

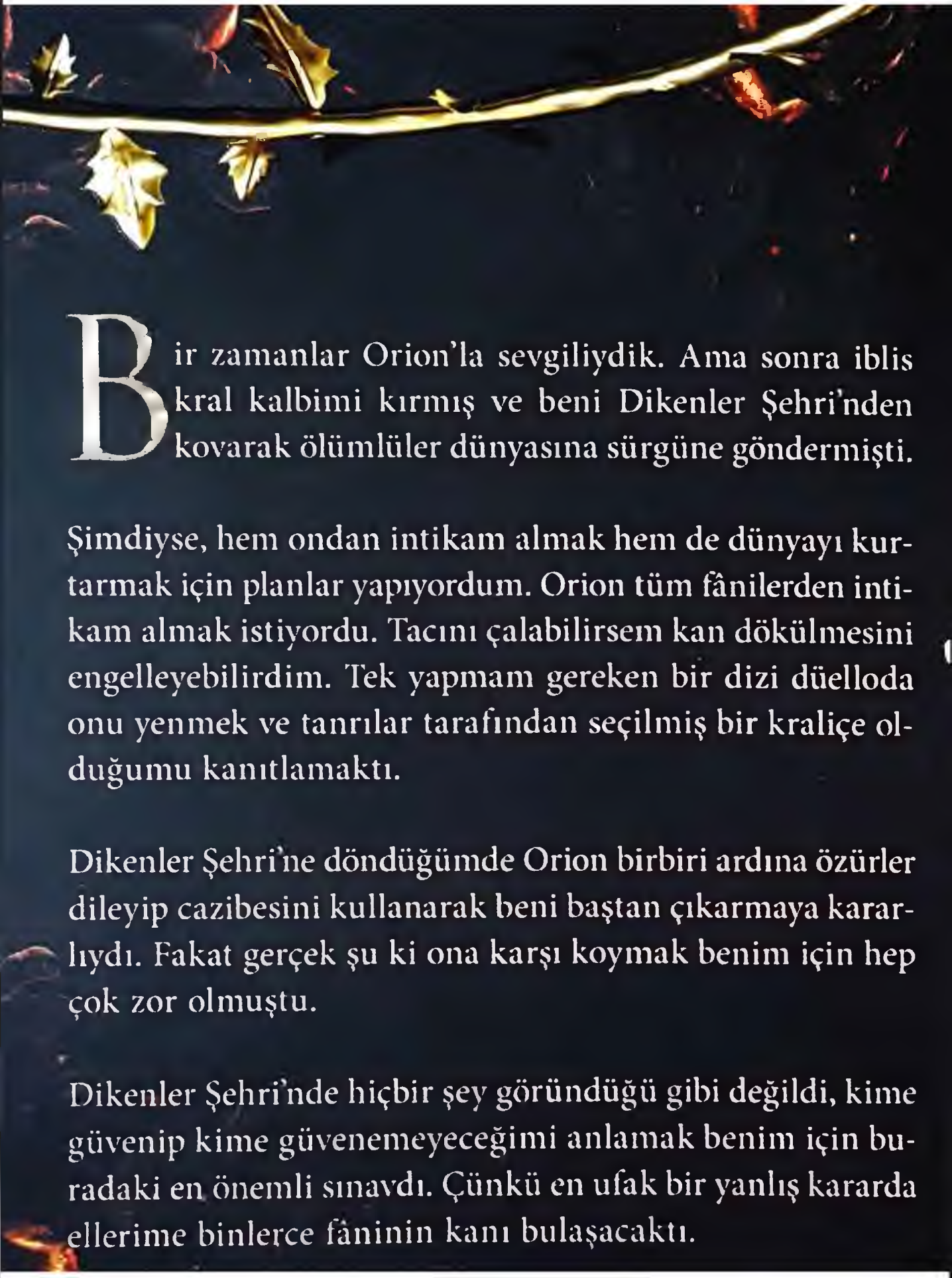
İŞIKGETİRENLER,
DİKENLER ŞEHİRİNİ ÖZGÜR KILACAK.

YILANLAR BAHÇESİ

C.N. CRAWFORD

OLİMPİYOS

Bir zamanlar Orion'la sevgiliydik. Ama sonra iblis kral kalbimi kırmış ve beni Dikenler Şehri'nden kovarak ölümlüler dünyasına sürgüne göndermişti.

Şimdiyse, hem ondan intikam almak hem de dünyayı kurtarmak için planlar yapıyordum. Orion tüm fânilerden intikam almak istiyordu. Tacını çalabilirsem kan dökülmesini engelleyebilirdim. Tek yapmam gereken bir dizi düelloda onu yenmek ve tanrılar tarafından seçilmiş bir kraliçe olduğumu kanıtlamaktı.

Dikenler Şehri'ne döndüğümde Orion birbiri ardına özürler dileyip cazibesini kullanarak beni baştan çıkarmaya kararlıydı. Fakat gerçek şu ki ona karşı koymak benim için hep çok zor olmuştu.

Dikenler Şehri'nde hiçbir şey görüldüğü gibi değildi, kime güvenip kime güvenemeyeceğimi anlamak benim için buradaki en önemli sınavdı. Çünkü en ufak bir yanlış kararda ellerime binlerce fâninin kanı bulaşacaktı.

YILAPLAR BAHÇESİ

C.N. CRAWFORD

zmz

YILANLAR BAHÇESİ

C.N. CRAWFORD

Çeviren: Özge Nur Küskün

OLİMPOS

ÖNCEKİ KİTAPLARDA NELER OLDU

Rowan öğrenci kredileriyle boğuşan fâni bir üniversite öğrencisiydi. Kaos Lordu olarak bilinen muazzam bir iblis, doğum gününü mahvedene kadar Rowan'ın hayatında her şey son derece sıradandı.

Orion'ın gümüş rengi saçları, masmavi gözleri ve içinde, Rowan'ın onun hayatını mahvettiğine dair tuhaf bir inanç vardı. Görünüşe göre Rowan, tam bir kâbus olan ve erkeklerin rüyalarına girip onları ayartan Mortana adında dişi bir iblise (*succubus*) benziyordu. Her zamanki gibi haklı olduğundan şüphesi olmayan Orion, Rowan'ı kaçırıp onu İblis Şehri'ndeki bir zindana kapadı. Burada ona utanç veren sırlarını açıklarken duvarlarda gizemli bir yazı buldu. *Lucifer urbem spinarum libarabit*: Işıketiren, Dikenler Şehri'ni özgür kılacak.

Orion ancak onu ısırp kanının tadını aldığıda Rowan'ın fâni olduğunu kabul edebildi ve ikisi, iblis kral Cambriel'i öldürmek üzere iş birliği yapmaya karar verdi.

Cambriel, Rowan'ın annesini yakarak öldürmüş, Rowan'ın hayatı boyunca ateşten korkmasına neden olmuş ve gerçek vâris Orion'ı tahtından etmişti. *Incubus*larla *succubus*lar Lilu olarak bilinen, fâniler ve önceki iblis kral tarafından yok edilen özel bir iblis türüydü.

Orion da esasen şehvetten beslenen bir *incubustu*. Liluların geri kalanı da öldürüldükten sonra yüzyıllar boyunca bir zindanda yaşamış ve orada unutulup gitmişti. Ailesinin tamamı

gözünün önünde öldürülen Orion, sevdiklerinin ölümünden Mortana'yı sorumlu tutuyordu. Orion, yaşayan son *succubustu* ya da öyle olduğunu sanıyordu.

Rowan'ın iblis sembolü –başından beri bir iblis olduğunu belirten ve alnında parlayan bir işaret– ortaya çıktığında, ikili arasında işler kötüye gitmeye başladı. Onun gibi *succubuslar* öldürüldüğü ve yasa dışı varlıklar olarak ilan edildiğinden, ailesi kızlarının gerçek doğasını gizlemek için büyü yapmıştı. Artık onun da Mortana'yla aynı iblis sembolünü taşıdığını anlayan Orion, tüm bunların en büyük düşmanının başka bir oyunu olduğuna ikna oldu. Tıpkı Orion ve Mortana gibi Rowan da nadir görülen ateş büyüğü gücüne sahipti.

Her şeyi daha karmaşık bir hâle getirentse Rowan'ın iblis sembolünün, aynı zamanda onun tahtın da varisi olduğunu ispat etmesiydi. Rowan artık Orion'ın rakibiydi.

Ancak Orion yine de onu öldüremiyordu çünkü ona âşık olmaya başlamıştı.

Orion ve Rowan, Orion'ın Mortana'nın ailesini öldürmek için ettiği, dolayısıyla onu Rowan'ı da öldürmek zorunda bırakacak, kan yeminini bozmak üzere yeraltı dünyasına indiler. Rowan burada, Orion'ın zindandaki başka bir *incubus* olan Ashur adında bir adama da yemin ettiğini öğrendi. Orion Ashur'a, Lilu katliamında parmakları olduğu için fânilerden de intikam alacağına söz vermişti.

Böylece Rowan, katliamı önlemek için Orion'ı durdurmaya karar verdi.

Orion yeraltı dünyasından ayrılrsa da Rowan –Orion bilmesede onun babası olan– Tammuz isminde bir kaos tanrısıyla iş birliği yapmak üzere orada kaldı. Tammuz, kaostan beslendiği için her ikisine de Işıkgetiren'in sembolünü bahşeden tanrıydı.

Tammuz'la oldukça farklı şeyler deneyimleyen Rowan, tahta geçmeye hazır olana kadar bir iblis gibi dövüşmeyi ve avlanmayı öğrendi.

Ancak Dikenler Şehri'ne geri döndüğünde, Orion şehrin yönetimini ele geçirmeyi başarmıştı. İlk iş Rowan'ı fânilerin dünyasına geri gönderdi.

Bu duruma çok üzülen Rowan, Osborne'a döndü. Doğduğu şehirde, iblis avcılarından saklanmak zorunda kalacaktı.

İblis avcılarından saklandığı sırada, yaşlı aile dostu Bay Esposito ona bir kitap bıraktı. Kitap, *İblis Yargılamaları* hakkındaydı ve tahtı tek başına nasıl elde edebileceğini ayrıntılarıyla anlatıyordu.

BİRİNCİ BÖLÜM

ROWAN

Güneş ışınları, güz yaprakları arasından süzülerek gökyüzünde alevden diller gibi parlamalarına neden oluyordu. Üçüncü kat pencerelerinin birinden dışarı bakarak sokağın karşısındaki Arnavut kaldırımında, ağzını pamuk şekerle dolduran küçük bir oğlan çocuğunu seyretmeye koyuldum. Saçları tepedeki güz yapraklarıyla aynı parlak kıızıl tonda olan annesi, çocuğun hemen yanında bir arkadaşıyla sohbet ediyordu.

Küçük çocuk uzanıp annesinin serçe parmağını yakaladı; bir eli annesinin elindeydi, diğeriyle de şekerini tutuyordu. Kristalleşmiş pembe pamuk şeker yanağına bulaşmış, soluk teninin üzerinde gözle görülür bir iz bırakmıştı. Tepesindeki meşe ağacından parlak turuncu bir yaprak süzülerek çocuğun lüle lüle kumral saçlarına kondu, oradan da tuğla duvara doğru hareketlendi. Küçük adamın yeşil gözleri yaprağın her bir hareketini takip etti.

Birden göğsüm sıkıştı.

Orion her an kasabanın altını üstüne getirip herkesi öldürebilirdi. İki dizinde de yara bandı olan ve yüzü şekerle kaplı küçük çocuk, dört yüz yıl önce olanlardan sorumlu tutulamazdı. O yalnızca annesini ve pamuk şekerini istiyordu.

Soluklarım camı buğulandırırken karşımdaki bu huzur veren sahneyi seyrettim.

Bu, uzunca bir süre boyunca görebileceğim son huzurlu şey olabilirdi.

Bugün gece yarısına doğru başım ya ipek bir yastığın üzerinde dinleniyor ya da Baal Kulesi'nin önündeki kapılardan sallandırılıyor olacaktı. Düellonun ilk gecesinin ardından önümde bu iki yoldan başka bir şey yoktu.

Ama –ölmek üzere olan tanrı– Tammuz, tacı elde etme şansım olduğunu düşünüyorsa ona karşı gelebilir miydim?

Pencereden bir adım uzaklaşınca uzun zaman önce cama elmasla kazınmış “aşk” sözcüğü üzerine bir ışık huzmesi düştü. Değişmemiş Orion'ın beni şehre kabul ettiği bir dünya hayal edebiliyordum. Birlikte yönetebileceğimiz bir dünya. Ama bu dünyada böyle bir şey mümkün değildi, öyle değil mi? Çünkü büyü gücüm kaybolup gittiği anda iblis avcılarına karşı kendimi savunmam için kıcıma tekme geçirmişti.

Aslında Orion'ın ruhu hâlâ o zindanda hapsolmuş durumdaydı. Bedeni dışarı çıkmayı başarmış olsa bile ruhu hâlâ oradaydı.

Boğazım düğümlenirken arkama dönüp on sekizinci yüzyıldan kalma bu malikâneyi incelemeye koyuldum. Yıllandıkça zarafetle eskiyerek gıcırdayan zemin döşemeleri ve maundan oyulmuş duvar kaplamalarıyla, Shai'nin teyzesinin evi hayatım boyunca gördüğüm en güzel evlerden biriydi. Oturma odasının bir yarısı mermer tezgâhlı mutfığa açılırken diğer yarısında baklava dilimi şeklinde çıtalarla bölünmüş pencerelerden güneş ışınlarının usulca öptüğü çalkantılı Atlantik Okyanusu görünüyordu.

Kehribar tonlarındaki güneş ışınları eski camdan süzülerek Shai'nin akrabalarından biri olan, kahverengi tenli, beyaz kravatı ve pirinç düğmeli lacivert ceketiyle New Englandlı bir deniz kaptanının portresinin üzerine düşüyordu. Onun da Shai gibi yarı iblis olup olmadığını anlamak olanaksızdı.

Bu evi kesinlikle çok seviyordum. Shai'nin teyzesi Paris'teyken burası benim saklanma yerim olmuştu. Bütün ev bana aitti.

Derin nefesler alıp vererek bir an için gözlerimi kapattım ve fırtına öncesi sessizliğin tadını çıkardım. Gece boyunca uyanık-

tım, zihnimde düşünceler dönüp duruyordu. Bir milletvekilini öldürdüğüm için fâni polisler hâlâ peşimdeydi. Orion'ın nasıl dehşet verici planlar kurduğundan bahsetmiyordum bile.

Antika kanepeye geçtim ve saate bakmak için telefonumu çıkardım. Neredeyse öğlen olmuştu. Shai, çaresizce ihtiyaç duyduğum şeyle beraber her an burada olabiliirdi.

Başımı tekrar kaldırdığımda tenime bir ürperti yayıldı. Oda gölgelerin esiri olmuştu, sırtımdan tırmanan büyüünün elektrik akımını hissedebiliyordum.

Yeniden ayağa kalkıp pencerenin yanına gittim. Hiç de doğal görünmeyen gri fırtına bulutları gökyüzünü ele geçirmişti.

Küçük çocuk hâlâ annesinin elini tutuyordu ama kaşları endişeyle çatılmıştı. Kararmaya başlayan bulutlara baktı ve şekerden yapış yapış olmuş elini gömleğine silerek ardında pembe lekeler bıraktı.

Esen rüzgâr meşe ağacının dallarındaki yaprakları kopardı. Birdenbire gök yarıldı ve pencereye şiddetle çarpan bir yağmur indirdi.

Eski pencereden bakıp tepenin aşağısını görebilmek için boynumu uzatırken kalbim hızla çarpmaya başladı.

Başlıyor. Nefes alamıyordum. Gümüş pençelerini çıkarmış, gözleri simsiyah bir iblis ordusu geliyordu. Giderek yaklaşırlarken tüm dünya sanki gümbürdüyordu. İşte Orion'ın takıntı hâline getirdiği intikam, fâni kanı dökme tutkusu böyle bir şeydi.

Küçük çocuğun annesinin dikkatini çekebilmek için bağıarak cama vurdum. Kadın neden kaçmıyordu? Oğlunu buradan götürmesi gerekiyordu. Sesim odadan dışarı çıkamıyormuş gibiydi ve büyü gücümün tükenmesine izin verdiğim için acı bir pişmanlık duydum.

Sonunda küçük çocuğun annesi dönüp orduyu gördü ve yüzü bembeyaz kesildi. Oğlunu önce bileğinden yakaladı, sonra koltuk altlarından tutup kaldırarak koşmaya başladı. Fakat

yeterince hızlı değildi ve neticede insandı, iblislere rakip olamazdı. Bunu daha fazla seyredemezdim.

Hemen dönüp merdivenlere doğru koştum. Tüm bedenim adrenalinle sarsılırken basamakların gıcırdamasına neden olacak kadar hızlı adımlarla aşağı indim. Merdivenlerin dibindeki dış kapıyı açtığımda annenin çığlıkları kesilmişti, küçük çocuğunkiler de...

Dikenler Şehri'ne doğru bakmak üzere döndüğümde kalbim duracak gibi oldu.

Orion üzerinde pelerini ve yarısına kadar örttüğü yüzüyle buraya yaklaşıyordu. O, ölümün vücut bulmuş hâliydi. Pençelerinden kan damlıyordu. Kalbim sıkıştı.

Ancak tüm bunlar olurken aklımdaki esas soru, beni ona böylesine kapılacak kadar mahveden şeyin ne olduğuydu.

İKİNCİ BÖLÜM

ROWAN

Soluk soluğa uyandım. Yüzüm üzeri işlemeli açık yeşil ipek yastığa gömülüydü. Nefes almakta zorlanıyordum. Kanepede yavaşça doğrulup oturdum ve göğsümü tuttum.

Lanet olsun, gördüklerim ne kadar da gerçekçiydi.

Hâlâ vakit var.

Hâlâ Shai'nin teyzesinin evindeydim. Güneş hâlâ dışarıda parlıyordu.

Odaya göz gezdirirken maun kaplama duvarların sakinleştirici oymalarına, üzerine düşen altın sarısı ışıkla aydınlanan duvardaki portreye baktım. Kâbusun etkisi yavaş yavaş kaybolmaya başlıyordu.

Önümdeki sehpanın üzerinde bir kitap duruyordu. Koyu mavi kapağına parlak yıldızlar ve harfler kazınmıştı: *İblis Dünyası'nda Düelloyla Yargılanma*.

Kitabın kapağını açarak ilk sayfadaki o tuhaf yazıya bir kez daha baktım.

Sana elimden geldiği sürece hep yardım edeceğim.

–Sabazios

Bu, ihtiyar Bay Esposito'nun hediyesiydi, ayrıca biraz evvel gördüğüm kâbusu gerçek hayatta durdurmanın tek yolunu anlatıyordu. Geçtiğimiz birkaç hafta içinde Orion'ı tahttan nasıl indireceğime dair öğrenebileceğim her şeyi öğrenmiştim.

Dehşete kapılmış bir hâlde, yalınayak pencereye doğru yürüdüm. Güneş, sonbahar renklerine bürünen yaprakların arasından parlıyordu. Pembe saçlı bir kadın kucağında basık suratlı, gözlerini ağır ağır açıp kapayan, uykulu görünen turuncu bir kediyle yürüyordu.

İblisler, kan ya da pamuk şekere bulanmış küçük çocuk yoktu. Sokakta hızla ilerleyen bir iblis ordusu da öyle. New England'da güzel bir ekim günüydü sadece.

Sokaktaki pembe saçlı kadın döndü, turuncu kedisini okşarken bakışları pencereme kaydı. İçimde huzursuz bir his belirdi. Bu kadını daha önce nerede görmüştüm? Beni gözetlediğine dair rahatsız edici bir hisse kapıldım ve iblis avcılarının sonunda beni bulup bulmadıklarını merak ettim.

Kadının görüş alanından ayrılıp tekrar kanepeye oturdum. Biraz sonra köhne, gıcırdayan merdivenlerden birinin çıktığını işittim. Oturma odasının kapısı açılıp Shai eşikte belirdiğinde rahatladım.

Saçları kahverengi buklelerden oluşan bir hale gibiydi, kazayağı desenli eteğinin üzerinde küçük deri bir çanta takmıştı. "Naber, kızım? Yeni mi uyandın?"

"O kadar mı belli oluyor?" Başımı eğip kendime şöyle bir baktığımda birbirine karışmış kızıl saçlarımın buruşuk pijamalarım üzerine saçıldığını gördüm. Gözlerimi ovuşturdum. "Dün gece pek uyuyamadım. Güneş doğduktan sonra burada içim geçmiş olmalı. Orion'la ilgili feci bir kâbus gördüm."

Shai oturma odasından mutfığa geçti. "İkimize de birer *cappuccino* yapayım."

"Seni seviyorum," diye seslendim ona.

"Senin için getirdiğim şeyi gördüğünde beni daha da çok seveceksin."

İçim kıpır kıpır oldu. "Getirdiğin şey demir zırhlı eldiven olabilir mi?"

Shai, mutfakta köpürttüğü sütün sesi eşliğinde, “Kesinlikle,” diye seslendi. “Etrafa senin Mortana olmadığın haberini yaymaya başladım bile. Bütün şehir bu dedikoduyla çalkalanıyor.”

Birkaç dakika sonra elinde tabaklı iki beyaz kahve fincanıyla oturma odasına geldi ve fincanları sehpanın üzerine koydu.

İçlerinden birini aldım. Shai’nin köpüklü sütün üzerine kakao tozu serpmiş olduğunu görünce çok sevindim. Birinin sizinle ilgilenmesi gerçekten çok güzeldi. “Eldiveni nasıl ele geçirdin peki?”

Shai karşımdaki koltuğa oturdu ama çantayı açmaya yeltenmedi. Sorumu duymazdan gelerek, “Bunu *bu gece* yapmak istediğine emin misin?” diye sordu. “Bir iblis tanrının oğluyla yüzleşmek için henüz çok erken gibi.”

Kafeinin yarattığı o muhteşem etki her an damarlarıma karışıp beni sarsarak kendime getirebilirdi. “İblis krala meydan okumak için doğru zaman asla gelmeyecek ve benim de fazla vaktim yok. Kedili bir kadın sanki beni gözetliyormuş gibi evin önünden geçip duruyor.”

“Peki...” Shai cümlesini tamamlamadı ama sonra, “Senin Işıketiren olduğunu biliyorum,” diye devam etti. Ancak ses tonu pek ikna olmuşa benzemiyordu.

“Shai. O gece bu gece.” Kadife kaplı kitaba baktım. “Bu gece ay ışığı festivali var. Harika bir zamanlama. Düelloyla yargılanmayı herkes görebilecek. Ben kazanırsam buna tanıklık edecek binlerce kişi olacak.”

Shai tırnağıyla fincanın kenarına hafifçe vurmaya başladı. “Pekâlâ, madem bu işe gireceksin, o zaman ‘kazanırsam’ dememelisin. Kazandığım zaman, demelisin. Başka çaren yok, aksinin olmasına müsaade etmem zaten. Anlıyor musun?”

Hayatımı riske attığım için Shai’nin bana kızgın olduğunu hissediyordum ama başka bir seçeneğim yoktu.

“Her şey yolunda gidecek.” O küçük çocuğun pembe pamuk şekeriyle kaplı yüzü hâlâ gözlerimin önündeydi. “Ben bir Işıkgetiren'im, unutma.”

Shai derin bir nefes aldı, yüz ifadesi rahatladı. “Öyle diyorsan öyle olsun.”

Sonunda Shai çantasına uzandı ve içinden itinayla dövülmüş bir zırhın parçası gibi görünen çok eski demir bir eldiven çıkardı. Eldiveni usulca sehpanın üzerine, kitabın yanına bıraktı. Bir zamanlar bir savaşçının parmaklarını güvenle hareket ettirmesine, kılıcının kabzasını rahatça kavramasına yardımcı olan eklem yerlerine ve hassas metal plakalara baktım. Lucifer'ın yıldızı, güneşin bal rengi ışınları demirin üzerindeki altın gibi parıltıyordu. Uzanıp parmak uçlarımı eldivenin üzerinde gezdirdim ve ona dokunur dokunmaz parmak uçlarıma yayılan kadim büyü'nün etkisiyle sarsıldım. Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. Bu, bizzat iblis tanrıdan gelen bir işaret gibiydi.

“Shai, bu eldiveni tam olarak nasıl ele geçirdin? Gizli bir tapınakta saklandığını sanıyordum.”

“Legion bana yardım etti.”

Birden zihnimde o bronz tenli, kaslı kollarının üzerinde kıvrılan dövmeleriyle siyah saçlı iblisin görüntüsü belirdi. “O zaman Sathanas Bölgesi'nin lideri düellolara katılacağımı biliyor.”

“Herkes biliyor. Dedikodular çoktan yayıldı bile. Mortana'nın öldüğünü ve senin onun kız kardeşi olduğunu biliyorlar. Ya da her neyse işte. Bir Işıkgetiren olduğundan haberdarlar.” Kahvesinden bir yudum aldı ve üst dudağına bulaşan köpüğü diliyle yaladı. “Cambriel'i öldürmek üzereyken herkes sembolünü gördü. Taht üzerinde hak sahibisin. Her iblis şansını deneyecektir.” Arkasına yaslanıp kahve fincanının üzerinden bana baktı. Fincandan yükselen buharlar yüzünün önünde kıvrılıyordu. “Bu gece oraya gideceğini bilmeseler bile Orion'a meydan okuyacağını ya da onunla evleneceğini düşünüyorlar. Her iki durumda da hayatta kalırsan kraliçe olacaksın.”

“Onunla evlenmek mi?” diye dudak büktüm. “Bunu söyleyenler beni şehirden kovanın o olduğunu unuttular herhâlde.”

“Unutmadılar ama sen bir *succubus*sun. Sana karşı koymak zordur. Ayrıca herkes onun bir *incubus* olduğunu biliyor.” Kahvesini sehpanın üzerinde öteye itti. “Seni öldürmediği için de hâlâ bunun evlilikle sonuçlanma ihtimali olduğunu düşünüyorlar.”

“Evet ama öyle bir şey olmayacak. Orion temelli değişti. Aslına bakarsan ben artık onun hiç kimseyi sevebilecek durumda olduğunu düşünmüyorum. Artık umursadığı tek şey insanları öldürmek. İntikam. O kadar.”

Shai kahve fincanının üzerinden bana baktı. “Evet, sanırım insanlar ondan çok korkuyor. Biliyorsun ki Lilu katliamı sırasında bazıları oradaydı ama hiçbirisi engel olmadı. Kral Nergal’e yaptığı gibi kafalarını uçurup uçurmayacağını kimse kestiremiyor.” Dudakları belli belirsiz kıvrıldı. “İşte bu yüzden Legion eldiveni bulmama yardım etti.”

“Orion’ın katliama hâlâ başlamamış olması beni şaşırtıyor.”

Shai kahvesinden bir yudum aldı. “Aslına bakarsan kimse onun neler yaptığını bilmiyor. Bu gece ilk defa halkın karşısına çıkacak.” Shai beni ölçüp biçercesine baktı. “Sen de orada olacaksın ve... tam olarak ne olacak?”

Derin bir nefes aldım. “Çok basit. Dövüşeceğiz ve kim önce yere düşerse kaybedecek. Tek yapmam gereken Orion’ı yere sermek, sonra da gölge kişilik, yani resmen onun rakibi olmak.”

Shai söylediklerim üzerinde düşünerek arkasına yaslandı. “Ama ilk öldürülen de kaybeder.”

Bir anda sırtıma bir ürpertinin yayıldığını hissettim. “Eh, neticede bu *da* yere düşmenin başka bir yolu.”

“Ben de bu noktaya takıldım işte,” dedi Shai. “Demek istediğim, onun değiştiğini ve kelimenin tam anlamıyla kana susamış birine dönüştüğünü söyledin. Hâliyle, bu durum bana kendini kontrol edebileceğine dair pek güven vermiyor. Seni öldürmeye çalışacak, değil mi?”

“Shai! Ben burada kötü senaryoları düşünmemeye, başarılı olacağım ânı hayal etmeye çalışıyorum. Bu gece kazanırsam, ikinci düellonun ne şekilde yapılacağını ben seçebileceğim. Yani avantajım olacak.” Başımınla kitabı işaret ederek, “Bu kitapta bir dolu öneri var,” dedim. Kahve fincanımı altlığının üstüne koydum ve yumuşacık mavi cildi açıp eskimiş sayfalara göz attım. “Bu bir araştırma olabilir. Dayanıklılık testi olabilir. Büyüyle yapılan bir mücadele olabilir. Mızrak dövüşü olabilir. Her bir seçeneği okudum. Ama bunların hepsi için iblis dilinde büyüler söylemek gerekiyor, yani bu konuda yardımına ihtiyacım olacak.”

Shai sırtıttı. “Lütfen bana mızrak dövüşü yapacağını söyle.”

“Evet, ben de onu seçmeyi düşünüyorum. Ama henüz hiçbir konuda söz veremiyorum. Önce Orion’la düellomun nasıl sonuçlanacağını görmek istiyorum.”

“Ben de bir kraliçenin kankası *olmak* istiyorum.” Shai eski kitabı elimden alıp sayfaları çevirmeye başladı. “Büyüler konusunda sana yardım edebilirim. Ama sana yardım edebilecek iki arkadaşım daha var. Legion ve arkadaşı Kaş bana çeşitli büyüler öğretiyorlar. İblis tarihindeki en iyi hocalar olabilirler.”

Gözlerimi kısarak ona baktım. “Yalnızca iki haftadır yoktum ama sen yepyeni bir arkadaş grubu yapmışsın. Seni kıskanmalı mıyım?”

“Kıskanmana gerek yok çünkü onları sen de seveceksin. Onlara bakarken resmen gözlerim bayram ediyor. Ayrıca gizli iblis güçlerimi keşfetmem için bana yardımcı da oluyorlar.”

Tek kaşımı kaldırarak ona baktım. “Tamam. Bana güçlerini gösterebilir misin peki?”

Shai ayağa kalkıp gıcırdayan parkeler üzerinde ilerleyerek denize bakan pencerelerden birinin yanına gitti. Sonra bana döndü, kahverengi gözleri parlıyordu. “Seyret de büyülen bakalım.” Yeniden pencereye döndü ve ellerini cama doğru kaldırdı, ardından kısık sesle mırıldanmaya başladı.

İlk başta hiçbir şey olmadı, ben de kahvemi içerek olacıkları beklemeye başladım. Ama birkaç dakika sonra oda elektriklenmeye başladı ve kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Büyüresmen kollarımla bacaklarıma yayılıyordu. Shai'nin bedeninden gümüşü parıltılar yayılıyor, bukleleri omuzlarında dalgalanıyordu.

Birden sırtımdan yukarı bir ürperti tırmandı. Gökyüzünde, bulutların üzerinde gölgeler gezinmeye başladı. Yoğunluğu azalan hava iyice karardı.

Dışarıda, okyanus dalgaları kayaları dövüyordu. Tıpkı kâbusumdaki gibi fırtına bulutları iri yağmur damlalarını beraberinde getirmişti. Birkaç dakika sonra yağmur camlara çarparak sicim gibi akmaya başladı.

Şaşkınlıktan nefesim kesildi.

Shai ellerini yavaşça indirdi. Bana bakmak için döndüğünde gözleri vahşi bir ifadeyle parlıyordu.

“Vay canına be, Shai.”

“Yıldırım yaratmaya çalışıyorum ama bunu henüz başaramadım.” Shai yeniden kadife koltuğa çöktü. “Çok havalı ama, değil mi? Artık sıradan bir fâni öğrenci değilim.”

“Sen hiçbir zaman sıradan olmadın ki.”

Shai kahve fincanını almak üzere eğildi. “Keşke düellolarda sana yardım edebilseydim. Orion’ın tepesine yıldırım düşürebilirdim.” Bulutların arasından sızan güneş ışınları Shai'nin kahverengi tenini ve pembeleşmiş elmacık kemiklerini aydınlattı. “Orion tam olarak ne kadar değişmiş ve kana susamış?”

Nefesim hızlanmaya başladı. “Yüzyıllar boyunca yattığı zindanda Liluların intikamını almaktan başka bir şey düşünmemiş. Sanki ruhu o zindanda ölmüş. Ruhunun yerinde de şimdi yalnızca intikam arzusu var.”

“Kahretsin.”

“İşte bu noktada doğru yolda olmamı sağlaman gerekiyor, Shai. Çünkü bu düelloyu kazanırsam yolundan çekilmemi sağlamak için *incubus* taktik kitabındaki her bir numarayı

deneyecektir. *Incubuslar* insanın aklını başından alan çekici varlıklardır, pes etmemi sağlamak tüm gücünü kullanacağına eminim. Beni umursadığı ya da benden hoşlandığı için değil. Bir *incubus*, diğer insanları kontrol etmek için güzelliğini ve büyü gücünü silah olarak kullanır. Bana yapacağı şey de tam olarak bu olacak. Şehvetli büyülerin ve güzel sözlerin amansız, baştan çıkarıcı, çekici etkilerini kullanarak bana saldıracaktır.”

Shai tek kaşını kaldırarak bana baktı. “Can sıkıcı. Ama aynı zamanda tuhaf bir şekilde çok seksi değil mi?”

“Kaos Lordu’nun olayı akıl oyunlarıdır ama ben kesinlikle bunlara kanmam. Ona karşı fazla nazik davrandığımı hissedersen benimle işi bittiği anda beni Dikenler Şehri’nden kovduğunu bana hatırlatmanı istiyorum. En büyük amacımın bu olduğunu bildiği hâlde peşinde olduğum adamı öldürdüğünü, bana sıkıcı biri olduğumu söylediğini ve saygı duymadığını hatırlat.”

Shai bana gözlere kısarak baktı. “Tamam, Orion değişmiş olabilir ama *senin* sıkıcı biri olduğunu düşünmüyor. Yani gayet açık, değil mi? Bence sana kafayı takmış durumda. Aksi hâlde bir kral rakibinin hayatta kalmasına izin vermezdi. Ayrıca kafası allak bullak olmasa bu kadar delice şeyler de söylemezdi.”

Orion tutku dolu bir anda sözlerini geri almıştı ama buna güvenilebilir miydi? “Bunun sebebi ikimizin de Lilu olması. İkimiz de şehvetten besleniyoruz ve geride yalnızca ikimiz kaldık. Duygularımız gerçek değil, sadece büyü’nün aldatıcı etkisiyle hareket ediyoruz.”

“Kesinlikle. Zaten Orion’ı unutabilirsin çünkü Kas’i cidden seveceğini düşünüyorum. İri kasları ve dövmeleri var...”

“Erkeklerle işim bitti benim, Shai,” dedim sözünü keserek. “Kraliçe I. Elizabeth’i bilir misin, hani hiç evlenmemiş şu kızıl saçlı kraliçe var ya? İşte ben de öyle olacağım. O, İngiltere’nin en iyi hükümdarıydı çünkü etrafında aklına girip yönetimi ele geçirmeye çalışan bir adam yoktu. O, krallığıyla evliydi. Ben de onun gibi olacağım.”

“Süpermiş ama Kas’ın sesini duyunca gel de bir daha konuşalım. Öyle derin ve tok bir ses tonu var ki. Legion’ı alamazsın ama. O benim.”

“*Cidden* mi? Dükle aranda bir şeyler mi var yoksa?”

Shai dudak büktü. “Olacak. Ayrıca Kas’le takılırsan, şu ‘acıların kadını’ hâllerinden çıkmana da yardımcı olabilir.”

“Acıların kadını falan değilim ben,” diye karşı çıktım ona. “Sadece romantik ilişkilerin birçoğunun saçmalık olduğunu düşünüyorum. Pamuk şeker gibi. Dışarıdan hoş görünüyor ve ilk başta tadı güzel geliyor ama sonunda mideni bulandırıyor.”

“Pamuk şekerle bir derdin var sanırım.”

Orion’la birbirimize olan hislerimiz bir yanılsamadan ibaretti, Liluların şehvet büyüsunün bir ürünüydü. Bu hisler, fırtınanın ilk alametleri görüldüğünde dağılıveren bir pamuk şeker gibiydi.

Shai başını salladı. “Orion hakkında bu kadar konuşmak yeter. Ben sadece onun kadar seksi ama soykırıma meyilli olmayan çok daha iyi seçenekler olduğunu söylemeye çalışıyorum. Yani düelloları kazandığın zaman demek istiyorum. Dikenler Şehri’ne gitmeden önce daha pozitif bir ruh hâline bürünmelisin. Kendine cinayete daha az meyilli, yeni bir adam bul.”

Bedenimin her bir noktası kararlılıkla gerildi. “Ben gayet mutluyum. Ama şimdi önemli olan tek şey tüm insanları katletmeden önce o zalim hükümdarı durdurmak.” Kahve fincanımı, onu selamlarcasına kaldırdım. “Ve onu durdurmaya bu gece başlıyorum.”

Shai derin bir nefes aldı. “Tamam. Ama muhtemelen iblis avcılarının girişte seni gözetlediklerini, o kapıya yaklaşacağın ânı beklediklerini bilmelisin.”

Bedenim beklenti hissiyle karıncalanıyordu. “O zaman Orion’ın bana tünel sistemini göstermesi iyi olmuş.”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ROWAN

Dikenler Şehri'nin altında, dünyaya ölüm sessizliği hâkimdi. Ödünç aldığım simsiyah giysilerle gölgelerin arasında ilerledim. Eldiven zırh nedeniyle iyice ağırlaşan çantam yürürken kalçama çarpıyordu.

Şehrin altındayken taşların arasındaki titreşimleri, dans edenlerin ve müziğin ritmini duyabiliyordum.

İlk düelloda hiçbir silaha izin verilmezdi. Neyse ki Tammuz beni bir iblis gibi dövüşmem için eğitmişti. Silahsızdım ama pençelerimi silah olarak kullanıyordum.

İblis şehrinin hemen altında, büyüünün etkisi beni çağırıp yaklaşmamı söylüyordu. Bir kez onların –yani aslında benim– dünyama girdiğimde bedenimden güç ve zarafet akacaktı. Zihnimde bazı görüntüler belirdi: Bana saldıran Orion'ın kararan gözleri ve keskin köpek dişlerini ortaya çıkaran gergin dudakları...

Zihnimde yankılanan sözlerini duymazdan gelmek imkânsızdı. *Öyle bir şey senin içinde yok, canım.*

Parmak uçlarım kıvrıldı, tüm bedenime yayılan buz gibi bir öfkeyle iliklerime dek ürperdim. Öfkem zihnimde beliren tüm düşünceleri bastıran bir kasırga gibiydi.

Yıldırımların karanlığı delip geçtiği yere ulaştığımda artık düşünmeme yardım edecek kelimelerim bile tükenmişti.

El ve ayaklarımı kayaların arasındaki boşluklara yerleştirerek tünelin duvarına tırmandım. Tek elimle metal kapağı kenara

ittiğim tepemdeki yıldızlarla kaplı gece göğü ortaya çıktı. Dikenler Şehri'nin güzel kokulu, nemli havasını içime çektim.

Karanlık nehir kıyısına çıkmayı başardığımda âdeta büyü gücüm tarafından çarpıldım, etkisi ciğerlerimden dışarı yayıldı. Güç, kalçamdan ve baldırlarımdan aşağı uğıldayan hoş bir sıcaklıkla yayıldı. İçimde beliren koşma, uçma ve gökyüzünü parçalayarak yıldızlara şarkı söyleme dürtüsüyle mücadele ederken belli belirsiz ışıldıyordum. Büyü gücümün geri dönmesi, uzun süre suyun altında kaldıktan sonra alınan ilk nefes gibi *muhteşem* hissettiriyordu.

Odaklanmaya çalışarak çömeldim ve kapağı yerine kaydırıdıktan sonra etrafımı görebilmek için doğruldum. Hemen yanımda Acheron Nehri sola doğru akıyor, hemen arkasında da garip bir biçimde davetkâr gölgeleriyle karanlık Elysium Vahşi Ormanları uzanıyordu. Ağzım sulanmaya başlamıştı. O ilkel karanlığın derinliklerine doğru koşmaya, yeraltı dünyasındaki gibi avlanmaya büyük bir özlem ve açlık duyuyordum.

Orada bir kez dövüşmüştüm ama artık mücadelelerde hayatta kalmak için derme çatma alev püskürtücülere ihtiyaç duyan o Rowan değildim. Yeraltı dünyasına inmiş, orada gözü dönmüş bir kalabalığın elinde ölmüştüm. Ardından hayata geri dönmüş ve bir tanrıdan dersler almıştım.

Bunun kolay olacağını düşünecek kadar aptal değildim ama bir *şansım* vardı.

Sonra döndüm ve kaldığım havuz manzaralı daireye baktım. Bir zamanlar, bana bir *succubus* gibi *davranmayı* öğrettiği sırada Orion'la aramızda kurulan ittifakı hatırlayınca, küçük bir bıçak göğsüme saplanmış gibi hissettim. Görünüşe göre bu derslere gerçekten ihtiyacım yoktu.

İçimde alevlenen heyecan duygusuyla festivalin yapıldığı yere doğru koşmaya başladım. Hızla Asmodean Bölgesi'ni geçip Abaddon Bölgesi'ne doğru ilerledim. Arkamı nehre döndüğümde altın renkli taş binaların tepemde yükseldiğini gördüm. Şehrin

doğu ucundaki Baal Kulesi'ne yaklaştığımda kulaklarım rüzgârın taşıdığı festivalin baş döndürücü ritmik sesleriyle doldu.

Bir ara sokakta yürürken tenim beklenti hissiyle karınca-landı ve kalçamın bir *succubus* özgüveniyle salındığını hissettim. Kemerli bir geçitten geçerek Baal Kulesi'nin önündeki geniş meydana girdim. Karşımda mücevherlerle bezenmiş ıslıl ıslıl bir kalabalık buldum.

Orion'a hakkını vermek zorundaydım. Görünüşe göre onca yıl zindanda kapalı kaldıktan sonra bile nasıl parti verileceğini unutmamıştı. Büyü gücüyle havada asılı duran bazıları hilal, bazıları dolunay şeklindeki ışıklar parlıyordu. Meydanın öteki tarafındaki gümüş ışıklarsa ayın döngülerini kulenin dış duvarlarına yansıtıyordu.

İblisler, üzerine vokal armonileri eklenmiş büyüleyici bir ritim eşliğinde dönerek dans ediyordu. Konukların çoğunun üzerinde beyaz ve gümüş rengi giysiler vardı, ellerindeki yarıdöner şampanya kadehleri âdeta ışıldıyordu. Meydanın orta yerinde haftalar önce orada olmayan bir ağaç yer alıyordu. Ağaç, festivale katılanların tepesinde yükseliyor ve boğumlu dallarından iri mücevherlere benzeyen parlak fenerler sarkıyordu.

Bu gece yıldızlar her zamankinden daha göz alıcıydı ve dolunayın titreşen ışınları neredeyse ona tapanlarla birlikte eğlenceye katılmış gibi görünüyordu.

Henüz kimse gölgelerin arasında gizlendiğimi fark etmemişti. Usulca kalçamın üzerinde duran çantama uzandım ve içinden demir eldiveni çıkardım.

Meydanın köşesinden kalabalığı inceleyerek kralı aradım. Yeni hükümdarların birçoğu ilgiden hoşlanır ve tahtını alanın ortasına kurdururdu. Ama görünüşe göre Orion'ın tarzı bu değildi. Kendiyle ilgili gerçekler de dâhil olmak üzere her şeyi gizli tuttuğu müddetçe onuruna düzenlenen bir festival onun için mükemmeldi.

İçi boşalan çantayı ayağımın dibine bıraktım.

Demir eldiveni kavrayarak meydana doğru birkaç adım ilerledim. Gözler yavaş yavaş bana çevrilmeye başladı. Kalabalık içinden bir iki kişi dans partnerlerinin kollarına vurarak bağırmaya başladı. Fısıltıların yayılmasıyla festival sessizliğe gömüldü. Müzik durdu ve çevremdeki kalabalık dağıldı. Zaten gergin olan atmosfer iyiden iyiye yoğunlaştı.

En sonunda kalabalığın sessiz mırıltıları ve göğüs kafesime çarpan kalbimin sesi dışında hiçbir şey duyulmaz oldu. Orion bununla nasıl başa çıkacaktı?

“Rowan.” Kralın arkamdan gelen sesiyle kadife sıcaklığında bir ürperti sırtımdan yayılarak her yerimi sardı.

Döndüğümde hemen arkamda durduğunu gördüm. Tek bir saç tutamı gözlerinin önüne düşmüştü. Taç takmıyordu ve ceplerine soktuğu elleriyle son derece rahat görünüyordu. Kaslı kolları ve omuzlarını ortaya çıkaran lacivert sade bir gömlek ve koyu gri bir pantolon giymişti.

Gölgeler etrafını sarsa da gözleri buz gibi bir ışıkla parlıyordu. Şaşırtıcı güzellikteki yüzü ve gümüş rengi saçları olmasaydı ardındaki karanlıkla bütünleşebilirdi.

Demir eldiveni yere atınca ayaklarının dibinde çınladı. Buna rağmen bana diktiği gözlerini üzerimden ayırmadı.

Krala karşı daha önceden üzerinde çalıştığım o kadim iblis dilindeki meydan okumayı başlattım. “*Parzilu Sarrum Tahuzu.*”

Orion hafif bir gülümsemeyle, “Taç için geldin,” dedi.

“Pek şaşırmış gibi görünmüyorsun.”

Usulca omuz silkti. “Belki de seni özlemeye başlamışımdır.”

Ah, işte bu *incubus* cazibesiydi. Esas olanın görünen yüzü. Bu, Tammuz’un bana öğrettiği bir numaraydı: Sana nasıl tepki vereceğini bilemeyecek hâle gelene kadar rakibinin kafasını karıştır ve gardını düşürmesini sağla.

Fakat Orion’ın artık başka seçeneği yoktu. Ne olursa olsun, düello başlıyordu.

Başını eğdi. “Yapmak üzere olduğun şeye bakarsak pek korkmuş gibi görünmüyorsun.”

Parmaklarım seğirdi. Yalnızca ikimizin duyabileceği bir sesle, “Elbette korkuyorum,” dedim. “Ama yine de kışına tek-meyi geçireceğim.”

Buna verdiği yanıt gerçek anlamda göz kamaştırıcı ve iç-ten bir gülümsemeydi. Beni hazırlıksız yakalayıp savunmasız bırakan bir gülümseme.

Orion tek kaşını kaldırdı ve birkaç zarif adımla bana doğru ilerledi. “Güçlerimizi birleştirmemiz gerektiğini düşünmüyor musun, canım? Görünüşe göre Lucifer’ın kendisi de dâhil olmak üzere herkes böyle düşünüyor. Sonuçta ikimizi de işaretleyen oydu.”

Yoksa ses tonunda bir alaycılık mı vardı? Söz konusu Orion olunca bunu anlamak zordu.

Kadim saray geleneklerine göre o dövüğe hazır olana, yani eldiveni eline alıp düelloyu resmen kabul edene kadar beklem gerekiyordu. Ancak bu, başlı başına yasalaşmış bir kural değil, sadece bir anlaşma gibiydi. Ayrıca ne kadar uzun süre beklersem ona o kadar çok flört etme fırsatı vermiş olacak ve sonunda neler olup bittiğini anlayamaz hâle gelecektim.

Öne doğru atılıp yıldırım hızıyla yumruğumu kafasının yan tarafına indirdim.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ROWAN

Darbenin şiddetiyle çıkan ses duvarlarda yankılandı. Orion neredeyse dengesini kaybediyordu. Çok geçmeden bana bir yumrukla karşılık verecek sakinliği yeniden kazandı ama darbesini sağ kolumla engelledim. Sol yumruğumu sertçe omzuna indirdim.

Ayaklarım yere değdiğinde aniden parmak uçlarımda pençeler belirdi. Göz açıp kapayınca dek Orion'ın boğazına doğru hamlemi yaptım ama o iki büküm olarak başını eğdi. Bunu yaparken de *sertçe* bileğimi yakaladı. Göz göze geldiğimiz anda sanki dünya yavaşladı. Denizden gelen tuzlu bir rüzgâr saçlarımda gezindi. Orion neden bundan bu kadar keyif almış gibi görünüyordu? Âdeta eğleniyormuş gibi bir hâli vardı.

“Ben intikam istedim,” diye fısıldadım. “Sense onu elimden aldın.”

Solgun renkli gözlerinde *az kalsın* onun için üzülmemeye neden olacak kederli bir ifade belirdi... ta ki kolumu arkamdan büküp beni döndürerek kendinden uzaklaştırana kadar.

Acı koluma yayılırken kulağıma eğilip, “Üzgünüm,” diye fısıldadı.

Çenem birden kasıldı. *Lanet olası incubus akıl oyunları.*

Sol kolumu kaburgalarına öyle güçlü bir şekilde indirdim ki beni bırakmak zorunda kaldı. Sonra döndüm ve pençelerimi karnına sapladım. Fakat –ona zarar vermeyecek olsa bile– beni

keskin silahlarımı daha derine saplamaktan alıkoyan bir şey vardı. Engel olamadığım bir içgüdüydü bu.

Orion hâlâ pençelerini çıkarmamıştı. Bana bir yumruk daha savurdu ama onu engelledim. Bileğinin ön koluma uyguladığı kuvvet üç yüz metre yükseklikten düşen bir balyoz etkisindeydi, bir an için kemiklerimin kırıldığını hissettim. Ama Dikenler Şehri'ndeki her iblis gibi hızla iyileştim.

Birden sırtımda kanatlarım belirince yerden yükseldim. Kanatları karanlık geceyi döven Orion, beklediğimden daha hızlı havalandı.

Onu korkmuş ya da öfkeli görmeyi umduysam da hayal kırıklığına uğradım.

Havada durmuş, parlayan solgun gözlerinde haylaz mı haylaz bir ifadeyle bana bakıyordu. Dans ediyor gibiydik. "Sen de beni, benim seni özlediğim kadar özledin mi?"

"Sen beni hiç özlemediysen, evet." Pençelerim ay ışığında parlıyordu ama ben ona saldırma fırsatı bulamadan yanımdan uçarak karanlığa karıştı. Ne yani? Öylece... ortadan kaybolup gitmiş miydi?

Daha önce hiç böyle bir şey yaptığını görmemiştim. Bu kendini beğenmiş herifin kaç tane gizli gücü vardı böyle? Peki, onu göremezsem bu düelloyu nasıl kazanacaktım?

Nerede olduğunu anlamama yardım edecek iblis içgüdülerime güvenerek derin bir nefes aldım. Çok geçmeden o egzotik büyüünün tenimde hafifçe kıpırdandığını hissettim ve kokusunu aldım. *Sedir*. Orion kulenin duvarlarına yaklaşıyordu. O baştan çıkarıcı, hoş kokusunu takip ederek havada süzölmeye başladım ama görünürde yoktu.

Döndüm ve gece göğünü, ardından da aşağıdaki kalabalığı inceledim. Orion tam o sırada yeniden ortaya çıktı; güçlü savaşçı bedeni ay ışığının içinde birden belirivermişti. İleri doğru atıldığında onu karşılamak, ilk saldırıyı yapan taraf olmak için hemen üzerine uçtum.

Ama Orion o kadar hızlıydı ki beni sertçe kule duvarına çarptı. İrkilerek omurgamı parçalayabilecek kadar kuvvetli olan darbenin acısını bekledim. Fakat hiçbir şey hissetmedim. Orion darbeyi ustalıkla hafifletmeyi başarmıştı; belime doladığı bir eliyle beni kaya gibi sert göğsüne yakın tutuyor, diğer eliyle de ona temas etmemi engellemek için taş duvara dayanıyordu.

Sıcacık büyüünün gücü bedenimin dört bir yanında süzülerek âdeta tenimde uğulduyordu. Gece rüzgârı kuvvetle esiyordu. Kendimi hiç bu denli canlı hissettiğimi hatırlamıyordum.

“Seni kovmamalıydım,” dedi usulca. Bulunduğumuz yükseklikte ayın gümüşü ışınları muazzam elmacık kemiklerine vuruyor, gözlerini parlatıyordu. İlk defa gözlerindeki soluk mavi tonun ay gibi gümüş beneklerle parıldadığını fark ettim. “Senin alman gereken bir intikamı aldığım için özür dilerim.”

Onu iterek, “Şu işe bak,” diye tısladım. “En kafa karıştırıcı *incubus* silahını, cazibeyi kullanıyorsun.”

Parmaklarını belime sıkıca dolamıştı. “Sana dair en sevdiğim şeyin ne olduğunu biliyor musun, Rowan? Bu şehir birbirinden güçlü iblislerle dolu ama hiçbirinin herhangi bir şeyden korktuğunu kabul edecek cesareti yok.” Gözleri gözlerime dikmiş ona bakmamı bekliyordu. “Ama bu bir yalan. Çünkü hepimiz bir şeylerden korkuyoruz.”

“Seni ne korkutur peki?” dedim derin bir nefes alarak.

Orion’ın dudaklarıyla aramda sadece bir iki santim vardı ve sanki beni öpecekmiş gibi dudaklarıma bakıyordu. “Sen.” Gözleri yeniden benimkilerle buluşmak için yukarı kayd. “Başka şeyler de var tabii.”

“Ne gibi şeyler?”

Sıcacık soluğu boynumun kıvrımını ısıtıyordu. “Günün birinde sana anlatacağım.”

İşte, beni yine savunmasız bırakıyor. Avuç içlerimi göğsüne bastırıp tüm gücümle onu kendimden uzaklaştırdım. Orion

yeniden havalandı ama afallamış hâline rağmen havada asılı kalmayı başardı.

Hızımı artırmak için kanatlarımı açarak ileri doğru koştum. Ona yeniden saldırmaya hazır bir şekilde pençelerimi çıkardım. Ama Orion ileri atılarak beni belimden yakaladı ve tekrar kendine doğru çekti. Kanatlarımızı çırparak ay misali havada asılı vaziyette kaldık.

Biraz sonra kollarımı omuzlarına doladım.

Orion gözlerimin içine bakarak, “Neden bana katılmıyorsun, canım?” diye mırıldandı. Soluğu yine boynumun kıvrımını sıcacık etti.

“Çünkü, *canım*,” dedim, “sen herkesi öldürmek istiyorsun.”

Orion bunu inkâr etmedi. Bunun yerine eliyle yanağımı kavrayıp başparmağıyla usulca yanağımı okşadı. “Özgür olmak istemiyor musun?” diye mırıldandı. “İblisler asla tutsak edilemez. Annenle babanı Cambriel öldürmüş olabilir ama saklanmalarının asıl nedeni fânilerdi. Ellerindeki güçten yoksun düştüklerinde savunmasız kalırlar.”

Birden aklıma kâbusumdaki o küçük çocuk geldi ve içten içe onu korumak istedim. Uzun süredir içimde gömülü olan hayvani bir içgüdü hücrelerime akın etti.

Ben artık bir fâni değildim.

İblisler avlanır.

Özünden beslenebilmek için karşımda duran bu güzel şeyi yutmak istedim.

Birden köpek dişlerim uzadı, tüm gücümle onları Orion’ın boğazına geçirdim. Kanı birden ağızıma boşaldı; lezzetli ve hafif metalik, tanrıların öğünlerine layık yoğun bir aroması vardı. Bu yaşamdı. Gücün ta kendisiydi. Orion’ın hâkimiyeti bendeydi.

İblislerin kan içmeyi sevmesine *şaşmamak* gerekirdi.

Derken Orion bir hırıltıyla beni itti.

Kaşlarını çatarak elini diş izlerinin üzerine götürdü. “Daha önce kimse beni ısırma-mıştı.”

Böyle şeylerin içimde olmadığını söylediğin zamanı hatırlıyor musun? Bana, benden nefret edecek kadar bile saygı duymadığın zamanları?

Ağzımı elimin tersiyle sildim. “Ödeştik o zaman. Sen de tanıştığımız ilk gece benim kanımı içmiştin.”

Bu karşılaşma bana bir şeyler öğretmişti; Orion hâlâ benden daha güçlü ve daha hızlıydı. Fakat ortaya çıkabilecek sürprizlere karşı savunmasızdı da.

Dudağının kenarı hafifçe kıvrıldı. “Değişmişsin, Rowan.”
Gardını düşürmesi için düşmanını zorla.

Kaşlarımı kaldırarak ona biraz daha yaklaştım. “Elbette değiştim. Ölen Tanrı eğitti beni. Kaos Tanrısı. Ailen biraz karmaşık, değil mi? O senin baban ama bana seni nasıl öldüreceğimi öğretti.”

Yüzündeki hafif tebessüm tereddütle gölgelendi.

Şimdi.

Gece rüzgârı tenimi okşarken pençelerimi boğazına savurdum. Kan helezonlar hâlinde sıçrarken fırtına hızıyla uçabilmek için kanatlarımı kullandım. Tüm gücümle Orion’a çarptım ve birlikte yere düşmeye başladık. Öyle bir hızla yere çakıldık ki altımızdaki zemin çatırdadı. Beton kırılırken darbenin dalgaları meydana doğru yayıldı. Orion’ın kanatları hâlâ açıktı, kavisli koyu renkli tüyler etrafını sarmıştı. Bense bacaklarımı beline dolamış bir vaziyette onun üzerindeydim. Soluklanmaya çalışarak bana baktı.

Kazanmıştım.

Etrafımızda bizi izleyenler nefeslerini tutmuş bekliyorlardı.

Kanatları betona çarptığında canı çok yanmış olmalıydı ama o kusursuz yüzüne baktığınızda acı çektiğini hiç belli olmuyordu. “Tammuz,” dedi hırıltılı sesiyle.

Alnındaki Lucifer yıldızı parlamaya başlamıştı. Ona dokunmak için uzandım.

“Gerçek baban,” dedim. “Bu sembolleri bize veren de oydu. Sırf kaos yaratmak için.”

Parmağının ucunu kolumun ön kısmında hissettiğimde iskelet anahtar dövmesinin tenimde iz bıraktığı yere dokunduğunu fark ettim. “Doğru mu bu?”

Orion’ın göğsüne doğru akan kanın boynunda bıraktığı izler kurumaya yüz tutmuştu, boğazındaki yaraysa çoktan iyileşmeye başlamıştı bile.

Omuz silktim. “Bana öyle söyledi. Ama ikinizin de gerçeği söyleyebileceğine güvenmiyorum, o yüzden işin aslını kim bilebilir ki?”

“Bana tacımın peşinde olduğunu söyledi.”

Eğildim. Kendimi zafer sarhoşluğuna öylesine kaptırmıştım ki etrafımıza toplanan sessiz kalabalığı neredeyse unutmuştum. “Doğru söylemiş.”

Orion çenemi avuçlarının arasına alarak, “Bu, bacaklarını yeniden etrafıma dolamanın acı verici bir yoluydu. Ama belki de çektiğim acıya değmiştir,” diye fısıldadı.

Hemen üzerinden kalktım ve etrafımızdaki sessiz kalabalığa göz atarak ayağa dikildim. Orion da hemen peşimden kalktı.

Bizi izleyenlerin oluşturduğu kalabalık sanki hâlâ kan dökülmesini bekliyormuş gibi sessizce bize bakıyordu. Neredeyse hayal kırıklığına uğramışlar gibi bir hava hâkimdi; kan, taş zemin üzerinde atmaya devam eden sökülmiş iblis kalbi görmeyi tercih ederlerdi ama tanık oldukları tek şey birkaç kırık kanat olmuştu.

Kalabalığın karşısında gözleri iri iri açılmış vaziyette duran Shai’yi fark ettim. Parıldayan gözleriyle bana gülümsedi. Legion da yanında duruyordu. Sathanas Bölgesi’nin lideri bembeyaz bir gömlek giymiş, kollarını da dövmelerini gösterecek şekilde yukarı kıvrırmıştı. Simsiyah uzun saçları toplanmıştı. Diğer yanındaysa, kehribar rengi delici bakışları olan ve kollarındaki dövmenin dikenli kıvrımları boynuna dek uzanan sarışın bir

iblis vardı. Yüzündeki belli belirsiz gülümsemeyle neredeyse selam verir gibi bana başını salladı. Shai'nin yeni arkadaşı olduğunu düşündüm.

Orion hemen yanımda, kutladığımız dolunay gibi hafif bir gümüşü ışıkla parlıyordu.

Elimi kaldırdım. "Dikenler Şehri! Artık iki lideriniz var; bir kral ve bir gölge kişilik. Düellolar sona erdiğinde sizlerin kraliçesi olabilmeyi umuyorum."

"Onu inciterek benim lütfumu kazanmaya çalışmayın," diye gürledi Orion'ın sesi. "İblis yargılamalarının kadim kanunları onu koruyor, dahası, onun kılına zarar verecek herkesin kalbini bizzat ellerimle sökerim." Esas konuya dönmeden önce bir süre bana baktı. "Karşınızda gördüğünüz kadın, Lilu öldüren bir canavar değil. Benim yaptığım hatayı yapmayın. Bu, Mortana değil Rowan Morgenstern'dir ve ikisi birbirinden son derece farklıdır." Bana yandan bir bakış attı. "Rowan burada hoş karşılanmalıdır ve kralınız olarak, düellolar sona erene kadar onun için elimden gelenin en iyisini yapacağım." Gülümsemesi gerçekten büyüleyiciydi.

Saldırgan *incubus* cazibesi.

Orion'ın nezaket dolu konuşması sona erdiğinde dört bir yanını karanlık sardı ve yeniden kalabalığa karışarak sessizce gölgeler arasında kayboldu.

Esas Işıkgetiren, Lucifer'di. İkizi Tammuz ise karanlıkta hüküm sürüyordu. Tammuz'un oğlu, kaosun ve gecenin yaratıcısıysa burada, karşımızdaydı.

Onun hakkında bilmediğim başka bir şey var mıydı? Henüz görmediğim başka bir tanrısal gücü olabilir miydi?

Orion her zamanki gibi kendisine dair gerçekleri gizliyordu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

ROWAN

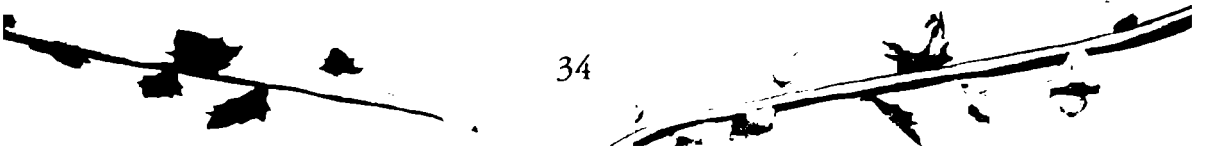
Orion ne yapmam gerektiğini bana açıklamadan ortadan kaybolmuştu, bu yüzden ben de biraz eğlenebileceğimi düşündüm. Neticede bu bir festivaldi. Uzun zaman önce benim gibi bir Lilu böyle festivallere katılırdı. Müziğin notaları yeniden havada süzölmeye ve fâni hizmetçiler ellerinde tepsiler dolusu hamur işleri ve şampanyalarla etrafta koşturmaya başladı.

Yalnızca bir gölge kişilikten ibaret olsam da bir kraliçe muamelesi görmeye başlamıştım. Etrafımda saran küçük kalabalığın arasından biri bana bir şampanya kadehi uzattı. Bir başkasıysa, üzerinde gümüş renkli krema olan hilal şekilli minik bir pasta uzattı. Pastadan bir ısırık alıp birilerinin ayın tadının çikolata ve ahududu gibi olması gerektiğine karar verdiğini anlayınca çok sevindim.

Shai yanımda duruyordu, hafifçe sallanmaya başladığını fark ettiğimde en azından üçüncü kadehini içtiğini tahmin ettim. “Tanrılar üzerine yemin ederim, Rowan, sen oradayken resmen yüreğim ağzıma geldi. Bu saçmalığı cidden kaldıramıyorum artık.”

Hemen yanımdaki platin saçlı ve gümüş elbiseli kadın bana doğru eğildi. “Dövuştüğünüz sırada sana ne diyordu? Ateşkes mi teklif ediyordu?”

Orion’ın davranışları onlar için bile tahmin edilebilirdi. Haftalar önce beni sürgüne göndermekte hiçbir mahsur görmemişken şimdi gücüne meydan okumak için geri dönünce ekip

çalışmasının daha iyi olduğuna karar vermiş, muhtemelen bu süreçte tacına göz koyma fikrinden vazgeçeceğini düşünmüştü.

Omuz silktim. “Eh, bilirsin işte. Her zamanki cazibesini kullanarak kazanmama engel olmak için dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu.”

Bu sırada etrafımdaki diğer iblisler boyunlarını uzatmış, söylediğim her bir kelimeyi dinliyorlardı.

Arka taraflardan başka bir kadın, “Göz alıcı görünüyorsunuz!” dedi.

Bronz boynuzları olan bir erkek iblis şampanya kadehini bana kaldırdı. “Gerçekten çok görkemlisin, Gölge Kişilik.”

Bunun üzerine Shai’ye hızlıca bir bakış attım, bana sadece omuz silkerek karşılık verdi. İltifat yağmuruna pek alışkın değildim ve onlara nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum. Elbette onlar da sonraki hükümdarlarıyla iyi ilişkiler içinde olmayı umarak riske girmekten kaçınıyorlardı. Ben yanlarından uzaklaşır uzaklaşmaz aynı şeyleri Orion’a da yapacaklarından emindim.

Arkamdan biri, “Bir şeye ihtiyacınız var mı, Leydi Morgenstern?” diye sordu.

Orion’la giriştiğim yorucu mücadelenin ardından o an asıl ihtiyacım olan şey kimsenin ilgi odağı olmamaktı.

Elimdeki boş kadehi kaldırdım ve başka bir şey söylemememe gerek kalmadan kalabalık içinden biri onu tekrar doldurmak için elimden aldı. Ne var ki, bana bir yıl gibi gelen bir süre boyunca karanlık bir yeraltı dünyasında ve ardından da sessiz bir apartman dairesinde tek başıma kalmıştım. Kalabalığa alışmakta hâlâ zorluk çekiyordum. Ay bile nedense gözüme çok parlak görünüyordu. Neden herkesin nefes alıp verişini duyabiliyormuşum gibi geliyordu?

Elimi kaldırdım. “Teşekkür ederim, yeterince şampanya içtim. Biraz dinlenip bir sonraki düello üzerinde düşüneceğim.”

Biraz hava alabilmek için kalabalığın arasından güçlkle ilerleyerek çıktım. Festival alanının dış kısmına vardığımda

bakışlarımı nehre kaydı. Dikenler Şehri'nin etrafından dolanmanın en kolay yolu Acheron Nehri'ni takip etmekti ve kıyı boyunca batıya doğru yürüyerek gölcüğe bakan daireme geri dönebilirdim. Bir yanımda yüksek taş binalar belirdi. Diğer yanımdaki ormansa sanki beni çağırıyordu. Buraya ilk geldiğimde bu ıssızlık beni ürkütmüştü. Şimdiyse burası bana cennet gibi geliyordu. Bu manzarayı görmek, köpek dişlerimin uzamasına ve kalbimin hızlanmasına neden oluyordu. Dilimi sivri dişimin üzerinde gezdirdim, bir an açlıktan başım döndü.

Neye karşı açlık duyuyordum? Adını koyamadığım, bir zamanlar sahip olduğum bir güce mi?

Kolumdaki dövmeyle baktım ve parmak uçlarımı iskelet anahtar biçimindeki şeklin koyu hatları üzerinde gezdirdim. Yeraltı dünyasında Tammuz'la gerçek bir iblis gibi yaşamış, yalnızca ikimizin var olduğu o ilkel dünyada bir yırtıcıya dönüşmek için eğitim almıştım. Birden zihnimde ellerimle bir geyik yakaladığım ve ziyafet çekmek için dişlerimi boynuna geçirdiğim o güne dair bir âni belirdi.

Eti çiğ çiğ yediğimi büyük bir şaşkınlıkla hatırlayarak güçlkle yutkundum.

Nemli havayı içime çekerek nehir kıyısındaki taşlı yolda yürüdüm. Artık sıra bendeydi. Gölge kişilik olarak bir sonraki düelloyu, yeri, zamanı ve görevleri ben seçecektim.

Bu gece bana fiziksel güç içeren her şeyin riskli olduğunu öğretmişti. Belki kazanırdım, belki de kazanamazdım.

Nehir kıyısındaki yola geçtiğimde Shai'nin bana seslendiğini duydum. Sesi taşlar üzerinde yankılandı. Dönüp baktığımda, bir yanında Legion ve diğer yanında sarışın iblisle birlikte yürüdüğünü gördüm. Gerçekten muhteşem bir üçlü oluşturmuşlardı.

Shai bana yaklaşırken nefes nefese, "Seni arkadaşlarımla tanıştırmak istemiştım," dedi.

Sarışın iblisin uzattığı eli sıktım ve bakışlarım kollarındaki dövmelerin üzerinde gezindi. Gözleri kehribar tonlarındaydı.

“İsmim Kasyade. Ama hemen hemen herkes bana Kas der. Gerçek bir *succubus*la tanıştığıma ziyadesiyle memnun oldum.” Dağınık saçlarıyla Kas neredeyse oğlan çocuklarını andırıyordu ve derinden gelen, pürüzlü sesi bu görünümüyle pek uyuşmuyordu. “Mortana zaten ilgimi çekiyordu ama şöhreti göz önüne alındığında ona fazla yaklaşmak istememiştim.”

Yakınında durduğum için onu daha iyi görebiliyordum. Kas, koyu renk kot pantolonu ve ona dövmeli, kaslı bir James Dean havası katan tişörtüyle, gördüğüm birçok iblisten çok daha rahat ve gündelik bir tarza sahipti.

Yeni tıraş olmuş ve daha resmî giyinmiş Legion’a baktım. “Daha önce tanışmıştık,” dedim. “Ama sanırım o zamanlar Mortana’ydım.”

Ay ışığı keskin hatlı, kahverengi gözlerinde parlıyordu. “Shai’nin beni o zamanlar farklı biri olduğuna ikna etmesi biraz zor olmuştu. Ama sanırım gerçek Mortana olsaydın bir Lilu kralı şimdiye dek çoktan kalbini yerinden söküp atmış olurdu. Gerçi tacı ondan almaya çalıştığın için bunu hâlâ yapabilir.”

Kas iç geçirdi. “Lütfen açık sözlü arkadaşımı bağışla.” Omzunun üzerinden geriye baktı. “Yine de haklı. Kral ne derse desin, burada güvende değilsin.”

Başımı iki yana salladım. “Eminim Orion kuralların son derece sıkı olduğunu biliyordur. Düellolar dışında bana zarar vermesi yasak.”

Shai koluma girdi. “Yine de evine kadar sana eşlik edelim.”

Kas’ın dudakları çarpık bir tebessümle kıvrıldığında tek yanağında bir gamze belirdi. “Şehrimizin ilk kraliçesiyle tanışma fırsatını kaçırmak istemedim.”

“Bana duyduğun güven ve inanç hoşuma gitti, Kas,” dedim.

Birlikte yürümeye başladığımızda festival alanından gelen müzik sesleri de giderek alçalıp kayboldu.

Legion bana bakarken kapkara kaşları çatıldı. “Asmodean Bölgesi... sence de orası biraz...”

“Perili mi?” dedi Kas.

Bir ona bir diğerine baktım. “Siz ikiniz her zaman birbirinizin cümlelerini mi tamamlarsınız?”

“Birbirimizi küçüklükten beri tanıyoruz,” dedi Kas. “Şehrin kurulmasının öncesinden beri.”

“Yani siz Orion’dan da mı büyüksünüz?”

“Hem daha büyük hem de daha bilgeler,” dedi Shai. “Tam da bu yüzden de bir sonraki düelloya hazırlanman için sana yardım edebilecek en ideal kişiler onlar.”

Bakışlarım iki iblisin arasında gidip geldi. “Peki ya kaybedersem? Ya Orion tüm öfkesini ikinizden çıkarırsa?”

Legion, “Çılgın kral Azriel’in gazabından sağ kurtulduk,” dedi. “Çılgın kral Orion’dan da kurtulabiliriz.”

“Tüm şartlar eşit olduğunda,” dedi Kas, “aklı başında birini tercih ederiz. Bu yüzden sana yardım edeceğiz.”

Nehirden esen rüzgâr birden tüylerimi ürpertti. Sağ tarafımızda, küçük kuleleri olan ve pencereleri sıcacık bir ışıkla aydınlatılmış taş binanın yanından geçtik.

“Öyleyse Orion hakkında ne düşünüyorsunuz?” diye sordum onlara.

Shai, “Onun bütün fânileri öldürmek istediğini biliyorlar,” dedi. “Ben anlattım.”

Legion’un simsiyah gözleri bana çevrildi. “Fânilerin savaştan sonra şehrimizi nasıl işgal ettiğini hatırlıyorum. Önce büyü gücümüzü zayıflattılar, daha sonra direnen Liluların kafalarını kesip mızraklara sapladılar. Hayatta kalan herkese ailelerinin başlarına gelenler izletildi. Liluların öldürülmek üzere götürüldüğünü sanıyorduk. İçlerinden bazılarının hayatta kalmış olabileceğini hiçbirimiz hayal etmedik. Onlardan hiç bahsetmedik. Kendimizi hep suçlu hissettik. Orion’ın hayatta olduğunu bilmiyorduk. Yaşanan onca şeyden sonra birinin tek başına bir zindana kapatılmış olması fikri... Açıkçası oradan kurtulup şu anda aklının başında olması mucize olurdu.”

Kas elini dağılmış saçlarının arasından geçirdi. “Dürüst olmak gerekirse, birinin tüm bunlara katlandığını düşünmek bile dayanılmaz geliyor.”

“Durun bakalım,” dedim. “Onun için üzülmemen neden olursanız kaybederim.”

“Şunu sakın aklından çıkarma,” dedi Shai. “O sana sıkıcı biri olduğunu söyledi. Bunu kastetmemiş olsa bile birinin söyleyebileceği en kötü şeydir bu.”

Kas’ın kaşları çatıldı. “Kral Nergal bize, fânilerin Lilulardan aldıkları intikamın savaşı kaybetmemizin bedeli olduğunu söyledi. Bir nevi kurban verildi yani. Ama gerçek şu ki Kral Nergal da Liluların ortadan kalkmasını istiyordu çünkü onun için bir tehdit oluşturunlardı. Çok güçlüydüler ama zaten Kral Nergal da vicdan sahibi biri değildi. İşte bu yüzden bazen fânilerin haklı olup olmadıklarını merak ediyorum. Bilemiyorum ama belki de birinin kalbinin sökülmesine gerek kalmadan bir lider seçmeliyiz.” Bana gülümsedi. “Ama eninde sonunda kaba kuvveti desteklemek zorunda kalacaksam, bu seninki olsun isterim. En azından sen fâniler arasında yaşadın. Nasıl düşündüklerini biliyorsun. Onlar giderek modernleşiyor, bizse bunu yapamıyoruz. Senin böyle bir avantajın var, değil mi?”

Gözlerimi kısarak baktım. “Peki ben sizin gibi iki yaşlı iblise neden güveneyim?”

“Çünkü ben sana güvenmeni söyledim,” dedi Shai.

“Al bakalım, işte bu ilk dersin.” Kas’ın yüz ifadesi ciddileşmişti. “Bize güvenmemelisin. Dikenler Şehri’nde, kendi duyuların haricinde hiçbir şeye güvenmemelisin.”

“Bazen onlara bile güvenme,” diye ekledi Legion.

“Doğru,” dedi Kas. “Kendinden de bir şeyleri saklayabilirsin. Mesela bir iblis olduğunu bilmiyordun, öyle değil mi?”

“Büyü gücünü ilk ne zaman hissettin?” diye sordu Legion.

Dudağımı ısırdım. “Sanırım ilk kez annemin öldüğü gece hissettim. Yerdeki çamurlu su birikintisinde iblis sembolümün

yansımasını gördüm. Ama yıllar içinde bu anı da zihnimden silinip gitti; bu yüzden evet, haklısınız, duyularımıza ya da anılarımıza da her zaman güvenmemek gerekir.”

“Ya,” dedi Kas sessizce. *“Bakma aynadaki keskin aksine.
İblisler, o ince kurnazlıklarıyla
Doğruluklar önümüzden geçerken,
Ya da bir süre bak;
Çünkü orada, fırtınalı gecenin ev sahipliğinde,
Ölümcül bir akis belirir.”*

Kas’ın okuduğu şiir tüylerimi ürpertti ve birden üzerimize bir sessizlik çöktü.

Sessizliği bozan Legion, “Bir daha Yeats’ten alıntı yapmak yok,” dedi. “Yeterince şiir alıntısı yaptın.”

Kas bana yaklaşıp alçak sesle konuşmaya başladı. “Biz iblisler gerçekten ihtiyaç duyacağımız âna dek güçlerimizin büyük kısmını gizli tutarız. Bunu hepimiz yaparız.” Kehribar rengi gözlerini üzerimden ayırmamak için tam karşıma geçip geri geri yürümeye başladı. “Burada herkesin sırları vardır. Senin de kendi sırların olduğuna eminim.” Yürürken saçları rüzgârda savruluyordu, hareketleriye bir dansçının kiler kadar zarıftı. “Bu yüzden hiç kimseye güvenme. Bana bile.”

Bakışlarım kaslı kollarını kaplayan vahşi kıvrımların ve desenlerin üzerinde gezindi.

Birden aklımın bir ucunda kederli bir düşünce belirdi. Orion’ın yılan dövmesinin neyle ilgili olduğunu hiçbir zaman öğrenememiştim ve bu saatten sonra da öğrenebileceğimden şüpheliydim.

Kas aniden önümde durunca neredeyse ona çarpıyordum. Bakışları başımın üzerindeki bir noktaya odaklanmış, gözleri gölgelenmişti. Başımı kaldırdığımda nedenini hemen anladım.

Orion’ın baştan çıkarıcı büyüü benimde âdeta uğuldayarak gezindiğinde arkama döndüm.

Kral, gölgelere bürünmüş hâlde karşımda duruyordu. Rüzgâr gümüş rengi saçlarında oyunlar oynuyordu. “Gölge kişiliğe evine dek eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim ama buradan sonrasını ben halledebilirim.” Pürüzsüz, kadifemsi sesinin altında son derece belirgin, keskin bir ton vardı. Yanıma yaklaşarak elini belime koydu.

Kas ve Legion’ın arkamda homurdandığını duyunca şaşırdım. Ani gerilim neredeyse havada elektrik akımı oluşturuyordu.

ALTINCI BÖLÜM

ROWAN

Bakışlarımı arkamdaki diğer iki iblise bakan Orion'a çevirdim. Onunla dövüştüğüm süre boyunca gözleri soluk mavi tonlarındayken şimdi, nehir kıyısında öylece dururken, ortada herhangi bir tehlike olmasa bile siyaha dönmeye başlamıştı.

Orion'ın gözleri, sanki ikisini de öldürmek üzereymiş gibi birinden diğerine kaydı. "Kral olarak, gölge kişiliği güvende tutmak benim vazifem," dedi.

"Tam olarak *kime* karşı güvende tutmak?" diye sordu Kas.

Orion belimi daha sıkı kavradı. Yeni arkadaşlarım kül yığınınına dönüşmeden önce bu maço tavrına bir son verme zamanı gelmişti belki de.

"Pekâlâ, millet..." diye söze girdim.

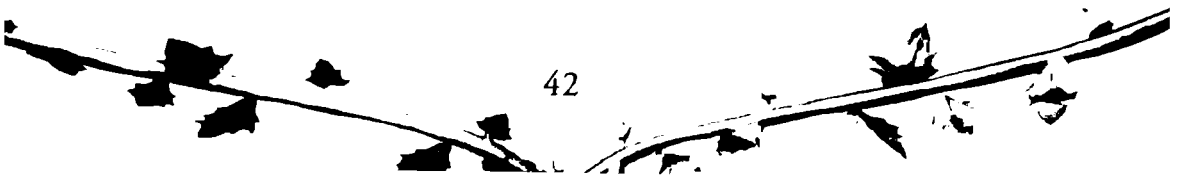
Derken yakıcı bir büyüünün parıltısı havayı dağlayıp geçti. Harareti kanımda hissettim ve Orion'ın büyüünün gücü karşısında sendeleyerek geri çekildim.

Korkuyla Orion'ın herkesi yakıp kavuracağını düşündüm ama sonra Kas'in güçlü göğsüne savrulduğumu hissettim

Diğerlerine döndüğümde onları şaşkın, afallamış ve ağızları bir karış açık hâlde öylece bakarken buldum. Shai hafif hafif sallanırken dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

Koluna dokundum. "Shai?"

Shai beni görmezden gelip gözlerini kırıştıtarak Orion'a doğru bir adım attı. Elini uzatarak göğsüne dokundu. "Majesteleri! Antrenman mı yapıyorsunuz?"

Legion hafif bir homurtuyla elini uzattığında Shai'yi kolundan yakalayıp kendine çevirdi. "Neden onu boş verip birlikte odana gitmiyoruz?"

Shai, rüya âlemine dalmış gibi Legion'ın yüzüne bakarak dudağını ısırıldı.

Ne yaptığını anladığımda şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. Orion onları *incubus* büyüsünün etkisi altına almıştı, bu yüzden de hepsinin şehvetten gözü dönmüştü. Derinlerde bir yerde benim de böyle bir gücüm vardı. Ancak ben, bu gücü kullanmayı hiç öğrenememiştim. Öğrensem bile bunu arkadaşlarım üzerinde kullanmazdım çünkü *saçmalamayın?*

Kas'e döndüğümde bana kararan gözleriyle son derece yakıcı ve şehvetli bir bakış attığını fark ettim. Hiç utanıp sıkılmadan bakışlarını aşağılara indirerek bedenimin her bir noktasını süzdü. "Rowan." Derinden gelen sesi, boğuk bir gürültü gibi çıkıyordu.

Orion gölgeler arasından çıkıp önüme geçti ve parmaklarını usulca Kas'in boğazına doladı. "Dikkatini yöneltecek başka birini bulmanı *tavsiye ederim.*"

Kas bir an hafifçe sallanarak sersemlemiş hâlde Orion'ın gözlerine baktı. Derin bir iç çekerek sözlerini tekrarladı. "Başka birini bul."

"Orion. Onlarla uğraşmayı bırak," diye çıkıştım. "İşte bu yüzden herkes Lilulardan nefret ediyor."

Orion'ın şehvet büyüsünün etkilerini, karnımı sımsıkı saran o sıcaklığı ve tenimde oluşan hassasiyeti ben de hissediyordum ama bir *succubus* olarak kendime daha iyi hâkim olabiliyordum.

Kas ona arkasını dönerek festival alanına doğru ilerlemeye başladı. İçimde hafif bir hayal kırıklığı hissettim. Bir kereliğine bile olsa bir arkadaş grubu edinmem gerçekten güzel olurdu.

Orion'a sert bir bakış attım. "Biraz takipçi sapıklar gibi davranmıyor musun sence de? Beni takip edip yeni arkadaşlarımı benden uzaklaştırmaya mı çalışıyorsun?"

Orion başını kaldırdı. “Herkes türümüzden nefret ediyor. Geriye yalnızca ikimiz kaldık ve sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Ayrıca sana yeni odanı da göstermem gerekiyor.”

“Bana bir şey olmasına izin vermeyecek misin?” Yeni odanın nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen hızla yürümeye başladım. “Beni şehirden hiçbir büyü gücüm olmadan, etrafımda ölmemi isteyen bir sürü iblis avcısıyla birlikte kendi başımın çaresine bakmam üzere kovalı çok olmadı. Şimdi birden güvenliğimi önemseydiğine mi inanacağım yani?”

“Ben seni bir başına bırakmadım,” dedi Orion sakince. “Seni izleyen muhafızlarım vardı. Önce otelde, sonra da Sha-i’nin teyzesinin evinde.”

Güçlkle yutkundum. “Muhafızlar mı?”

“Pembe saçlı Anna. Ve kedisi Taffy. Onları fark edeceğini düşünmüştüm.”

“Hımm.” *Ona güvenme, Rowan.* Cazibesine karşı hazırlıklıydım, çelikten duvarlarımla ona karşı koyacaktım. “Bana göz kulak olman çok hoş. Ama yine de tek istediğim şeyin annemin intikamını almak olduğunu bilmene rağmen üvey kardeşim Cambriel’i öldürmekten geri durmadın.”

Bakışlarımla buluşan iri, mavi gözleri parladı. “Ben de bir söz verdim, Rowan. Ölen *bütün* Lilulara onların intikamını alacağıma dair yemin ettim. İşte bu yüzden kral olmam gerekiyor. Beni durdurmaya çalışacağını biliyordum ama Ashur’un ölümüne sürüklenişini izlemeden önce ona intikam yemini ettim. Annemin anısı adına söz verdim. Her birine.”

Derin bir nefes aldım. “Ama hayattaki iblislerin iyiliği için fânilerle savaş başlatmak doğru bir karar değil.”

Aramızda sessizlik uzarken hemen yanımda hızla akan Acheron’un sesini dinlemeye başladım. “Seni bulmaya geldim, Rowan,” dedi Orion sonunda. “Sen hâlâ yeraltı dünyasındaiken ve sonunda senin Mortana olmadığını anladığımda yani. Bir gece öldüğünü düşünerek korkunç bir hisle uyandım. Mortana’nın

değil, Rowan'ın öldüğünü düşünerek. O an sanki kalbim yerinden sökülmiş gibi hissettim.” Orion dirseğıme dokunarak beni nehirden uzaklaştırdı ve karanlık, kemerli bir geçide götürdü.

Parmakları hafifçe koluma sürtündüğünde temas ettiği yerden ta içime bir zevk ürpertisi yayıldı. *Incubus* büyüsünün beni hâlâ etkilediği açıktı çünkü içimde büyüyen arzu karnıma doğru inerek oraya yerleşti ve konsantre olmamı güçleştirdi. Ona yalnızca, “Peki,” diyebilmeyi başardım.

“Aramızda bir bağ olmasa ölümünü nasıl hissederdim, Rowan? Biz ikiz yıldızlarız. Kaderlerimiz birbirine bağlı.”

Topuklarımın taşların üzerinde çıkardığı ses dar sokakta yankılanıyordu. *Çelikten duvarlar*. “Meseleyi getirmek istediğin yer buysa, Orion, ben düellolardan vazgeçmiyorum. Bu arada, beni nereye götürüyorsun?”

“Yeni sarayına.”

“Saray mı?” dedim.

“Lucifer Bölgesi’nde, bana yakın bir yere.” Yüzüme bakmak üzere döndü. Gözleri karanlıkta parlıyordu. “Dinle, öldüğünü düşündüğüm zaman yeraltı dünyasına gittim. Çaresizce dört bir yanda seni aradım. Üstelik bir daha öyle hissedebileceğimi hiç bilmiyordum.”

“Nasıl hissedebileceğini?”

Derin bir nefes alarak bakışlarını benden kaçırdı. “Herhangi bir şeyler hissedebileceğimi,” dedi usulca. “Yaşayanlara karşı bir şeyler hissedebildiğimi bilmiyordum. Araf’tan geçip Tammuz’u buldum, kafama nasıl gireceğini iyi biliyordu. Bu, yüzyıllardır mantram olduğu için ne diyeceğini tam olarak biliyordu. Mortana’yla neler yaşadığımı her bir detayına kadar başından beri biliyordu. Tammuz bunu durdurmak için parmağını bile kıpırdatmamıştı çünkü kaos hoşuna gidiyordu. İkimizle de oynadı, öyle değil mi? Sırf eğlenmek istediği için.”

“Sana ne söyledi?”

Orion bir an durup bana döndü. “Bana, ‘Orion, kendine asla umut etme izni vermemen gerektiğini bilmiyor musun?’ dedi. Mortana’dan öğrendiğim dersin bu olduğunu biliyordu. Zindanda beni yavaş yavaş öldüren şey, kendime umut etmek için verdiğim izin olmuştu. Mortana, ona inandığım her seferinde sırf yüzüme gülebilmek için bana serbest kalacağıma dair sözler verirdi. Ama belki artık ondan alacağım derslerin de sonu gelmiştir.”

“Bu, artık intikam almak istemediğin anlamına mı geliyor?” Sorduğum soru ağzımdan çıkar çıkmaz, Orion’ın baştan çıkarıcı tuzağına bir kez daha düşüp düşmediğimi merak etmeye başladım.

Orion cevap vermek yerine beni mersin ağaçlarının çiçek açtığı yuvarlak bir avluya açılan ara sokağa götürdü. Ağacın kıvılcık yaprakları, kan damlaları gibi taşların üzerine dağılmıştı. Havadaki tuz ve limon kokusu içimde yuva hissi uyandırıyor.

Avlunun bir yanında, saray olduğunu tahmin ettiğim, kuleleri ve parlak ışıklar yanan daracık pencereleriyle üç katlı bir yapı vardı. Çatılardan birkaç baca yükseliyordu ve devasa meşe kapıların üzerine Lucifer’in yıldızı işlenmişti. Dimdik çatıları olan, bazıları balkonlu taş binalar tüm avluyu çevreliyordu. Sevimli bir yerdi.

Orion bana döndü. “Ashur’a intikam alacağıma dair söz verdim. Bunun nasıl bir intikam olacağını belirtmedim. Ama bana kalırsa iblisler özgür olmalı, yoksa aynı şeyler yeniden yaşanabilir.”

“Ama iblisleri serbest bırakmak bir savaş başlatacaktır.”

Orion beni inceledi. “Fânilerin bize karşı savaş başlatacağını mı söylüyorsun yani? Ama başlatsalar bile kazanan biz oluruz. Ayrıca benim sorumluluğum iblisleri korumak, fânileri değil. Sırf artık burada kapana kısılmış hâlde değiliz diye bir tür intihar görevine girişmek istiyorlarsa, keyfileri bilir.”

Başımı iki yana salladım. “Bana kalırsa intikam düşünceni ‘özgürlük’ kisvesi altına sokuyorsun.”

Orion tek kaşını kaldırdı. “Dikenler Şehri’ndeki iblisler serbest bırakılmalı. Işıkgetiren’in yapması gereken şey budur. *Lucifer urbem spinarum libarabit*: Işıkgetiren, Dikenler Şehri’ni özgür kılacak. Sen farkında olsan da olmasan da bu bizim kaderimiz.”

“Yeniden fânilerle beslenebilmeleri için mi serbest kalacaklar peki?” diye sordum ona. “Tıpkı bir zamanlar yaptığınız gibi.”

“Evet, dünyayı eski hâline döndürme fikri hoşuma gidiyor. Bir şeylerin eksik olduğunu biliyorsun, değil mi? Biz ormana, vahşi doğaya ait yaratıklarız. Betondan, taştan yapılmış şehirlere göre değiliz.” Yanağıma uzandı, sonra elini geri çekerek yumruğunu sıktı. “Avlanmamız gerekiyor ve evet, bu, fânileri avlamak anlamına da gelebiliyor. Bu bizim doğamızda var, canım. İnsanları korkutmak da öyle.”

Gözlerimi kısarak ona bir adım daha yaklaştım. “İblisler burada mutlu görünüyor. Burası gerçekten de muhteşem bir yer.”

Bir tutam gümüş saçı elmacık kemiklerini değiyordu. “Ama bu yeterli değil. Burası bir medeniyet hapishanesi.” Sesinde küçümseyici bir ifade vardı. Eğildi, soluğu yanağıma ısıtıyordu. “Neden arzuladığın şeye boyun eğmiyorsun? Senin de bunu hissettiğini biliyorum,” diye fısıldadı. Kaslı vücudundan yayılan sıcaklık nefesimi kesiyordu.

Belki de sebebi içimde kalan şehvet büyüsyüdü ama nabzım kontrolden çıkmıştı.

“İnsanların ölmesini istemiyorum.” Bunu en çok da kendime hatırlatıyordum sanırım.

“Yine de özgürlük düşüncesinin kalbini nasıl hızlandığını duyabiliyorum.”

Ondan uzaklaşıp ahşap kapıya yöneldim.

Elbette Orion’ın değişmesini bekleyemezdim. O, yüzyıllardır böyleydi. ,

Kendine asla umut etme izni vermemen gerektiğini bilmiyor musun?

Birden basamaklarda durup ona baktım. “Şimdi uyuyacağım, Orion. Bir sonraki düelloya karar verdiğimde bunu sana bildiririm.”

“Birlikte gezdiğin o ibislere güvenme,” diye seslendi arkamdan.

“Hiç kimseye güvenmiyorum ben.” Ona buruk buruk gülümsedim. “En çok da sana.”

YEDİNCİ BÖLÜM

ORION

Kütüphanedeki pencerenin yanında durmuş viskimi yudumluyordum. Masamın üstü kitaplar ve mumlarla doluydu. Bulunduğum yerden, kırmızı yapraklarla bezenmiş Abraxas avlusunu ve diğer taraftaki Rowan'ın sarayını görebiliyordum. Yeni evinin pencereleri sıcak bir ışıkla parlıyordu.

Ağır meşe kapılardan içeri girip de kapılar ardından kapanana dek onu izlemiştim.

Ayağa kalkıp kütüphaneden çıkarken parmaklarımı saçlarımdan arasından geçirdim. Buraya üç hafta önce kral olduğumda taşınmıştım.

Baal Kulesi'nin gösterişinden her zaman nefret etmiştim ve hiçbir zaman orada yaşamak gibi bir niyetim olmamıştı. Hiçbir zaman. Ben ilgi odağı olmak istemiyordum; böyle şeyler, Cambriel ve Nergal gibileri için geçerliydi. Artık bir dük gibi davranmadığım için de deniz kenarındaki o gösterişli daireye ihtiyacım yoktu. Sadece gölgelerin arasında küçük bir kulübe istiyordum.

Ama burada da tam olarak her şeyden mahrum sayılmazdım. Bir kütüphanem, bir balkonum ve duvarları kitaplarla kaplı bir yatak odam vardı. Her şey düzenli ve tam anlamıyla olması gerektiği yerdeydi.

Akşamları, aşçımınla birlikte yanan ateşin önündeki yemek masasında akşam yemeği yiyordum. Amon, Lilu katliamından önce ailemin aşçısıydı. Gerçekte kim olduğumu öğrenir öğrenmez

yanıma geri dönmüştü. Burada Lilulardan bahsetmeye istekli görünen ve benimle normal bir insanmışım gibi konuşabilen tek kişi oydu.

Her gece, biz yemek yerken onun labrador cinsi iki siyah köpeği de ayaklarımızın altına kıvrılıp yemek artıklarından nasiplenmeyi umuyordu. İsimleri Kastor ve Polluks'tu.¹

Yatak odama geçtim. Burası, doğduğum yıllarda inşa edilmiş eski bir evdi. Duvarlar koyu renk ahşaptandı ve odanın ortasında da iki adet oymalı maun sütun yer alıyordu. Şöminede küçük bir ateş yanıyordu. Balkon kapıları açıktı ve içeri süzülen hafif esinti alevlerin dans etmesine neden oluyordu. Duvarlarda asılı olan tek bir tablo vardı: Çıplak bacağına tırmanan yılanla *succubus* Lilith. Lilith'in saçları göz alıcı bir kırmızıydı.

Elimde viskimle balkona çıkıp yıldızlara baktım. Abraxas'ın avlusuna bakan ahşap bir sandalyeye oturdum.

Boştaki elimin parmağını boynumda gezdirdim. Yara iyileşmiş olmasına rağmen pençeleriyle boğazımı yırttığı yeri hâlâ hissedebiliyordum. Beni ısırduğunda bundan hoşlandığına dair net bir izlenim edinmiştim. Kötülük ona yakışıyordu.

Ne var ki, asıl sorun gerçek doğasına hiçbir zaman teslim olmak istememesiydi.

Küçük labrador patilerinin fayans zeminde çıkardığı tıkırtıları duyup döndüğümde, Kastor'un siyah kürkündeki gümüşü parıltıyla yanıma yaklaştığını gördüm. Ay ışığı koyu renk gözlerinde yansırken yüzüme bariz bir suçluluk ifadesiyle bakıyordu. Suratındaki tereyağı lekelerini fark ettiğimde o suçlu ifadenin nedenini anladım.

1 Kastor ve Polluks, Yunan ve Roma mitolojisinde Dioskuri (Dioskuri veya Dioscuri) olarak bilinen ikiz üvey kardeşlerdir. Anneleri, Zeus'un eşlerinden biri olan Leda'dır ama babaları farklıdır. Kastor, Sparta kralı Tyndareos'un ölümlü oğluydu; Polluks ise Leda'yı bir kuğu kılığında baştan çıkaran Zeus'un ilahi oğluydu. Daha sonraları bu iki kardeş Zeus tarafından İkizler Takımyıldızı'na (Gemini) dönüştürüldü ve birlikte ölümsüz oldular. -ç.n.

“Kastor,” dedim. “Tam bir obursun.”

Başını eğip ayaklarımın dibine ilişti ve rahatça, iç çekerek oracığa evindeymiş gibi kıvrıldı. Tuzlu bir rüzgâr esip geçerken koyu renk kürkünü hafifçe uçuşturdu.

Hemen arkamdan gelen ayak sesleri ahşap duvarlarda yankılandı.

Başımı çevirip baktığımda Amon’ın elinde bir bardak viskiyle yanıma geldiğini gördüm. Koyu kahverengi saçları geniş omuzlarına dökülüyordu.

Son birkaç haftadır balkonda içki içmek gece ritüelimiz hâline gelmişti.

Yanımdaki sandalyeye oturduğunda bakışlarım, kafa tasından başlayarak burnunun üzerine, oradan da sakallı çenesine dek uzanan pürüzlü yara izine takıldı. Fâniler bizi almak üzere geldiğinde, Amon annemi korumaya çalışmıştı. Kafasını yarışlarını çok net hatırlıyordum. O an onun öldüğünü düşünmüştüm.

Amon viskisinden bir yudum aldı. “Bu geceki dövüşü kazanabilirdiniz.”

Ona göz ucuyla baktım. “Onu benim tarafıma geçmesi için ikna edeceğim.”

Amon kaşlarını kaldırdı. “Söylediğiniz ve yaptığınız onca şeyden sonra hâlâ onu etkileyebileceğinizi mi düşünüyorsunuz?”

Onu şehirden attığım anda yaptığım şeyden pişmanlık duymaya başlamıştım. Rakibim olsun ya da olmasın, onu *özlüyordum*.

Derin bir nefes aldım. “Sorun şu ki o, iblisleri serbest bırakma fikrine karşı çıkıyor.”

Amon bana muzip bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Belki de bunun sebebi ona fânilere karşı kana susamış bir intikamın peşinde olduğunuzu ve dört yüz yıl önceki olaylarla hiçbir ilgileri olmadığı hâlde hepsini katletmek istediğinizi söylemiş olmanızdır? Bu plana neden itiraz etsin ki? Son derece makul görünüyor.”

Amon'un onunla aynı fikirde olmasına sinirlenerek homurdandım. "Sebebi bu olabilir tabii," dedim viskimden bir yudum alarak. "Öyle olsun. Belki haklı olduğu bir nokta vardır. Ama yine de bizi buraya hapseden büyüyü bozmamız gerekiyor. Fâniler onun peşinde ve ben onu teslim edene kadar da pes etmeyecekler. Biz burada böylece kaldığımız sürece ortalık daha da kızışacak."

"Büyüyü bozmak gerçekten mümkün mü peki, Majesteleri?"

"Bana öyle seslenme, Amon."

"Peki. Size Orion dememi istiyorsanız, öyle diyeyim. Ama neden bu isim? Bu sizin gerçek isminiz değil ki."

Burada, Dikenler Şehri'nde göz alıcı bir şekilde parıltıyan gece göğüne baktım. "Zindanda yıldızları düşünmek beni rahatlatırdı. Orion gibi takımyıldızları düşününce içimde bir kıvılcımın çaktığını hissedirdim. İstedğim zaman bakabilmek için hepsini kayalara kazıdım."

Bakışlarım Orion'ın yakınında parlayan ve sanki karanlıkta birbirlerine doğru uzanıyormuş gibi görünen ikiz yıldızlara, İkizler takımyıldızına kaydı.

Eski ismimi hatırlamıyordum, hatırlamak da istemiyordum. Önceleri her kimsem, o kişi zindanda ölmüştü. Ölen Lilular için anma töreni yaptığımda isimsiz gümüş saçlı o çocuğu da aralarına dâhil ederdim.

Amon derin bir nefes alıp gökyüzüne baktı. "İkiz yıldızlar. İki Işıketiren. Rowan ve Orion."

"Geceleri rüyamda, yiyecek bir şeyler görmediğim zaman, onları görürdüm. İkiz yıldızlar. Bunun anlamını hiç bilmiyordum."

"Ah," dedi Amon sessizce. "Peki, bu yüzden mi balkonda oturup kalbi kırık bir meczup gibi eski sevgilinizin evini gözlü-

yorsunuz? İsminiz, kelimenin tam anlamıyla yıldızlara yazılmış sizin².”

Boğazımı temizledim. “Yakınımda olması daha iyi. Burada Liluların dönüşünden korkan pek çok kişi var.”

Onun yeraltı dünyasında öldüğünü düşündüğümde paramparça olacağım sanmıştım. Burada, benim korumam altındayken ölebileceği düşüncesiye dayanılmazdı.

Rowan da beni Mortana kadar korkutuyordu. Mortana hayatımı ellerinin arasına almış bir sadistti. Öte yandan Rowan da kalbimi elleri arasında tutuyordu.

Onunla ilk tanıştığımda kırılgan biriydi, neredeyse her şey onu korkutuyordu. Masumdu. Şimdiye başımı gövdemden ayırmak istiyormuş gibi görünüyordu. Ama beni korkutan şey ölüm değildi. Gözlerindeki ifadeyle bana duyduğu öfke beni o kadar korkutuyordu ki güçlükle nefes alabiliyordum.

Zindandayken akıl sağlığımı korumamı sağlayan tek şey intikam yeminlerim olmuştu. Tüm bunlar bir amaç uğruna olmasaydı aklımı bütünüyle yitirebilirdim. Ettiğim bu kan yemini, yaşadığım dehşeti anlamlandırabilmemin tek yoluydu; âdeta karanlığın içindeki minicik bir ışık gibiydi.

İntikam, bir yanlışın düzeltilmesiydi.

“Orion,” dedi Amon, pürüzlü sesiyle. “Size ne olduğunu bana ne zaman anlatacaksınız?”

Rowan benim gibi değildi, kendiyle ilgili gerçekleri anlatmaktan korkmazdı. Sırrım benimle birlikte ölüp giderdi ama Rowan bizim gibi ibislere benzemiyordu. O, çok daha iyiydi.

“Ne olmuş bana?” dedim. “Hiçbir şey olmadı. Sadece çok sıkıldım ve çok açlık çektim. Birkaç sıçandan daha fazlasını yemişimdir.” Viskimden bir yudum daha aldım. “Legion ve arkadaşı Kas hakkında neler biliyorsun?”

2 “Written in stars” ifadesinin anlamı “yıldızlara yazılmak” olarak karşılanırsa da bu, İngilizcede “alın yazısı” “kader” gibi anlamlarda kullanılmaktadır. -ç.n.

Rowan'ı o iki erkek iblisle birlikte yürürken gördüğümde onları oracıkta buharlaştırıp yok etmek için karşı konulmaz bir arzu duymuştum.

Amon bana baktı. "Gerçekten onları da mı hatırlamıyorsunuz?"

Çok uzaklarda kalmış, puslu bir anı zihnimde dans ediyordu; koyu saçlı, kahverengi gözlü bir çocuk beni Elysium Vahşi Ormanları'na götürüyordu. Eskiden özendiğim büyük çocuklardı bunlar.

"Yani. Biraz hatırlıyorum." Fakat o zamanı hatırlamak istemiyordum.

Amon, "O kadar çok sırrınız var ki," diye mırıldandı. "Kendinizden sakladığınız sırlar bile var."

Bir sırrım daha vardı: Rowan'ı ölünceye dek sevecektim.

Sonrasında yapmak zorunda kaldığım şeyden derin bir pişmanlık duymamın sebebi de buydu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

ROMAN

Burada Orion'ın emirlerine uymak zorunda değildim. Bir gölge kişilik olarak nerede kalmam gerektiğine kendim karar verebilirdim. Fakat Orion'ın beni ilk karşılaştığımız zamanki korkak fâni gibi görmesini istemiyordum. Gardını düşürmesini ve sonraki düello için hazırlanamamasını istiyordum. Zaten egosu ona engel olacağı için durum muhtemelen bu olacaktı.

Sarayın alt katı tam anlamıyla Orta Çağ tarzındaydı. Girişte, taş bir yapının her iki yanında sıralanmış askerler gördüm; her birinin üzerinde mavi üniformaları ve yakalarında kraliyet amblemi –üstünde yıldız olan bir taç– vardı.

Kralın tüm adamları...

İçeri girdiğimde kralın adamları siyah beyaz fayansların üzerindeki heykeller gibi sessizce bana bakmaya başladı. İçlerinden biri tek bir kelime dahi etmeden beni odama kadar götürdü.

Kapıyı arkamdan kapadığında rahatladım.

Odam denize bakıyordu. Solgun renkli iki taş duvarın önüne meşe kitap rafları sıralanmıştı ve yanan birkaç mumdan odanın tavanına dans eden sıcak bir ışık huzmesi yayılıyordu. Açık balkon kapılarının hemen yanında üzerinde krem rengi bir yorgan ve devasa yastıklar olan bir yatak yer alıyordu. Yatağın yanında ahşap bir komodin vardı ve üzerinde de kitap okuyabilmem için piriç bir lamba duruyordu.

Bütün odayı incelediğimde kalbimin *sıkıştığını* hissettim. Duvarlardan birinde annemle babamın Asmodean Bölgesi'ndeki malikânelerinden alınmış iki portresi asılıydı.

Şaşkınlık içinde tablolara doğru ilerleyerek onları incelemeye başladım. Karşımda hiç tanımadığım babam Dük Moloch duruyordu; benimkiyle aynı tondaki kızıl saçları, çenesinin etrafında solarak sarıya dönüyordu, ayrıca çıkık elmacık kemikleri ve benimki gibi koyu kahverengi gözleri vardı. Annemse ileriye doğru bakıyordu; koyu renk saçları arkasında toplanmıştı ve daha evvel hiç görmediğim kadar zarif bir hâli vardı.

Yaldızlı çerçeveler yepyeni görünüyordu.

Orion tam olarak *neden* bunları yeniden çerçeveletip buraya getirtmiş olabilirdi acaba? Bu gece geleceğimi bilmediğini düşünüyordum. Düellonun hemen ardından festivalden ayrılmış ve bu odayı hazırlamak için koşarak buraya gelmiş olmalıydı.

Başımı kaldırıp anneme baktım. Elbette Orion rahat hissetmem için uğraşıyordu. Gardımı düşürmem için elinden geleni yapacaktı.

Komodine baktığımda küçük bir kâğıt yığınının yanında duran kalemi fark ettim. Oldukça tuhaf bir ayrıntı gibi görünüyordu. Fakat biraz daha yaklaştığımda bunun *sıradan* bir kalem olmadığını fark ettim. Şaşkınlık içinde parmak uçlarımı zamanla yıpranmış görünen yan taraftaki küçük, ışıltılı gökkuşağı sembolünün üzerinde gezdirdim. İşte, şans kalemim buradaydı. Orion'la tanıştığım gece yanımda olan kalem. Elbette bu, bana pek de şans getirmediği anlamına geliyordu.

Hâlâ şaşkın olmama karşın kalemi alıp parmak uçlarımda çevirdim. Orion bunca zaman onu *saklamış* mıydı? Hücrede ondan bu kalemi istesem de bana geri vermemişti.

Beni geri kazanmak için kalkıştığı tüm bu cezbedici şeyler...

Kalemi tekrar şifonyerin üzerine bıraktım ve odanın kalanını incelemek üzere döndüm.

Cam kapıdan sızan ışık denize bakan duvara vuruyordu. Dışarı baktığımda kum rengi taşlardan yapılmış bir balkonla karşılaştım. Alçak bir taş duvarın ötesinde, koyu gümüş beneklerle kaplı deniz geceye karışarak âdeta sonsuzluğa uzanıyordu. Muhteşem bir manzaraydı bu.

Kapıyı açıp dışarı çıkarak tuzlu havayı içime çektim. Bir iblis olarak her şeyi çok daha net görüyordum. Hatta ay ışığı altında parlayan, denizin çok ötesindeki gümüş rengi kayalıkları bile. Dalgalar alt taraftaki kayalara çarpıyordu. Balkonun bir köşesine yerleştirilmiş küçük, ısıtmalı bir havuzdan buharlar karanlık gökyüzüne kıvrılarak yükseliyordu.

Balkondan baktığımda kıyı şeridinde sıralanmış vaziyette duran askerleri gördüm. Denizden kimin çıkıp gelmesini bekliyorlardı? Muhtemelen Orion onlara bu balkondan uçup gitmem durumunda kendisine haber vermelerini söylemişti.

İç geçirerek tekrar yeni odama döndüm ve balkonun kapısını kapattım. Sonra da kâğıt destesinden elime bir kâğıt parçası alıp Orion'a bir not yazdım:

Artık buna ihtiyacım yok.

Notu yazdıktan sonra odanın kapısını açtım. Sarayın karanlık koridorunda karşımda iki muhafız duruyordu. Muhafızlardan birinin yanına gittim ve notla kalemi eline tutuşturdum. "Lütfen bu kalemle birlikte krala saygılarımı iletin."

Lucifer Bölgesi'nin dolambaçlı sokaklarında yürüyüp kahvaltı yapacak bir yer ararken sabah güneşi ışınlarıyla beni aydınlatıyordu. Sabah hizmetlilerden biri kapımı çalarak bana yiyecek bir şeyler getirmeyi teklif etse de ben dışarı çıkıp gün ışığında dolaşmak istemiştim.

Bir yanımda güneşin altın ışıklarıyla parlayan taş bir kanal uzanıyordu. Diğer tarafımdaysa, Arnavut kaldırımlı yol boyunca sivri çatıları gökyüzüne yükselen, sarmaşıklarla çevrili taş evler sıralanmıştı. Cadılar için ilginç ve sihirli eşyalar satan bir dükkânın vitrinine bakmak üzere durdum. Camın ardında bir insan kafatası, kan şişeleri ve sırtlarına gümüş harflerle isimleri yazılmış kocaman büyü kitapları vardı.

Fâni cadılar, büyüü Belial Üniversitesi'ndeki ve diğer iblis şehirlerinde bulunan üniversitelerdeki iblislerden öğreniyorlardı. Bir fâni, büyü yapma konusunda çok ustalaştığında cadı olabiliyordu.

Bir sonraki düello için aklıma yeraltından güçlü bir ölü cadıyı çağırma fikri gelmişti. Büyücülükte uzmanlaşabilmem içinse önümde sadece dokuz günüm vardı.

Çınlayan zil sesi eşliğinde kapıyı açıp içeri girdim. Buradaki duvarlar siyaha boyanmıştı ve eğri raflarda içleri doldurulmuş kuşlar, pirinçten yapılmış çarpık parmaklı bir el, içi şifalı bitkiler ve iksirlerle dolu kavanozlar sıralanmıştı.

Uzun sakallı fâni bir adam tezgâhın ardından bana bakıyordu. "Gölge kişilik..." diye mırıldandı.

Kapıdaki zil yeniden çınlayınca döndüm ve kapıya yaslanmış hâlde duran Kas'ı gördüm. Gömleğinin kollarını sıvamış, kollarının ön kısmındaki dövmeleri ortaya çıkarmıştı. Çenesi hafifçe göğsüne doğru eğdi, dudaklarında hafif bir tebessüm vardı. Dağınık sarı saçlarının bir kısmı gözlerinin önüne düşüyordu. "Gölge kişilik." Derinden gelen, tok sesi odada yankılandı. "Biz de seni arıyorduk."

Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. "*Biz mi?*"

Kas, dışarı çıkmak üzere döndü ve kapıyı benim için tuttu. "Shai ve Legion'la yani. Kahvaltın seni bekliyor."

Kas'in peşinden dışarı çıktığımda parlak gün ışığı gözlerimi kamaştırdı. "Herhangi bir planımız var mı?"

Yüzünde hafif bir gülümsemeyle dönüp bana baktı. “Var. Önce bize pankek ve kahve hazırlayacağım, sonra da seni nasıl kraliçe yapacağımıza karar vereceğiz.”

Şaşkınlık içinde yanında yürümeye başladım. “Bana sana güvenmememi söylemiştin.”

“Kesinlikle güvenme.” Kaşları seğirdi. “Ama yine de sana yardım edeceğim.”

DOKUZUNCU BÖLÜM

ORION

Ailemin bir zamanlar yaşadığı bu eski malikâne sanki lanetliymiş gibiydi. Ayak seslerim tozlu zeminde yankılanıyordu. Etrafın temizlenmesini emredebilirdim ama bir şeyler beni burayı tekrar hayata döndürmekten alıkoyuyordu. Artık mozoleden farksızdı, küflü ve bayat bir hava vardı içeride. Bu ev bir mezardı.

Peki, ben neden buradaydım?

Rowan'a duyduğum şehvetin ateşini söndürebileceğim tek yerin burası olduğunu düşünüyordum. Çünkü o etrafımdayken düşünemiyordum. O aklıma geldiğinde nefes alamıyordum. Onu her düşündüğümde kalbim duracak gibi oluyordu. İrislerini kehribar rengi halkaların çevrelediği koyu kahverengi gözleri. Kırmızıya boyanmış dolgun dudakları, burnundaki minik çilleri, kalçalarının kıvrımı. Onu becerdiğimde dudaklarından dökülen iniltiler...

Onu aklımdan çıkarmayı bile beceremezsem nasıl kral olabilirdim ki?

Düşüncelerimi ondan uzaklaştırabileceğim tek yer burasıydı. Hüzün burayı yoğun bir sis gibi sarıyordu.

Koridordaki fayans zeminde durup girintilere yerleştirilmiş bazılarının yüzleri parçalanmış, bazılarıysa yere düşerek tamamen param parça olmuş eski büstlere baktım.

Bakışlarım yerdeki koyu kırmızı lekenin üzerinde gezinirken dünyamın hızla döndüğünü hissettim. Abim Molor'un gözlerimin önünde öldürüldüğü yer orasıydı.

Birden soluklarım hızlandı. Burada yeterince oksijen alamıyordum.

Kardeşim çok güçlü olduğu için annemizin önüne geçmeye çalışmıştı...

En azından abim o zamanlar gözüme çok iri ve güçlü görünüyordu. Askerlerin onu yere serdiğini görünce çok şaşır-mıştım. Onu hep bir tanrı olarak görürdüm. Bir titan. Beni her zaman koruyacak biri. Belki de içimdeki ateşi salıvermemin nedeni de buydu çünkü net bir şekilde düşünebilseydim tüm fânileri yakıp kül edebilirdim. Fâniler işgalden önce hepimizi zayıflatmış olsa bile hâlâ biraz gücüm vardı.

Ama elbette Molor onları durdururdu.

Küfretmeyi ondan öğrenmiştim, hatta bana yumruk atmayı da öğretmeye çalışmıştı. Molor kapıdan dışarı adımını attığı an onunla beraber gitmek için çılgılık çılgılığa ağılardım.

Koridor boyunca afallamış hâlde yürüyerek eski odasına doğru gittim. Molor her zaman düzenli biri olmuştu ve odası, onca toza ve örümcek ağına rağmen, şimdi bile derli topluydu. Bembeyaz duvarları, tavanı boyunca uzanan koyu renkli ahşap kirişleri, kocaman, eski döşeme taşlarından zemini ve yıpranmış halısıyla sade ve zarif bir odaydı burası. Şömine rafının hemen üzerinde, bir geyik başı asılıydı. Sayvanlı bir karyolası vardı ve yatağın maun direkleri dikenlerle kaplıydı. Bölmeli pence-relerden içeri süzülen solgun ışık, eski kitaplarla dolu masanın üzerine vuruyordu.

Gardırobunu açtığımda giysilerinin ne kadar küçük olduğunu görüp hayrete düştüm. Gerçekten de abim bu kadar *küçük* müydü?

Dolapta oyuncaklar da vardı: siyah boncuktan gözleri olan bir bebek ve üzerinde siyah numaralar bulunan bir topaç. Topacın tepesini kaldırarak parmaklarımın arasında döndürdüm. Fâniler gelmeseydi Molor bana bu oyunun nasıl oynandığını öğretecekti. Şimdiyse bunun ne işe yaradığını bile bilmiyordum.

Bakışlarım giysilere kaydığında ciğerlerimdeki oksijenin birden boşaldığını hissettim. Nasıl bu kadar zayıf, bu kadar narin olabilirdi?

Siyah kadife kumaştan, üzerinde altın işlemler olan eski takım elbiselerinden birini çıkardım. Bunu hatırlıyordum... Molor böyle bir takımı olduğu için çok gururlanmıştı. Bunu on dördüncü yaş gününde giymeyi planlıyordu. On dört yaş iblisler için büyük bir öneme sahipti ve ailem partiyi bir yıl öncesinden planlamıştı.

Takım elbiseyi yatağın üzerine serip baktım. Bunu üzerine giyecek yaşa gelmeden öldürülmüştü ve bir daha hiç giyemeyecekti.

Boğazımda oluşan yumruyla pencerenin yanına gittim ve Asmodean saat kulesine baktım. Saat bir yerden sonra durmuş, akreple yelkovanı akşam altıda donup kalmıştı. Zamanın fâniler alacakaranlıkta buraya vardıklarında donup donmadığını merak ettim çünkü dünyamızda yaşam tam o zaman durmuştu. Ya da belki de Molor'un ölümüyle durmuştu...

Püritenler Molor'un kalbini oturma odasının zemininde söküp çıkardıklarında, sanki benimkini de beraberlerinde götürüyorlarmış gibi hissetmiştim. Yaşadığım acı beni neredeyse kör etmişti.

Bulutlar güneşin üzerine doğru yavaş yavaş ilerleyerek terk edilmiş kasaba meydanını gölgelere boğdu.

Eski camdan dışarı, zamanına göre oldukça güzel sayılabilecek saat kulesine baktım; bir zamanlar hareket edebilen, altın rengine boyalı diskleri olan taş bir yapıydı bu. Saat kulesi yalnızca zamanı değil, aynı zamanda güneşin ve ayın konumunu ve astrolojik işaretleri de gösteriyordu. Fânilerden öğrenilmiş şaşırtıcı bir teknoloji harikasıydı. Birden zihnimin derinliklerinde belli belirsiz bir anı gün yüzüne çıktı; bir zamanlar o parıldayan disklerin her iki yanındaki kapılardan çıkan me-

kanik heykellerin görüntüsüydü bu, bir kral figürüyle ona bir taç uzatan tanrı Lucifer.

Eskiden kasabadaki herkes cep saatlerini o altın akrep ve yelkovana göre ayarlardı. O saate bakarak kralın kapıdan çıkmasını bekleyişimi hatırladım. O büyüyle kendimden geçmiştim.

Artık burada nefes alamıyordum.

Fâniler geldiğinde dünyam durmuş, gökyüzü kararmış ve havayı küller bürümüştü.

Bir daha asla böyle bir kayıp duygusu hissedemezdim. Peki ya beni sevmesine izin verdiğim için *onun* bu acıyı hissetmesine neden olmuşsam? Çünkü gerçekten de bundan daha kötü bir şey olamazdı.

Bu mezardan bir an evvel kurtulabilmek için arkamı döndüm.

Güvende kalmak için etrafıma duvarlar örmüştüm ama Rowan gelip hepsini birer birer yıkmaya başlamıştı. Bu benim için bir sorundu.

Cebimden kalemini çıkararak yan taraftaki saçma sapan gökkuşağı sembolüne baktım. Gerçekten de saçma bir şeydi bu. Kalemi bana geri gönderdiğinde bu kadar canımın yandığını hissetmek beni resmen şok etmişti. *Neler oluyor sana, Orion?*

Kendime duyduğum öfkeyle ön kapıyı açıp taş meydana çıktım.

Askerlerimden biri kapının yanında durmuş, sanki buna ihtiyacım varmış gibi beni koruyordu. Soluk teni ve upuzun, siyah saçlarıyla yeraltı dünyasından çıkıp gelmiş bir ruha benziyordu. “Jasper,” dedim ona. “Üstlenmeni istediğim çok önemli bir görev var.”

Çünkü o kayıp acısını bir kez daha hissetmemek için elimden ne gelirse yapardım.

ONUNCU BÖLÜM

ROWAN

Kas kalabalık bir caddeye bakan, Tudor tarzı beyaz ön cephesiyle çapraz ahşap kirişleri olan bir evde yaşıyordu. Orion'ın tarihi apartman dairesinin aksine burası biblolar ve tuhaf nesnelerle doluydu: bölmeli bir pencerenin önünde üstü kitaplarla dolu bir masa, bir teleskop, eski bir küre vardı.

Kas, mutfak masasının önündeki demir ocağın başında durmuş bize pankek yapıyordu. Etraf buram buram tereyağı kokuyordu. Neredeyse... insani bir kokuydu bu. Normal bir kokuydu.

Shai ve Legion karşımda oturmuş, üzerinde küçük bir yığın hâlinde el yazması notlar, tabaklar ve çatal bıçaklar olan masada kahvelerini yudumluyorlardı. Sağımdaki pencere dar bir sokağa, sarmaşıklarla kaplı dükkânlara bakıyordu.

Shai kaşlarını çatarak kâğıtlardan birini eline aldı. “Bu da ne?”

“Ah, tanrılar aşkına.” Tavanın başında bekleyen Kas, omzunun üzerinden ona baktı. “Benim çizdiğim bir resim o. Sakın bakmayın.”

Elbette baktık. Kâğıtlar arasında doğal dünyaya –kuşlara, ağaçlara, kelebeklere– ait çok güzel karakalem çizimler gördüm. Aralarında mükemmel bir şekilde resmedilmiş bir otoportre de vardı. Kas'ın gerçekten olağanüstü bir yeteneği vardı ve resimleri çok gerçekçiydi.

Legion kahvesini yudumladıktan sonra iki şapkalı mantar çizimini eline aldı. “Çizimlerinle ilgili bir şeyler yapacak mısın?”

“Belki daha çok dövme yaparım,” diye homurdandı Kas. Bir elinde içi pankeklerle dolu bir tepsi vardı, çatalıyla tabağıma iki tane bıraktı. “Ama burada benim hobilerimi konuşmak için toplanmadık, değil mi?”

Shai'nin dudaklarının köşesi hafifçe kıvrıldı. “Legion'un hobilerini konuşalım öyleyse? Çünkü o da kocaman, dövmeli, belalı bir tipe benziyor ama kalay kurşun alaşımından yapılmış minicik asker heykelcikler boyuyor.”

Legion bakışlarını Shai'nin üzerine dikti. “Fâniler diyarından gelen birinin minyatür savaş sanatını anlamasını bekleyemezdim zaten.”

“Asosyal bir tip olduğunu kabul et işte,” dedi Kas ve onun da tabağına pankek koydu.

Ağzım sulandı, pankeklerimin üzerine incecik damlalar hâlinde akça ağaç şurubu döktüm. “Bugün gündemde hangi konu var bakalım?”

“Düellonuzu planlıyoruz,” dedi Shai. “Bundan sonra ne yapacağımıza karar verdik mi?”

“*Biz* mi?” Tam sevdiğim kıvama gelmiş tereyağlı pankekimden bir ısırık aldım. “Yani ben karar verdim mi demek istiyorsun? Bugün ilerleyen saatlerde açıklayacağım. Düello için yeraltından bir cadı çağırarak ve onun büyülü tılsımını çalacağız. Bu kez bu tılsım, büyülü güçlerin etkisini artıran karadikenden bir taş olacak.”

“Büyü sanatı,” dedi Shai. “İblis dilinde yapılan çağrılar. Bunun eğitimini almadın ki.”

“Orion da almadı. Yeraltı dünyasında bir kez İblis büyüsü kullandığını duymuştum ama o da hiçbir resmî eğitim almadı.” Kahve fincanımı alıp ellerimi ısıttım. “Ne olursa olsun, *bütün* düellolarda böyle iblis dilinde çağrılar yer alıyor. Bu düelloların sadece fiziksel güç ve stratejiyi değil aynı zamanda kadim

İblis büyü sanatını da test etmesi gerekiyor. Bu gece bunu ilan etmem gerek, sürenin sonuna geliyorum.”

“Nasıl kazanacaksın peki?” diye sordu Shai. “Sadece taci çalarak mı?”

“Çağırma kısmında başarılı olan avantaj sahibi oluyor. Ben cadıyla bağlantılı olacağım ve bu da onu bulmamı kolaylaştıracak. Ama kazanacağımın garantisi yok.”

“Ölüleri çağırmak çok güçlü bir büyü gerektirir,” dedi Legion. “Güç konusunda Orion’la rekabet edebilir misin?”

O anda Shai’yle göz göze geldik. “O da tıpkı Orion gibi bir Işıkgetiren. Onun da Orion kadar gücü var, ayrıca delirmemiş olmak gibi bir avantaja da sahip.”

“Doğru,” dedi Legion. “Fakat hiçbirimiz Işıkgetiren gücünün sınırlarını gerçek anlamda bilemiyoruz. Bu gücü hiç görmedik ve deneyimlemedik.”

“Büyü benim için çok yeni bir şey,” diye itiraf ettim. “Fakat bunun başka bir yolu yok. Tüm düellolarda dua ya da büyü kullanımları yer alıyor. Ayrıca bu, Orion’la aramda doğrudan bir çatışma da gerektirmediğinden, en az tehlikeli seçeneklerden biri.”

“Tamam.” Kas, dumanı üstünde kahvesinden bir yudum alırken bana baktı. “Ölüleri çağırmak hassas bir eylemdir. İblis büyülerini ne kadar iyi telaffuz edebiliyorsun?”

Bir an irkildim. “Belki pratik yaparken bana yardım edebilirsiniz diye düşündüm.”

“Ölüler diyarından çağıracağınız bu cadı kimmiş?” diye sordu Shai. “Tehlikeli mi?”

“Bin altı yüz yıl önce yaşamış bir kral, Vizigotların hükümdarlarından Alaric. Roma’yı yağmalayabilecek kadar güçlü bir hükümdarmış. Onu çağırmak için önce Orion’la alınlarımızı ölü bir cadının kanıyla işaretleyeceğiz. Bu, ölülerle aramızdaki engellerin yıkılmasına yardımcı olacak. Daha sonra o ürkütücü iblis ilahisini söyleyeceğiz. Ölü cadıyı ilk kim çağırırsa onunla

bir bağ kuracak ve bu bağ da onun yerini bulmamıza yardımcı olacak. Bu yüzden ben de onu ilk çağıran, aradaki bağı kullanarak onu bulan, büyüyle bağlayan ve tacı kapan taraf olmayı umuyorum. Böylece evlenmemiş kızıl kraliçeniz olarak altın çağda hükümdarınız olabileceğim.”

Legion kahve fincanının üzerinden bana baktı. “Bazı büyü kurallarının üzerinden geçmemiz gerekebilir öyleyse.”

“Elbette,” dedim.

“Bir fâniden tacını almak zor bir şey değildir,” diye ekledi Legion sözlerine. “Asıl zorlanacağın çağırma ve büyü kısımları olacak.”

“Zor bir şey, değil mi?” Kas’ın kaşları havalandı. “O bir cadı, sıradan bir fâni değil ki. Çok güçlü cadıların ne kadar tehlikeli olduğu hakkında bir fikrin var mı? Üstelik bir de kadim zamanların en kudretli nesillerinden geliyorsa?”

Dışarıda gökyüzü giderek kararıyor, gölgeler güneşin önünü kapatıyordu.

Legion kaşlarını çattı. “Fânilerden korkuyor musun?”

“Korkuyorum.” Shai’nin gözleri parladı. “Sen korkmuyorsan onları küçümsüyorsun demektir. *La sorcière de Brocèliande*’yi duydun mu hiç?”

“Kim o?” diye sordum.

Kahvemi yudumlarken tenimde oluşan o büyülü ürpertiye hissettim. Dışarıda hafif bir yağmur camlara usulca vurmaya başlamıştı. Damlalar birleşerek sicim gibi süzülüyordu.

Shai öne doğru eğildi, kahverengi gözleri parlıyordu. “O, bugüne dek yaşamış en korkunç cadıdır. On beşinci yüzyılda Rennes-le-Château’da tek başına koca bir iblis ordusunu öldürmüş. Onları ailesini öldürmekle suçlamış ve her birini kuzgunlara parçalatmış, vücutlarını kayaların altında ezmiş.” Dışarıdaki karanlığı delip geçen bir şimşek çaktı ve yağmur hiddetle camlara vurmaya başladı. “İblislerden ciddi anlamda nefret ediyormuş.”

Birden gök gürleyince Kas irkildi. “Sen mi yaptın bunu, Shai?”

Shai omuz silkerek kahve fincanını eline aldı. “Daha çarpıcı bir atmosfer yaratmak istedim.”

Legion da omuz silkti. “Eh, o cadı da nihayetinde ölüp gitti. Fâniler böyle işte. Ölüyorlar.”

Kas bakışlarını bana çevirdi. “Ta ki bir Işıkgetiren tarafından alınıp yeniden yetiştirilene dek.”

“Ben o *la sorcière de*-bilmem-neyi yetiştirmeyeceğim,” dedim. “Alaric kurnaz ve güçlü biri ama deli değil, katil de değil. Düelloları derleyen iblisler şehrin katledilmesini istemiyordu. İblis türlerinin soyunu nasıl kurutacağımızı değil, en iyi liderleri bulmamız gerekiyor.”

Yağmur hâlâ pencereleri dövüyordu.

“Peki, bu düelloyu kazanabileceğini düşünüyor musun?” diye sordu Legion.

“Neden olmasın?” dedim. “Orion’ın daha önce de çağırma büyüleri kullandığını duymuştum ama büyü konusuna fazla zaman ayırdığını sanmıyorum. Zindanda büyü gücü işlemiyordu, serbest kaldıktan sonra da ona bunu öğretecek kimsesi olmadı. Benimse yanımda siz varsınız. Orion başkalarından yardım istemekten, hatta bir şeyler için hazırlanmaktan hiç anlamaz.”

“Ölüleri diriltmek için kullanılan büyü en iyi sonucu vahşi doğada verir,” dedi Shai. “Bunu birinci sınıftayken öğrenmiştim.”

Başımı onaylarcasına salladım. “Bu yüzden ben de çalışmak için oraya gideceğim.”

Kas endişeli bir ifadeyle ensesini ovuşturdu. “Ölüleri diriltmeye çalışmadan önce bazı temel noktaların üzerinden geçelim, olur mu?”

Sis, Elysium Vahşi Ormanları'ndaki kocaman, kıvrımlı meşe ağaçlarının arasında yayılıyordu.

Öncelikle *Alaric* isminin doğru telaffuzu üzerinde çalışmaya başladım. “Alaric,” dedim, belki yirminci kez.

Legion, “*Ala* kısmına daha fazla vurgu yap,” dedi. “Almanca bir sözcük gibi telaffuz et.”

Almanca bildiğimi düşünmesi çok tatlı bir ayrıntıydı.

Üzerinde siyah, düğmeli bir palto olan Shai kollarını göğsünde kavuşturmuş, boğumlu bir meşe ağacının gövdesine yaslanmış vaziyette duruyordu. “Neredeyse oldu.” Bana muzip bir gülümsemeyle baktı ve ayakkabılarının altında yaprakları hışırdatarak yanıma geldi. “Gerçek bir büyü deneyemez miyiz? Neler yapabileceğini görmek istiyorum.”

“Aklında ne var bakalım?” diye sordum.

Esen rüzgâr Kas'ın sarı buklelerini havalandırdı. “Uyguladığımız üç tür büyü var,” dedi.

Shai boğazını temizledi. “Kusura bakma ama Kas, tam gösteriş yapmak üzereydim.” Parmağını kaldırdı. “Öncelikle, şifalı yöntemler var; alnınıza süreceğiniz kan gibi doğal malzemeleri büyüde kullanabiliyoruz. Sonra taumaturji var. Bunu yalnızca iblisler kullanabilir, fâniler değil. Bu, kendinizi daha fazla tutamayıp alevler saçtığınız zamanlarda olduğu gibi doğuştan gelen en temel güçlerdendir. Son olarak da çağırma büyüleri var. Tanrıların büyüsunü kullanmak ve onu arzu ettiğin şeye yönlendirmek için dilin gücünden faydalanmak yani.”

Bana anlattığı şeyleri tümüyle anlayabildiğimden emin değildim. “Yani ölmüş birini diriltmeyi deneyebilir miyim şimdi?”

Shai tam karşımda durdu. “Büyü duygularla doğrudan bağlantılıdır,” diye devam etti sözlerine. “İçten içe ölü gibiysen ya da duyarsız ve hissizsen, sahip olduğun doğal ateş büyüsunü kullanamazsın. Örneğin ben hava koşullarını kontrol etmek istediğimde aklıma beni öfkeliendirecek bir şeyi getiriyorum; annemin sırf fâniler arasında yaşamaya uyum sağlamayı çok

istediği için benden bir iblis olabileceğimi gizlemesi gibi.” Keyifle gülümsedi.

Başımı onaylarcasına salladım. “Tamam. Aralarından seçim yapabileceğim böyle bir sürü yoğun duygu var bende.”

Kas ellerini cebine koyarak bir adım daha yaklaştı, ayaklarının altında ezilen yapraklar çıtırdıyordu. “Herkesin büyüünün farklı bir etkisi vardır. Benimki pürüzsüz ve ipek gibidir mesela,” dedi. “Tenime sürtünen kurdeleler gibi hissettirir.”

Legion elini kaldırdığında parmak uçlarında oynaşan koyu gümüşü kıvılcımları izledim. “Benimki buz gibi soğuktur.”

“Benimki de titreşir.” Shai hafifçe fısıldamak için ellerini ağzına siper etti. “Artık neden bu kadar sık pratik yaptığımı biliyorsun.”

Ona gülümsedim. Doğal büyü gücümün nasıl hissettirdiğini biliyordum. Benimki de tıpkı Orion’ınki gibi sıcak ve parlaktı.

Legion elinde, sırtında altın renkli kabartma harfler bulunan bir büyü kitabı tutuyordu. “Bir iblis olarak büyü yeteneği, doğal gücünü doğru yönlendirmek, yeni bir şey yaratmak için dili kullanmak demektir. Büyü yaparken sözleri doğru telaffuz etmek ve sözdizimine uymak çok önemlidir ama aynı zamanda net bir niyetinin de olması şarttır. Yani doğuştan gelen ham gücünü alıp onu istediğin her neyse ona göre şekillendireceksin.”

“Durma.” Shai bana elini salladı. “Bunu psikoloji terimleriyle ifade et. Bunu yapmak istediğini biliyorum.”

Derin bir soluk verdim. “Bu tıpkı yaratıcılığın işleyişi gibi,” dedim. “Oksipital kortekste rüyaya benzer durumlar oluşuyor. Tanrıların gücüne benzer, ham, şekillenmemiş bir yaratıcılık gibi. Sonra beynin ön kısmındaki prefrontal korteksin de bunları anlamlı bir şekilde düzene sokması gerekiyor.”

Legion bana baktı, sonra gözlerinin önüne düşen bir tutam saçı geriye attı. “Tamam. Her neyse. Belki de sadece büyüü denemelisin.”

Kısa bir büyüünün yer aldığı bir sayfayı açarak kitabı bana uzattığında elinden aldım.

Derin bir nefes alarak yazılanları inceledim. İblis alfabesi bizimkinden farklıydı ve ne yazık ki onu okuyacak kadar büyülü bir yeteneğim yoktu. Neyse ki sayfaların sağ tarafında fonetik bir çeviri yer alıyordu.

“Ne işe yarıyor bu?” diye sordum.

Legion, “Bu basit bir büyü,” dedi. “Sadece bulutların gökyüzünde toplanmasını sağlıyor. Herkesin yapabileceği bir şey yani.”

Shai ona dik dik baktı. “O kadar da basit değil.”

Legion ona gülümsedi. “Bir dahaki sefere alıngan bir fâni olduğuna aklımda tutup sözlerimi dikkatle seçeceğim.”

“Sorun değil,” diyerek sırtıttı Shai. “Bir gün ben de sizin gibi etrafımdakileri küçümseyen, duygusuz biri olmayı öğrenirim elbet.”

“Ama duygular ve tutku bizim gücümüzün kaynağıdır,” diye mırıldandı Legion. “Yalnızca onları çok daha önemli durumlar için saklarız. Büyü ve... diğer şeyler gibi yani.”

Birbirlerine o kadar uzun süre baktılar ki bu biraz rahatsız edici bir hâl almaya başladı.

“Pekâlâ.” Kas iç geçirerek kitabı işaret etti. “Onları boş ver ve duygularını yönlendir bakalım. Büyüyü okurken niyetini de aklında tutmayı unutma. Gözünün önüne bulutları getir. Tanrıların gücünü yönlendiriyorsun. Büyünün iki temel dayanağı vardır; güç ve kontrol. Anlaşıldı mı?”

Önce güce odaklandım. Duygularla harekete geçtiği için kitabı ellerimde açık tutarken gözümün önüne Orion’ın yüzünü getirdim. İçimde bazı duyguların uyanması için bu hep etkili bir yöntem olurdu. Orion’ın yüzünün o mükemmel hatlarını düşündüğümde, içimde öfke ve pişmanlık duyguları birbirine karıştı. Kanım âdeta ısınmaya başladı ve havanın daha da nemlendiğini hissettim. Çok geçmeden parmak uçlarımdan hafif bir parıltı yayıldı.

Büyümü çağırdıktan sonra telaffuzuma dikkat ederek kitapta yazan büyüü söylemeye başladım.

Fakat başımı kaldırıp gökyüzüne baktığımda ağaçların yaprakları arasından süzülen gün ışığını görünce hayal kırıklığına uğradım.

“Güzeldi,” dedi Shai. “Biraz daha duygu katabilirsin ama.”

Yeniden kitaba bakarak büyü gücümü çağırdım. Bu kez Cambriel’i öldürmek üzere saldırıya geçen Orion’ı düşündüm. Beni şehirden atan Orion’ı. Zihnim yaşadığım o hayal kırıklığıyla yanmaya başladı.

Göğsümde bir ateş yandı ve büyüü okumaya devam ederken kanıma karıştı. Rüzgâr etrafımda hızla esmeye başladı. Bakışlarım yeniden gökyüzüne kaydı ama hâlâ masmaviydi.

Büyüyü tekrar tekrar okudum ve zihnimin derinliklerinde Orion’ın o soğuk ve duygusuz sesiyle konuştuğunu duydum: *Bu kadını krallığımdan çıkarın.*

Büyü sözcüklerini okurken bedenimden yayılan ışık kitabın sayfalarını aydınlattı. Sayfalar rüzgârın kuvvetiyle çevrilmeye başladı. Büyünün etkisiyle etrafımda çatırtılar duyuldu ve göğsüm güçle dolup taşıtı. Rüzgâr saçlarımı şiddetle uçuruyor, gri fırtına bulutları gökyüzüne mürekkep gibi yayılıyordu. Derken şimşek bir anda bulutları yararak gökyüzünü yakıp geçti. Yakındaki bir meşe ağacının tepesine yıldırım düştüğünde topraktan ayaklarıma kadar bir elektrik akımı yayıldı.

“Rowan,” diye bağırdı Shai rüzgârın içinden. “Çok şiddetli! Çok şiddetli!”

Gökyüzü tepemizde âdeta yarıldı ve buz gibi sağanak yağmurla karışık dolu yağmaya başladı. Ağaçlara çarpan rüzgâr yaprakları etrafa savuruyordu. Tepesine yıldırım düşen meşe ağacı alev alırken karanlık gökyüzünün altında devasa bir meşale gibi parladı.

“Kahretsin.” Kas, uçlarından sular damlayan saçlarını alnından çekti. “Kontrol kısmı üzerinde çalışmamız gerekecek.”

ON BİRİNCİ BÖLÜM

ROWAN

Dördümüz sıırsıklam vaziyette, sıcak çay fincanlarımızı elimize alıp Kas'ın evinde güröl güröl yanan şöminenin etrafında oturduk. Kas ısınabilmemiz için hepimize yumuşacık battaniyeler vermişti. Hiçbirimiz yağmuru da doluyu da durdurmayı başaramamıştık ve ikisi de hâlâ tüm şiddetiyle camlara vurup duruyordu. Tüm bu olanların en iyi yanı, yağmur ve dolu fırtınası sayesinde meşe ağacını saran alevlerin dinmiş olmasıydı.

Kas ve Legion gömleklerini çıkarmış hâlde oturuyor, dans eden alevlerin ışığında kaslarını sergiliyorlardı. Shai ve ben de bu durumdan hiç şikâyetçi değildik.

“Neden bir dahaki sefere daha az tehlikeli bir şey denemiyoruz?” dedi Shai.

“Süzölen kâğıt,” dedi Legion. “Öğrencilerin büyü okulunda öğrendikleri ilk şeylerden biridir bu. Basit bir büyüdür ve ağaçları falan yakıp kül etmez.”

Kas bana sinsi bir bakış attı. “Ben olsam o kadar emin olmazdım.”

“Zamanımız var,” dedim. “Önümüzde hâlâ dokuz gün var.”

“Başaracaksın,” dedi Kas, başıyla hafifçe onaylayarak. “Yalnızca tanrılar tarafından kutsanmış olanlar bu kadar ileri gidebiliyor. En azından anlatılanlara göre böyle.”

“Anlatılanlar mı?” diye sordu Shai. “Gerçekten inanmıyorsun, değil mi?”

Kas omuz silkti. “Tanrılar konusu bana biraz çılgınca geliyor. Zaman kadar eski her varlık bir noktada bunar. Bazen işleri tanrıların entrikalarına ve kaprislerine bırakmak yerine kendimize bir lider seçmiş olsaydık neler olabileceğini merak ediyorum.”

“Saçmalama,” dedi Legion.

“Haklısın,” dedi Kas. “Ölü bir cadının sihirli tacını ilk kimin alabileceğini görmek çok daha mantıklı.”

“Hey,” diyerek omuz silktim. “Kuralları ben koymadım ki.”

Tam cümlemi bitirdiğim sırada yağmurda gözüme bir şey çarptı.

Lacivert üniformalı bir iblisin dışarıda gizlice beklediğini fark ettiğimde sinirimden derin bir iç geçirdim. Süt beyazı teni ve yağmurda ıslanmış upuzun, siyah saçlarıyla sanki ölümler diyarından gelmiş gibi görünüyordu. “Orion’ın askerlerinden biri bizi gözetliyor.”

“Bir röntgenci gibi pencerenin dibinde öylece bekliyorsa pek de iyi bir gözcü değil demektir,” dedi Legion.

Ürkütücü adam birden gözden kayboldu ve bir an sonra kapı çalındı.

Kas, çıplak gövdesiyle kapıyı açtı ve çenesini dimdik kaldırdı. “Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Adamı simsiyah gözlerini bana çevirip sert bir ifadeyle başını salladı. “Kral, bu akşam ölmüş Lilular için düzenlenen anma töreninde gölge kişiliğin de bulunmasını istiyor. Tören, Asmodean Bölgesi’nde saat kulesinin yanında yapılacak.”

Elbette Orion beni takip etmesi için birini göndermişti; hiç kuşkusuz, avantaj elde edebilmek için ne yaptığımı öğrenmeye çalışıyordu.

Kas kapı çerçevesine yaslanınca üzerindeki battaniye yere düştü. “Kusura bakmayın ama siz kimsiniz?”

“İsmim Jasper. Kralın sadık hizmetkârıyım.” Adam bana keskin bir bakış attı. “Gerçek kral, güneş alevleriyle dünyayı yok edinceye kadar hüküm sürsün.”

“Peki,” dedi Kas. “Bunu söylediğin için... teşekkürler.” Pervazın yanından çekilip kapıyı çarparak kapattı. “Kaçık,” diye mırıldandı.

Başımı çevirince Shai'yle göz göze geldim. Orion o törende gerçekten ölüleri anmamı mı istiyordu yoksa planladığı bir şeyler mi vardı?

Deniz kenarındaki sarayıma döndüğümde omuzları hafifçe açıkta bırakan uzun, siyah bir elbise seçtim kendime.

Saat altı olmadan meydana vardığımda Orion'ın hizmetkârlarından bazıları toplanan kalabalığa gövdelerinde birer mum bulunan küçük gümüş gemiler dağıtıyordu. Her maket geminin birer sapı vardı, böylece onları yanımızda taşıyabilecektik. Ne anlama geldiklerini bilmiyordum ama kalabalık eski saat kulesinin etrafında toplanırken o derin sessizlik içinde ben de gemimi elimde tuttum. Tepemizde batan güneş gökyüzünü kızıla boyuyordu.

Asmodean Meydanı'nın yüzlerce yıldır ilk kez bu denli dolu dolu olduğu söylenebilirdi.

Etrafıma baktığımda Orion'ın benden yıldızlar kadar uzak olduğunu hissettim. Ona büyük bir sevgi besleyen kalabalık etrafını sarmıştı. Orion'ın yanında duran Jasper gergin görünüyordu, çenesi kasılmıştı. Bu hâliyle bana bir bekçi köpeğini hatırlatıyordu. Öte yandan Orion oldukça rahat görünüyor, güzel yüzü solgun güneş ışığı altında parlıyordu. Diğer iblislerin çoğundan daha uzun boylu olduğundan, yanına yaklaşan herkesle konuşabilmek için eğiliyordu. Gümüş gemilerin içinde yanan mumların alevleri titreyiyor, denizdeki dalgalar misali bir o yana bir bu yana salınıyordu.

Kendi küçük arkadaş grubum haricinde herkesin Orion'ı sevdiği izlenimine kapılmaya başlamıştım.

Elimdeki maket gemiyi kaldırarak inceledim. Metalden yapılmış gibi görünen bir şeye göre şaşırtıcı derecede hafifti ve üzerine İblis dilinde sözcükler kazınmıştı. “Çok güzeller.”

Kas bana doğru eğilerek, “Vaktiyle Lilular da böyle yas tutarmış. Onlar gecenin ve denizin yaratıklarıydı. Fâniler onlara *challariu* derdi. Anlamı...” dedi fısıltıyla ve kaşları hafifçe çatıldı. “Eve çağrılmak. Öldüklerinde tanrılar onları evlerine çağırırdı.” Bakışları bir süre yüzümde oyalandı. Kehribar rengi gözleri beni dikkatle inceliyordu. Uzandı ve yüzüme düşen bir tutam kızıl saçı geriye attı. “Mumlar da bu dünyadan ötekine, yer altı dünyasına uzanan bu yolculukta yollarını aydınlatmak için gemilerin üzerine yerleştirilmiş.”

Bakışlarımı Kas’ten uzaklaştırdığımda Kral Orion’ın dikkatinin artık etrafındaki kalabalığın üzerinde olmadığını fark ettim. Çenesi kasılmıştı, bakışları âdeta Kas’i delip geçiyordu. Bu hâli karşısında kanım dondu.

Orion, bakışlarını yeni arkadaşımın ayırmadan yanıma yanaştı. “Gölge kişiliğe ben eşlik edeceğim. Sen kendini eğlendirecek başka birini bulabilirsin.”

Bunlar çok *kaba* sözlerdi. Yanımızdan uzaklaşmadan önce Kas’in gözlerini devirdiğini hissettim.

“Hadi nehre kadar yürüyelim,” dedi Orion huysuz bir şekilde. “Kısa bir yol biliyorum. Konuşmamız gerek. Herkesten uzakta.”

Orion beni iki taş binanın arasında uzanan daracık bir sokağa yönlendirdi. Kana susamış rakibim beni ıssız bir ara sokağa sürüklediği için gergin hissetmem gerekirdi ama Orion’ın yanında hiç korkmuyordum. Bu kadar yakınındayken yanık sedir ağacının o baş döndürücü ve erkeksi kokusunu içime çektim. *Kahretsin*. Ne kadar güzel koktuğunu unutmuştum. Birlikte ilerlerken geniş omuzlarına bakmamaya ya da acayip derecede irileşmiş kaslarını belli eden o koyu renkli gömleği düşünmemeye çalışıyordum.

Bir an dönüp arkama baktım. “Peşimden gönderdiğin gözcüler hakkında mı konuşacağız?”

“Gözcü mü? Onları muhafız olarak düşün.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Tamam. Savaş özgürlük ve gözcüler de muhafızım oluyor demek. Sözcüklere farklı anlamlar yükleme konusunda üzerine yok.”

Orion’ın kaşlarının arasında derin bir çizgi oluştu. “Kral olduğum müddetçe vazifem senin güvenliğini sağlamaktır, Rowan. Ayrıca sırası gelmişken, yeni tanıştığın o iki yaşlı iblise güveniyor musun gerçekten? Biliyorsun ki türümüzün geri kalanı katledilirken onlar etrafta geziniyordu.”

Orion hiç şüphesiz beni eğittiklerini biliyordu. “Shai dışında kimseye güvenmiyorum. Buna sen de dâhilsin, bu yüzden söylediğin her şeyi olduğu gibi kabul etmezsem beni bağışla lütfen.”

“En azından tehlikede olduğunda yanıma gelir misin? Rowan, öldüğünü düşündüğümde...” Çenesinin kası hafifçe seğirdi ve gözleri karardı. “Dediğim gibi, benim vazifem burada güvende olmanı sağlamak. Kimsenin içeri girememesi için tüneli kapatırmamın sebebi de buydu. İblis avcıları sana kafayı takmış, birileri de onlara burada olduğunu söylemiş.”

Derin bir iç geçirdim. “Ama bir anlaşma var, öyle değil mi? Bir fâni buraya izinsiz girdiğinde öldürülebilir.”

“Öyle ama yine de seni dışarı sürükleyip öldürebilmek için her şeyi göze almaya hazırlar. Ama aynı zamanda bize saldırmayı alınması gereken acil bir önlem gibi göstermek için politikacıları ikna etmeye çalışıyorlar.”

İçimden bir ürperti geçti. “Bütün şehre saldırmak için mi? Sadece benim yüzümden mi?”

“Sadece senin yüzünden değil.” Orion durdu ve bana bakmak üzere döndü. Nehrin karşısında, ormandaki ağaçların gölgeleri çimenlerin üzerine düşüyordu. Kristal parlaklığındaki berrak su yanımızda çağlayarak akıyordu. Başımı kaldırdığımda Orion’ın buz gibi bakışlarıyla karşılaştım. “Gözcülerim seni ve

Osborne'daki iblis avcılarını takip etti. Onların sana yaklaşmalarına izin vermedim. Ama ne yazık ki bu durum da yeni sorunlar yarattı. Casuslarından bazıları yerini öğrendi. Mesajı iletmeden önce hepsinin icabına bakmak zorunda kaldık.”

Derin bir nefes aldım. “Daha çok iblis avcısı öldürdün yani.”

“Genellikle meselelerle başa çıkma yolum budur, evet ama Shai'nin teyzesinin dairesinde seni öldürmelerine engel olmanın da tek yolu buydu. İki gün önceydi. Tam seni buraya geri getirecektim ki sen kendi başına gelmeye karar verdin.” İfadesi gölgelendi. “Düelloları kazanırsan ve kraliçe olursan neyle karşı karşıya olduğunu bilmen gerek. Fâniler, politikacılarını bir tehdit oluşturduğumuz konusunda ikna etmeyi başarırlarsa tüm şehri yok edebilirler. Şimdilik yapabileceğim tek şey, hepimizin güvenliğini sağlamak için büyü gücüyle korunan bölgelerimizi kullanarak olası bir saldırıyı engellemeye çalışmak.”

Gözlerimi kapattım. “Tüm bunlar benim o milletvekilini öldürmemle başladı.”

“Onu öldürmek zorundaydın, Rowan. Yoksa seni bir hayvan gibi katledecekti. Aslına bakarsan, işler zaten eninde sonunda bu noktaya gelecekti, onlarla savaşmak zorunda kalacaktık. Her türlü böyle bir şey olacaktı.”

Böylece aklıma şüphe tohumlarını da ekmişti.

Ona arkamı dönüp hızla akan nehre baktım. “Ama henüz bize karşı savaş açmadılar. Bu yüzden senin de bir savaş başlatmana gerek yok.”

“Şimdilik en güçlü büyücülerimden, her an üzerimize yağabilecek ölümcül füzelere karşı bizi korumalarını isteyeceğim. Ancak bu şehrin surları olmaksızın iblislerin gücü yok olduğu sürece her zaman tehlikeyle karşı karşıya olacağız. Yüzyıllar öncesinde durum böyle değildi ama artık fânilerin tüm surlarımızı yerle bir edecek silahları var. İşte böyle, Rowan.” Orion koluma dokununca ona döndüm. “Düelloda ölürsem şehri koruma görevini sen devralmalısın.”

Sözleri nefesimi kesti, ona öylece bakakaldım. “Saçmalama. Ölmeyeceksin.”

“Neden ölmeyecekmişim?”

Güzel bir soruydu. Yani, neticede düelloların esas amacı buydu. Yine de... Orion’ın kolunu kavradım. “Düelloları kazanmamız için birbirimizi öldürmemize gerek yok. Benim seçtiğim düello, ölü bir büyücüyü çağırıp tacını almaktan ibaret. Seni öldürmeyeceğim, planım sadece kazanmak. Dokuz günümüz var. Bu da resmî bildirimim olsun. Alaric’i çağıracağız.” Kafamda küçük bir hesap yaptım. “31 Ekim’de.”

Düellonun Cadılar Bayramı’na denk gelmesi ya başarıya ulaşacağıma dair fantastik bir alametti ya da tüm bunlar berbat bir fikirden ibaretti. Hangisi olduğuna henüz karar verememiştim. Orion başını yana eğdi, solgun gözleri karanlıkta parlıyordu. “Rakibinin yaşamasına izin mi vereceksin? Bunun senin için sorun yaratmasından endişelenmiyor musun?”

“Sorunlarla daha sonra başa çıkarım,” dedim ve derin bir iç geçirdim. “Zarar görmeni istemiyorum.”

Ciddiyet dolu bakışlarını bana dikti. “Ben de sana zarar vermek istemiyorum.”

“Yine de bu, aynı tarafta olduğumuz anlamına gelmiyor. İblisleri serbest bırakmanın bir savaş nedeni olduğunu ikimiz de biliyoruz. Sokaklar kan gölüne dönecek ve masum insanlar ölecek. Senin istediğin şeyin de bu olduğunu biliyorum.”

Orion omuz silkerek benden uzaklaştı. “Fâniler, bizim özgürlüğümüzü kendi saldırganlıkları için bir bahane olarak kullanmak istiyorlarsa, bu ahlaki başarısızlık onların sorunu olur, bizim değil. Ayrıca Rowan, zaten ortada bir gerilim var. Fitili ateşleyen senle ben olduk. Senin varlığının açığa çıkması onları iyice korkuttu. Fânilerin arasında yaşamış, yıllarını bir iblis avcısının yakınlarında geçirmiş bir iblis. Bu yüzden fâniler şu anda kendilerini son derece savunmasız hissediyorlar. Artık kimin fâni, kimin iblis olduğunu bilemez durumdalar

ve dünyalarında bir panik havası hâkim. Aralarında çok daha fazlamızın saklanıyor olmasından korkuyorlar. Yaşamamıza izin vermeyecekler.”

Güçlkle yutkundum. “Elinde herhangi bir kanıt var mı, yoksa Kaos Lordu’nun söylediği her şeyin doğru olduğunu mu kabul etmeliyim?”

“Bana güvenmek zorundasın.”

Hayır. “Elbette. Peki, o zaman kimin hükümdar olması gerektiğine tanrıların kararlaştırmasına izin versek nasıl olur? Anlaştığımız üzere düelloların sonunda tabii. Bundan sonra olacıklara gelirsek... ona da vakti geldiğinde bakarız.”

“Olur.” Orion’ın dudaklarının kenarı gülümsemeye benzer bir ifadeyle seğirdi. “Tanrılar karar versin o zaman. Madem her zaman en mantıklı kararları onlar veriyor...”

ON İKİNCİ BÖLÜM

ROWAN

Çok uzaklardan gelen, güzel olduğu kadar ürpertici, keder dolu ağıt seslerinin şehrin taş duvarlarında yankılanışını işittim. Birden yüreğime bir ağırlık çöktü.

“Başlıyor,” dedi Orion sessizce.

Elini cebine sokup iki nesne çıkardı; biri beyaz kilden yapılmış bir pipo diğeri de inci bir kolyeydi. “*Challariu* gecesinde ölüleri onurlandırmanın bir yoludur bu. Lilular, nehirlerin ve denizin bizi yeraltı dünyasına bağladığına inanırdı. Ağıtımızı söylemeye başlamadan önce ölenlere ait olan bir nesneyi nehre bırakırdık, böylece yasını tuttuğumuz her kimse öbür dünyada en sevdiği şeylerden bazılarını kavuşurdu. Sonra nehir boyunca yürür ve ölülerin şarkılarını söylerdik. Bu ritüelin yeraltı dünyasına kolay bir yolculuk yapmalarına yardımcı olacağına inanırdık.”

“Bunlar annenle babanın mı?” diye sordum, elindeki pipo ve kolyeye bakarak.

Orion başını iki yana salladı. “Hayır. Bunlar senin annenle babanıydı. Bunları onların evinde buldum. Elbette, eğer istersen sende kalabilirler ya da onları nehre bırakabilirsin. Bu sana kalmış.” Kolyeyle pipoyu ondan alırken gözlerimin batmaya başladığını hissettim. Osborne’dayken annemin hiç bu kadar güzel bir şeyi olmamıştı. “Teşekkürler,” dedim usulca.

Bu... ilginç bir şekilde onun düşünceli biri olduğunu mu gösteriyordu?

Nehir kıyısına doğru birkaç adım atarken gözlerim doldu. Başparmağımla kolyenin inci boncuklarını okşayarak annemin boynunda nasıl durduğunu hayal etmeye çalıştım. Belki bu kolyeyle yeraltı dünyasında çok güzel görünürdü...

Kolyeyi nehre bıraktım ve karanlık sular onu alırken durup öylece seyrettim. Ardından pipoyu parmak uçlarımda arasında evirip çevirdim; hiç tanımadığım ama öldüğünde beni kollayan bir adama aitti bu. Onu da nehrin sularına bırakıp batarak gözden kayboluşunu izledim. Artık hava kararmıştı ve ay ışığı nehrin yüzeyinde parıltıyordu.

Orion nehir kıyısında yanıma çömeldi. Bedeninden sıcaklık yayılıyordu. "Gümüş gemi de nehre gitmeli," diye mırıldandı. "Böylece diğerlerine yol gösterecek."

Elimdeki maket gemiyi de nehre attım ve yüzeyde süzülüşünü, minik girdapların içinde hafifçe batıp çıkışını izledim.

"Her bir ruh için bir gemi," dedi Orion. O da elindeki gemiyi suya bıraktı ve ikiz ışıklarımız okyanusa doğru süzülmeğe başladı.

Buğulanan gözlerimle ona baktım. Bunu kalabalığın karşısında yapmak istemediğimi biliyor muydu?

Kalkmama yardımcı olmak için elini uzatırken yüz ifadesinden bunu anlayamadım.

Bir gözyaşı damlasının yanağımdan süzüldüğünü hissedince elimle yüzümü sildim. "Sen ailen için ne getirdin peki?"

Orion'un ağzı önce açılıp hemen sonra kapandı ve cevap vermesi biraz zaman aldı. "Ben onlara ait şeyleri bugün daha erken saatlerde nehre bıraktım. Annem için en sevdiği kitabı getirdim. Üvey babama cep saatini verdim. Abim Molor'un bir takım elbisesi vardı, onu bıraktım sulara..." Sesi hafifçe çatallandı ve geldiğimiz ara sokağa baktı. Boğazını temizleyerek, "Çok geçmeden diğerleri de burada olur," dedi.

Ne yaptığımı tam olarak anlayamadan birden elimi göğsüne koyuverdim. Orion bana dönerken dudakları şaşkınlıkla aralandı.

Elimi göğsünden çekmeye çalıştım ama kendi elini benimkinin üzerine koydu. Kalabalık yaklaşırken derin bir soluk aldı.

Mum alevlerinden oluşan bir okyanus, gece göğündeki yıldızlar misali bize doğru yaklaşıyordu, ağıt sesleri rüzgârda süzülüyordu.

“Şimdi herkesi Elysium Vahşi Ormanları’ndeki porsuk korusuna götüreceğiz,” dedi Orion. “Anma törenini orada hazırladım.”

Geceyi bir anma töreninde geçireceğimizi ilk duyduğumda bunun hazırlıklarımı bölmek için bir bahane ya da bir çeşit hile olabileceğini düşünmüştüm. Ama şimdi, havayı dolduran hüznü müzik eşliğinde yıldızların ışığı altında yürürken, bunun her şeyden daha gerekli... ve yapılması en doğru şey olduğunu düşünüyordum. Nehir kıyısında ilerlerken iblislerden bazıları maket gemilerini suya bıraktı ve akıntı onları alıp götürdü.

“İyi misin?” diye sordu Orion.

“Evet. Ya sen?”

Bakışlarını uzunca bir süre üzerimden ayırmadı, ifadesini anlamlandıramıyordum. “Her zamanki gibi.”

Bunun ne anlama geldiğine dair hiçbir fikrim yoktu. “Sessiz bir öfke ve büyük bir öz güvenle dolusun yani?”

“Pek değil.”

Köprüyü geçtik. Işıldayan gümüş gemiler nehirde süzülüyor, suya hafifçe batıp çıkıyordu. Nehrin hemen karşısındaki ağaçların dallarından sarkan fenerler esintiyle hafifçe sallanıyordu. Orion beni noktalar hâlinde sıcacık ışık yayan fenerlerin aydınlattığı bir porsuk korusuna götürdü. Korunun çevresindeki büyük taşların üzerine kıvrımlı ve zarif İblis harflerinden kelimeler oyulmuştu. Vahşi doğaya ait bir kültür için son derece uygun bir dinlenme yeri burası.

İsimleri okuyabilmeyi dileyerek yosun kaplı ormanda ilerledim. Taşlar sonsuzluğa doğru uzanıyormuş gibiydi ve bu yürek parçalayıcı bir manzaraydı.

“Çok hoş bir anma töreni bu,” dedim.

“Fenerler usta büyücülere ait. Mumların alevleri asla sönmüyor.” Usulca belime dokundu. “Baksana.” Nehrin kollarından birinin kıyısında duran bir çift büyük taş işaret etti. O tarafa geçip taşlara baktım ve üzerlerindeki isimleri görür görmez gözlerim yaşardı. Yalnız bu isimler hem İblis dilinde hem de İngilizce yazılmıştı. Çömeldim ve parmak uçlarımı annemin ismi üzerinde gezdirdim: *Aria Morgenstern, Asmodeus Düşesi*.

Onun da babamın da tam ismini hiçbir zaman öğrenmemiş olmam ne kadar ilginçti. Anneminkinin hemen yanındaki taşın üzerinde, *Baal de Moloch, Asmodeus Dükü* yazıyordu. Fenerlerden yayılan altın rengi ışık ve gölgeler taşlar üzerinde dans ediyor, oyma harflere âdeta hayat veriyordu.

Boğazım düğümlenir gibi oldu. “Neden aynı zamanda İngilizce yazılmış?”

“Senin için. Çünkü onlar senin ailen.”

Fakat kenarda, gölgelerin arasına gizlenmiş vaziyette duran üçüncü bir taş daha vardı.

Leydi Mortana de Moloch.

“Mortana’yı da anmışsın,” diye fısıldadım. “Beklenmedik bir şey bu.”

“Ölmüş her bir Lilu için bir taş yaptırdım.”

Dönüp ona baktım. “Ona neden yaptırdın peki?”

Kaşlarının arasında yine o çizgi belirdi. “Aklını yitirdikten sonra yeraltı dünyasında öldüğünü öğrendiğimde... Bilmiyorum. O tehdit ortadan kalkıverdi. Belki de hayatta kalabilmek için rek yolun bu olduğunu düşündüğü için Nergal’e yardım etti. Ya da belki gerçekten kötü biriydi.” Gölgeleer yüz hatlarında dans ediyordu. “Onun ne düşündüğünü gerçekten bilmiyorum, zaten artık umurumda da değil. O öldü ve ben hayattayım. Ölmüş her bir Lilu bir anıtı hak eder.”

Doğrudum ve diplerinde taşların sıralandığı, fenerlerle aydınlanmış ormana baktım. “Her birinin ismini nasıl araştırıp buldun?”

“Onları hatırladım. Zindanda her birinin ismini düşünüp kalbime yazmaktan ve intikamlarını alacağıma dair sözler vermekten başka yapacak pek bir şeyim yoktu.”

Güçlkle yutkundum. “Henüz beş yaşındaydın.”

Orion ciddi bir ifadeyle ellerini ceplerine soktu. “Her bir ismi hatırlamama Ashur yardım etti.”

Yüreğimin burkulduğunu hissettim. Orion, Ashur’a verdiği sözden asla dönmezdi. Onu suçlayabileceğimden bile emin değildim ama yine de onu durdurmaya çalışacaktım.

Nehrin daha yakın bir noktasında, iblisler ormana akın ediyordu. Orion başını çevirdiğinde yüzüne gölgeler düştü. “Anma şarkıları için diğerlerinin yanına gitmeliyiz.”

Annem bir zamanlar bu şarkıların hepsini biliyor olmalıydı ama bana hiç öğretmemişti.

“Lilu ağıtlarını bilmiyorum,” diye fısıldadım.

“Öğrenirsin,” dedi Orion usulca.

Bunlar kulağa hiç de benden kurtulmaya çalışan bir adamın sözleri gibi gelmiyordu. Ama yine de Orion gibi öngörülemeyen bir adamın gerçekte ne düşündüğünü kim bilebilirdi ki?

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ROWAN

Odamın balkonuna çıkıp denizi seyretmeye başladım. *Chal-lariu*'nun ardından duygusal anlamda tükenmiş gibiydim. Sanırım beni asıl tüketen şey, neyin gerçek neyin yalandan ibaret olduğunu anlamaya çalışmaktı. Bu yüzden de yıldızların altında, balkonda dururken kendi kendimi âdeta yiyip bitirdim. Orion'ın hizmetkârları bana bir şişe Malbec ve lezzetli bir baharatlı pilavın yanında ızgara somon getirmişti.

Kafam iyice karıştığı için zihnimde yine gelecek düellonun kaygıları belirmeye başlamıştı. Bir yandan ilerleme gösteriyordum; bugün büyü gücüm üzerinde biraz olsun kontrol sahibi olabilmişim. Anma töreninden önce bir kâğıt parçasını, hiçbir şeyi yakıp kül etmeden, odanın diğer yanında oturan Shai'ye kadar uçurmayı başarmıştım.

Diğer yandan, Orion öyle büyük bir kapalı kutuydu ki neler yapabileceğini düşündüğüm kadar iyi öngöremiyordum.

Denizden esen rüzgâr tenimi okşarken kendime bir kadeh şarap daha doldurdum. Şarabımı yudumlayarak gökyüzüne baktım. Artık bulutlar ayın üzerini örtmüş, rüzgâr da şiddetlenmeye başlamıştı. Ani bir esinti şişeyi devirdi ve elbisemin üzerine biraz şarap sıçradı.

Kahretsin. O şişenin çoğunu içmiş miydim? Kendi başıma mı? İblislerin, fâniler gibi akşamdan kalma olmadıklarını umuyordum.

Dökülen şarabı silmek için hemen yerimden kalkarken gökyüzü bir şimşekle aydınlandı. Bulutlar yıldızların önünü tamamen kaplamıştı ve birden sağanak bir yağmur bastırdı. Malbec kadehimi elime aldım.

Kendimi toparlayıp zihnimi temizlemem gerekiyordu. Bu düelloları *kazanıp* kraliçe olabilirim.

Ancak bu noktada yalnızca tek bir şeyden emindim: Kendi kendime yaptığım tüm uyarılara rağmen Orion derinden derine ve büyük bir kararlılıkla kafamı karıştırıyordu.

Öldüğünü düşündüğümde...

Yanaklarımın sıcacık olduğunu hissediyordum ve bu hiç hayra alamet değildi.

Yağmurdan ıslanmış vaziyette, örtülere sıkıca sarınarak yatağıma geçtim. Dışarıda fırtına çıkmıştı, deniz öfkeden çılgına dönmüş gibiydi. Denizin üzerinde gürleyen gökyüzü duvarları sarsıyordu. Ne zaman uykuya dalacak olsam gökyüzü bir şimşekle gümbürdüyor ve ben yeniden uyanıyordum.

Nehirde bata çıka yüzen gümüş maket gemileri düşünerek arkamı döndüm. Gözlerimi kapayarak pencerelere ve taş duvarlara çarpan yağmur sesini dinlemeye başladım.

Sonunda uykuya dalmayı başardığımda neredeyse denizden gelen Lilu ağıtlarını işitebildiğimi hissettim...

Kaynağı belirsiz bir panik hissiyle nefesim kesilirken kalp atışlarım hızlandı. Oda doğal olmayan bir şekilde soğumuştı.

Birden gözlerimi açtım fakat içerideki gölgeler âdeta ışığı tüketmişti. Yatakta doğrulmaya çalıştım ama yeltendiğim anda birden soluğum kesildi. *Neler oluyordu?* Biri ya da bir şey bo-

ğazımı sıkıyordu sanki. Saldırganımı göremediğimden çılgınca debelenmeye başladım. Duyduğum korku sinir uçlarımı ele geçirmişti. Ciğerlerim de oksijensizlikten yanıyordu.

Yaşadığım panik hissi büyü gücümü uyarınca bedenim altın tonlarında ışıldamaya başladı ve beni kimin boğduğunu görebildim. O soluk ten, uzun, simsiyah saçlar ve koyu renk gözler. *Jasper*. Kralın sağ kolu. Neden bu kadar *güçlüydü*?

Tek eli boğazımı sıkarken diğer elini de tepemde kaldırdı. Birden parmaklarından kalbimi hedef alan fildişi rengi, upuzun pençeler çıkıverdi. Çılgına dönmüş bir vaziyette saldırısını engellemeye kalkınca pençeleri kolumun ön kısmına indirerek etimi kemiğime kadar kesti.

Elektrik akımı gibi koluma yayılan acı, hayatta kalma içgüdülerimi harekete geçirdi. *Jasper*'a tüm gücümle bir tekme savurarak onu yataktan attım. Ateş büyüümü çağırınca kolumdan parmak uçlarıma dek alevler uzandı. Ancak bu sırada oda gide-rek soğuyup karardı... ve alevler parmak uçlarımda sönüverdi. Gölgeler yeniden dört bir yanıma sarmıştı.

Kahretsin. Artık *Jasper*'ı göremiyordum. Buz gibi havayı soludukça ciğerlerim yanıyordu.

Dışarıda yeniden şimşek çakınca onu bir anlığına görebildim.

Avucumun içinde bir alev topu parladı ve onu odanın köşesine, *Jasper*'ı gördüğüm noktaya fırlattım. Fakat alev topum hedefini bulamadan buz gibi karanlığın içinde sönüverdi. Soğuk hava ciğerlerimi ve tenimi sızlattıyor, kollarımı ve bacaklarımı titretiyordu.

Kalbim göğsümden çıkacak gibi çarpıyordu. “Beni neden öldürmeye çalışıyorsun, *Jasper*?” Soğuk hava sanki sesimi bile emiyormuş gibiydi.

“Çünkü Kral Orion’ın emirlerini yerine getiriyorum,” diye tısladı.

“Kral mı?” İçime ani bir sıcaklık dalgası yayıldı. Tenimde çatırdayan elektriği hissettim. Kendimi bir bıraksam tüm dünyayı

yakıp küle çevirebilirdim. Alevler yeniden parmak uçlarımda belirdi...

Derken kapı şiddetle açıldı ve koridordan sızan ışığın önünde, kapıda yapılı bir figür belirdi.

“Ne yaptığını sanıyorsun sen böyle?” Orion’ın kapı eşiğinden gelen sesi alçak ve kontrollüydü, gözleriye Jasper’ın üzerindeydi.

Jasper’ın gözleri gölgelerin arasından parladı. “Emirlerinizi tümüyle yerine getirene kadar durmayacağım. Öyle demiştiniz, Majesteleri.”

Orion’ın kaslı vücudu her an saldırıya geçmek üzere olan bir yılan gibi gergin görünüyordu. “Sana onu güvende tutmanı emretmişim,” dedi. Döndü ve altın tonlarında ışıldarken bana baktı. “Sana zarar verdi mi?”

Tüm bedenim hâlâ öfkenin tetiklediği büyüyle çatırdıyordu. Burada olup biten her neyse yalnızca tek bir şeyi doğruluyordu: Dikenler Şehri’nde işler hiçbir zaman görüldüğü gibi olmazdı. “Hasar bırakacak bir şey yapmadı.”

Jasper’ın bana bakan kapkara gözleri iyice yoğunlaştı. “Beni durdurmaya çalışmış olsanız da, Majesteleri, yapmam gerekeni...”

Hava birden buz gibi oldu ve yine fildişi rengi pençelerini çıkararak üzerime saldırdı. Fakat Orion tek bir çevik hareketle onu savurdu ve pençeleriyle Jasper’ın göğsünü parçalayıp kalbini söktü. Hırlayarak kalbi bir kenara fırlatırken Jasper’ın bembeyaz bedeni yere yığıldı.

Orion’ın kolu ve göğsü kanla kaplanmıştı. Bana bakmak üzere döndüğünde tüm bedeni parlıyordu. “Sarayın çevresine yerleştirdiğim onca askere ne oldu? Neden hiçbiri olaya müdahale etmedi?”

Gözlerimi dikip ona baktım. “Bunu bana mı soruyorsun? Hepsi senin emrin altında. Ben uyuyordum.”

“Gel benimle,” dedi Orion aniden. “Artık burada kalamayacağın belli oldu. Burası güvenli değil.”

“Bunu senin emrettiğini söyledi.” Jasper’ın cesedinden bir an evvel uzaklaşabilmek için yine de onun peşinden gittim.

Koridorun mermer salonunda tek bir asker duruyordu. Orion adama doğru ilerledi ve onu boynundan kavrayarak havaya kaldırdı. “Neden buraya girmesine izin verdin? Gölge kişiliği güvende tutmak senin vazifendi.”

İblisin yemyeşil gözleri kocaman açılmıştı, dudakları kıpırdıyordu ama tek bir söz dahi edememişti. Orion boğazını sıkıyordu.

“Sana bu şekilde cevap verebileceğini sanmıyorum,” dedim.

Orion adamı bıraktı ve asker yere düşünce bedeninin kuvvetiyle zemin çatladı. Orion’a bakarken iblisin yüzü süt gibi bembeyaz kesildi. “Majesteleri? Onu içeri almamızı siz istediniz. Diğer tüm askerlere gitmelerini emrettiniz ve benden de ne olursa olsun duruma müdahale etmememi istediniz.”

Orion ona baktı ve sanki vurulmuş gibi bir adım geriledi. “Ne zaman oldu bu?”

Oldukça şaşkın görünen asker, “Yaklaşık yarım saat önce...” diye kekeledi.

Orion, sanki bu bilmeceyi onun yerine cevaplamamı bekliyormuş gibi önce askere, sonra bana baktı.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Yoksa bütün bunları öylece ortaya çıkıp beni kurtarabilmek için sen mi planladın?”

Onlarca duygu dalga dalga yüzüne yayıldı. “Peki, tam olarak ne gibi bir amaca hizmet edecekti bu?”

“Sana güvenmemi sağlayacaktı.”

Yakıp kül eden bakışları içime işledi. “Seni kurtarmak için bir fırsat yaratmak isteseydim sence bu kadar kötü bir iş mi çıkarırdım? Bunu ben ayarlamış olsaydım işimi yarım bırakıp sana olup bitenleri anlatabilecek bu askerleri burada mı bırakırdım?”

Haklı sayılırdı... Omuz silktim. “Bilmiyorum. Belki de tacını nasıl ele geçireceğimi düşünüp paniğe kapılıyorsundur.”

Orion gözlerini kıstı. “Birinin askerlerimi büyülediği kesin. Bu apaçık bir zihin kontrolü büyü. Bizi birbirimize düşürmeye çalışanlar var. Birileri sana, benim bir tehdit olduğumu düşündürmeye çalışıyor.”

Burnumu kırıştırdım. “Zaten birbirimizle pek iyi anlaşımadığımız düşünülduğünde, bu beyhude bir çaba olmaz mı?”

Orion’ın çenesi kasıldı, gözleri bir an için aşağılara indi. Ancak o zaman sütyensiz olduğumu, üzerimde yalnızca bir atlet ve yağmurdan hâlâ ıslak olan iç çamaşırım olduğunu fark ettim. Ah, işte bu güç demekti. Ona biraz daha yaklaştım. “Söylesene, başımın belada olduğunu nasıl anladın?”

Orion yoğun bakışlarını üzerime dikti. “Yeraltı dünyasında başının belada olduğunu anladığım şekilde. Kalbimin deli gibi çarptığını hissettim ama uzun süre bu hissin ne olduğunu hatırlayamadım. Sonra bunu sen bana hatırlattın. Korku hissiydi bu. Sen tehlikede olduğunda böyle hissediyorum. Biz birbirimize bağlıyız. İkiz Işıketirenleriz, bu yüzden sen güvende olmadığında bunu hissedebiliyorum.”

“Hımm. Ben *senin* tehlikede olduğunu hiç hissetmedim.”

Orion, sanki tehlikede olmak kendisi için son derece saçma bir durummuş gibi, “Ben hiçbir zaman tehlikede olmadım ki,” dedi. “Zindandan çıktığımdan beri başım hiç belaya girmedi.” Merdivenlerden aşağı inmeye başladı. “Artık benimle kalacaksın. Kendimden başka kimseye güvenemem.”

“Kendine güvenebilir misin gerçekten, Orion?” Sesim yankılandı. “Belki de aklım yitiriyorsundur.”

Orion döndü ve merdivenleri tekrar çıkıp bana yaklaştı. Buz gibi bir ifadeyle beni gelinini taşıyan bir damat gibi güçlü kollarının arasına alıp basamaklardan indirdi.

Teninin sıcaklığı tüm bedenime yayıldı, vücutlarımızın her bir noktasının birbirine değdiğini hissediyordum. Orion’ın üzerinde beni taşıırken kaslarının birer birer hareket ettiğini hissedebildiğim ince, beyaz bir gömlek vardı. Dışarıda hava serin

ve tuzluydu ama Orion'ın bedeni tamamen çelikten yapılmış gibiydi ve etrafımı sıcacık sarıyordu.

“Kendi başıma da gayet yürüyebilirim,” dedim. “Ayrıca Jasper'ı da kendi başıma öldürmek üzereydim.”

Beni saraya taşıırken solgun gözleri doğruca ileri bakıyordu. “Çok yavaş hareket ediyordun.” Belki de sadece düşmanını yakınında tutmak istiyordu. Ama bu iki taraf için de geçerli bir durumdu, öyle değil mi? Onun yanında kaldığım takdirde rakibimin neler yaptığını ben de ilk elden gözlemleyebilirdim. Kollarımı geniş omuzlarına sardım.

“Umarım kendime ait bir odaya ihtiyacım olduğunun farkındasındır,” dedim ona. “Önümüzdeki düelloya hazırlanırken etrafımda olamazsın. Ayrıca gözcülerinin de beni izlemesini istemiyorum.”

“Rowan.” Bana sakın bir ifadeyle baktı ve kulağıma fısıldayabilmek için beni kendine doğru çekti. “Adil oynayacağıma söz veriyorum,” dedi hiç güvenmediğim, kadife gibi bir ses tonuyla.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ROWAN

Orion'ın evi şaşırtıcı derecede küçüktü ve çok da yakındı. İki kattan ibaret olan bu bina, bir saraydan çok görevlilerin kaldığı müstahkem bir yapıya benziyordu. Görünürde kapıyı koruyan herhangi bir asker yoktu ama dövme demirden yapılmış ana giriş kapısından geçerken tenimin elektriklendiğini hissettim, büyü gücü bana binanın tılsımlarla korunduğunu söylüyordu.

İçeri girdiğimizde iki siyah köpek, koyu renk ahşap basamakları çıkararak peşimizden geldi.

“Bu gece yaşananlar benim emrim değildi.” Gümüş rengi saçları dağılmış, her bir tutamı bir yöne dikilmişti. Orion alışılmadık bir biçimde sarsılmış görünüyordu.

“Artık neye inanacağımı gerçekten bilemiyorum,” diye itiraf ettim.

“Rowan.” Sesi her zamankinden daha sert çıkmıştı. “Ben burada Amon’la birlikteydim. Bunu sana kendisi de söyleyebilir. Ama o saldırının ardında kimin olduğunu bulacağım.”

Yukarıya çıktığımızda beni önce düzenli bir yatak odasına, ardından da köşede bulunan ve bu odayla bağlantılı olan başka bir yatak odasına taşıdı. Koyu renk kirişler tavanı parçalara bölüyordu. Tıpkı Orion’ın dairesi gibi burası da tertipliydi ve gayet ferah bir şekilde dekore edilmişti; içeride yalnızca beyaz duvarlar ve zarif maun mobilyalar vardı. Yatağın üzerine krem rengi kaşmir bir battaniye örtülmüştü. İçerideki tek renk, koca-

man kitaplıktaki kitapların sırtlarından ve pencerenin yanında duran masanın üzerine yığılmış birkaç kitaptan ibaretti. Oadaki bir diğer kapı da duşu olan küçük bir banyoya açılıyordu.

Orion beni kucağından indirip parke zemine bıraktı ve içinde bulunduğumuzdan biraz daha büyük, sayvanlı bir yatağı ve daha koyu renk duvarları olan ilk yatak odasını işaret etti. “Bir şeye ihtiyacın olursa ben orada olacağım.”

“Konforlu görünüyor.” Kocaman, bölmeli bir pencereye yaklaşıp ay ışığının aydınlattığı bahçeye baktım. “Yani eve girip çıkarken senin yanından mı geçeceğim?”

“Daha ziyade eve girmeye kalkan herhangi biri benim yanımdan geçecek.”

Bir an için kendimi Orion’la böyle bir binada iki siyah köpeğiyle yaşayan normal insanlar olduğumuz fantezisine kaptırdım. Lucifer damgalarımız, öldürülen annelerimiz, korkunç anılarımız ya da yüzyıllarca süren cezalar olmadan yaşadığımız bir hayatın fantezisine. Bu hayali dünyada birbirimizin kollarında uyanıp sabah kahvesi içmek için bahçeye çıkan iki normal insandık. Kitaplarla çevrili sessiz bir hayat sürebilirdik...

Ama kendimi böyle bir fanteziye kaptırmam aptalca olurdu.

Arkama döndüğümde Orion’ın beni izlediğini gördüm. Beni dikkatle inceleyerek yanıma geldi. “Boğazını morartmış ve iz düzgün bir şekilde iyileşmiyor.” Başını eğdi. “Sırf bu yüzden bile onu daha yavaş öldürmüş olmayı dilerdim.”

“Artık hissetmiyorum bile.”

Gözleri karardı. “Rowan, bugün zindana gittim. Tanıştığımız ilk gece seni tuttuğum hücreyi hatırlıyor musun?”

“Kaos Lordu tarafından hapsedildiğini unutmak kolay olmuyor, Orion.”

“O annemle tutulduğumuz hücreydi. Annem öldürülmeden hemen önce muhafızlar beni tek başıma başka bir hücreye geçirdiler. Ama o ilk hücreye baktığımda annemin duvara bir yazı oyduğunu gördüm.”

“*Lucifer urbem spinarum libarabit,*” dedim, onun aklındaki cümleyi dile getirerek. “Işıkgetiren, Dikenler Şehri’ni özgür kılacak.”

Koyu renk kaşları çatıldı. “Ben de ilk gördüğümde öyle olduğunu düşünmüştüm. Ama bazı çizgiler aşınmış, yazının bir kısmı da sarmaşıklarla kaplamıştı. Her şey üzerinde dikkatle düşünüp kaderimde neler olduğunu anlamaya çalışırken annemin yazısını tekrar okumak istedim. Oraya gittim ve sarmaşıkları bir kenara çektim. Duvarda, *Luciferi urbem spinarum liberabunt* yazdığını gördüm.”

Yutkundum. “Çoğul yani. *Işıkgetirenler* bizi özgürleştirecek.”

“Bunu birlikte yapmamız gerekiyor. Sadece bunu görmek uzun zamanımı aldı.”

Kendi kendime verdiğim sözü, onun beni etkilemesine neden izin vermemem gerektiğini yeniden hatırladım. “Bana, benden nefret edecek kadar bile saygı duymadığını söyledin. Nevrotik, körelmiş ve her konuda beceriksiz olduğumu söyledin. ‘Ufak kaçamağımız dışında,’” dedim onun İngiliz aksanını taklit ederek, “‘seni sıkıcı ve zavallı biri olarak görüyorum.’ Sonra öldüm ve sandığımdan çok daha güçlü olduğumu öğrendim. Bu toprakların hükümdarı ben olmalıyım, Orion, sen değil.”

Çenesi gerildi. “O söylediklerimin hiçbirisi doğru değildi. Seni kendimden uzak tutmaya çalışıyordum. Sana karşı koyacak gücüm olduğunu düşünmediğimden sana soğuk davranmaya çalışıyordum çünkü olabileceklerden korkuyordum...”

Parmaklarımın kasıldığını hissettim. “Tam olarak *ne* olabileceğinden korkuyordun?”

“Tekrar olabileceğinden!”

Söylediklerinden bir şey anlamayarak ona baktım. “Tekrar ne olacak? Neden bahsediyorsun sen? Artık öldürülecek Lilu kalmadı ki.”

“Biz varız.” Alışılmadık şekilde ne diyeceğini bilmiyor-muş gibi görünüyordu. Parmaklarını saçları arasından geçirdi.

“Rowan, elbette sana saygı duyuyorum. Elbette...” Ağzını kapattı ve tüyleri diken diken olmuş kollarıma baktı. Bir an sonra yatağın üzerindeki krem battaniyeyi vücuduma sardı. “Odanın sıcaklığını artırabiliriz.”

Kaşmir tenimde harika bir his uyandırmıştı ama heyecanım bir diğer sebebi de dört bir yanıma saran o sıcacık, dumansı kokusuydu. Bu battaniye benim zırhımdı. Onun cazibesine karşı koyabilirdim. Orion’ı bu kadar kolay bırakmak istemediğim için ona baktım. “Tamam, Liluların intikamını almaktan bahsedelim o zaman. Fâniler ve onların tüm kötülüklerin sebebi olduğuna dair teorin hakkında şunu anlamanı istiyorum.”

Orion iç geçirdi ve kitaplıklardan birine yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. Ancak bu, gömleğinin kumaşını gererek kaslarını daha da belli etmekten başka bir işe yaramamıştı. “Seni dinliyorum.”

Şaşkınlıkla kaslarımı kaldırdım. Orion beni dinlemek mi istiyordu yani? “İblisler ve fâniler benzerdir. Durum o kadar da karmaşık değil. Bazılarımız iyidir, bazılarımız kötüdür, bazıları-mızsa kendinden farklı olanları öldürmek isteyen fanatiklerdir.”

“Bana fanatik mi diyorsun yani?” diye sordu düz bir sesle.

“Evet, öyle diyorum. Sen Jack Corwin’in iblis hâli gibisin.”

Kasları gerildi. “*Neyim?* Sanırım bu bana söyleyebileceğin en kötü şeydi.”

Başımı iki yana salladım. “Fanatiklik bakımından dedim. Çekiciliğin, zekân ya da bu gibi özelliklerin açısından değil. Onun iblis avcıları bizi öldürmek istiyor, sen de onları öldürmek istiyorsun. İkiniz de aşırıcısınız.”

Orion biraz rahatlamış gibi görünüyordu. “Devam et.”

“Tarih boyunca fânilerin giriştiği tüm vahşet eylemlerini listelediğini ve aralarından seçebileceğin birçok vaka olduğunu biliyorum. Aynı şey iblisler için de geçerli. Peki ya fânilerin yaptığı güzel şeyler?”

Orion başını hafifçe yana eğdi. “Buna tek bir örnek verebilir misin?”

Dudağımı ısırđım ve bu konuşmaya daha iyi hazırlanmış olmayı diledim; belki bir PowerPoint sunumundan ya da akademik makalelerden faydalanabilirdim. “Keanu Reeves,” diye kaçırdım ağzımdan. “O muhteşem biridir. Kanser araştırmalarına ve çocuk hastanelerine bağış yapar. Metroda insanlara yer verir! Keanu Reeves’i ne tür bir manyak öldürmek isteyebilir ki?”

“Neden söz ettiğini hiç anlamadım.”

Gözlerim iri iri açıldı. “Elbette anlamazsın! Dünya senin için dört yüz yıl önce *durdu*. Senin için zaman durdu ve birden orta çıkıp sana zarar vermiş kim varsa hepsini öldürmek istediğine karar verdin. Ama ne var biliyor musun? O zamanlar karşına çıkan fâniler cidden *berbat* insanlardı. Hiç kimse Püritenleri sevmez. Hiç kimse. Ama onlar ölüp gitti artık ve geriye kalan herkes için yaşam devam etti. İnsan varoluşunun birkaç yüzyılını kaçırdın sen. Bu yüzden belki de öldürmek istediğin insanlar hakkında daha çok şey öğrenmek isteyebilirsin, ha? Sana verebileceğim başka örnekler de var.” Parmağımı kaldırdım. “Steve Buscemi.”

“Bunlar senin arkadaşların mı?”

“Hah! Keşke öyle olsaydı. Hayır. Ama Steve Buscemi bir itfaiyeciydi, sonra da aktör oldu. Sonra bir gün bazı fanatik fâniler New York’taki gökdelenlere uçakla çarptı ve Buscemi de eski itfaiyeci kıyafetlerini giyip insanları kurtarmak için hayatını riske attı. Sadece o da değil, birçok itfaiyeci insanları yanan ve çöken o binadan kurtarmak için büyük fedakârlıklara girişti. Pek çoğu hiç tanımadıkları insanlara yardım etmek için hayatlarını feda etti.” Artık kendimi iyice kaptırmıştım. “Fukushima’da büyük bir deprem olmuştu ve bir nükleer reaktör sızıntı yapıyordu. Ama insanlar, sonunda kanserden ölecek olsalar bile, reaktörün atıklarınının temizlenmesine yardım et-

meye gönüllü oldular. Bu fâniler diğer insanları kurtardı. Hiç tanımadıkları insanları.”

Orion beni dinlerken gözleri parladı. “Bu insanlar hakkında hiçbir şey okumamıştım.”

“Tüm bu anlattıklarım oldukça yeni şeyler. Zindanındaki o eski kitaplarda yer almaz ve internet kullanmıyorsun, neredede okuyacaksın?” Kahramanca davranan fânilerden bahsetmeye bir kez başlamışken duramazdım. “John Robert Fox! İkinci Dünya Savaşı’nda teğmendi ve birimindeki askerlere kaçabilme şansı vermek için Nazilere kasten kendi koordinatlarını verdi. Kendi birimini kurtarmak için düşman ateşi altında can verdi. Bunların hepsi fâniydi, Orion. Aslında bizden ne daha iyi ne de daha kötüydüler. Bazı fâniler korkunç insanlardır, bazılarıysa kahramandır. Aradaki tek fark, fânilerin silah, iblislerinse büyü kullanarak öldürmesi. Aileni öldürenler şu anda yanı başımızda yaşayan fâniler değildi. Onları öldürerek ailenin intikamını alamazsın. Bu delilik olur.”

Orion’ın bakışları pencereye kaydı. Sözlerim bir kulağından girip ötekinden çıkıyor mu bilmiyordum. “Sen de Amon da aynısınız,” dedi sessizce.

“Ne demek istiyorsun?”

“O da senin tarafında.” Orion uzun uzun iç geçirdi. “Ama gerçek şu ki Rowan, modern dünyada fâniler üstümüzde çok büyük bir kontrol sahibi. Atacakları bir bomba tüm duvarlarımızı yıkabilir ve işimiz biter. Lanetin anlamı budur işte. Himayem altında bulunan halkın güvenliğini önceliğim hâline getirmezsem nasıl bir kral olurum?”

Söyledikleri o kadar mantıklıydı ki neredeyse gardımı düşürecektim. O kadar mantıklı konuşuyordu ki *neredeyse* bu gece, birkaç kişinin onun emriyle beni öldürmek üzere yanıma yollandıklarını unutuverecektim.

Asıl sorulması gereken soru da şuydu: Tacı ondan alarak neleri kaybedecektim?

Bir de son derece basit bir gerçek vardı. Kontrol bende olursa kime güveneceğim konusunda endişe etmek zorunda kalmazdım.

Doğrudum ve başımı kaldırdım. “Dinle beni, Orion. Bu düellolarda iki seçenek var. Kazanırsam neler olacağına ben karar veririm. Sen kazanırsan hükümdarlıkta yanında yer almamı gerçekten isteyip istemediğini bana kanıtlayabilirsin. Çünkü şu anda tüm güç sende. Elbette vazgeçmemi istiyorsun. Asıl o önemli an geldiğinde bana ittifak teklif edip etmeyeceğini görelim bakalım.”

Orion’ın gözleri parladı ve bir adım daha yaklaştı. Bana soluğumu kesecek kadar ağır ve baş döndürücü bir gülümsemeyle baktı. “Düelloları kazandığımda bunu sana zevkle kanıtlayacağım. Ayrıca ne var, biliyor musun?” Sesi alçak, ipek gibiydi. “Bana meydan okuman hoşuma gidiyor.”

O savunmasız hâlinden eser kalmamış, yeniden cazibesini devreye sokmuştu. Bu yüzden de yatak odalarımız arasındaki kapıyı açık bıraktığında pek şaşırmadım. Gömleğinin düğmelerini çözerken beni görmezden geliyormuş gibi yaparak kendi odasına geçti. Sonunda üstü çıplak kaldığında bedeninin o kumsuz adaleli yapısına, kalın damarlı kaslarına ve pantolonunun hemen üst kısmındaki gözle görünür V biçimine bakmamak için kendi kendimi uyardım.

Fakat bu, aya parlamamasını söylemek gibiydi.

Dudakları hafif bir tebessümle kıvrılan Orion bana döndüğünde bir an için ağzımın açık kaldığını fark ederek utandım.

Kapı pervazına doğru ilerleyerek omuzunu yasladı. Bakışlarım önce yılan dövmesinin üzerinde gezindi, sonra yeniden biçimli karın kaslarına indi. “Bir sorun mu var, Rowan?” diye sordu. İşte o bir anlık savunmasız hâli yine yerini ukala tavrına bırakmıştı.

Karnımdan bedenime yayılan sıcaklığı umursamamaya çalışarak derin bir nefes aldım. “Beni baştan çıkarmaya mı

çalışıyorsun? Çünkü ne kadar güzel görüldüğün umurumda değil; düellolardan vazgeçmeyeceğim.” Her nasılsa sesim kontrolsüz ve gereğinden fazla yüksek çıkmıştı. Köpeklerden biri kapıdan başını uzattı ve her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için bir ona bir de bana baktı.

Orion’ın kaşları kalktı. “Yatmaya hazırlandığım için gömleğimi çıkardım.” Bana attığı bakış resmen içten içe yanıp kavrulmama neden oluyordu. “Canım, bir *incubus* tarafından baştan çıkarılmış olsaydın altımda kıvranıp daha fazlası için yalvarıyor olurdun. Bunu şimdiye dek öğrenmiş olman lazımdı.”

Yanaklarımın kızardığını, zihnimin şehvetle buğulandığını hissediyordum. Neler olduğundan emin değildim, yalnızca Orion’ın kontrolü ele aldığını anlamıştım. Kızıışmamı sağlamaya çalışarak beni oyundan uzaklaştıracağını sanıyordu.

Ama ben bir *succubus*tum ve aynı oyunu ben de oynayabilirdim.

Üzerimdeki ıslak atletin kollarından birinin omzumdan düştüğünün ve iç çamaşırımın bedenimin pek az bir kısmını kapattığının farkında olmama karşın üzerimdeki battaniyenin düşmesine izin verdim. Bunu yapar yapmaz da odadaki atmosferin değiştiğini hissettim: İblis kralın bedeninden âdeta nabız gibi atan bir ısı ve ışık dalgası yayılıyordu.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

ORION

Üzerindeki battaniye yere düşer düşmez başımın belada olduğunu anlamıştım. Sanki tüm kanım beynimi terk edip düzgün bir biçimde düşünemez hâle gelene kadar aletimin sertleşmesine neden oluyordu.

Gözlerimi dikerek ona, kocaman kahverengi gözlerine, dolgun dudaklarına, ıslak atletinden belli olan meme uçlarına baktım.

Deniz kıyısından gelen tuzlu rüzgâr eşliğinde onu öptüğüm takdirde, o tuzlu tadı alacağımı biliyordum. Onu öpmeye ve bana bakışına bayılıyordum. Onu çok...

Kes şunu.

Çıplak bedenini yalnızca incecik bir kumaş örtüyordu ve altındaki o kusursuz hatlarını görebiliyordum.

Bir *succubus* olarak, güzelliğini âdeta içtiğimi hissedebiliyordu. Göğsü hafifçe kızarmıştı.

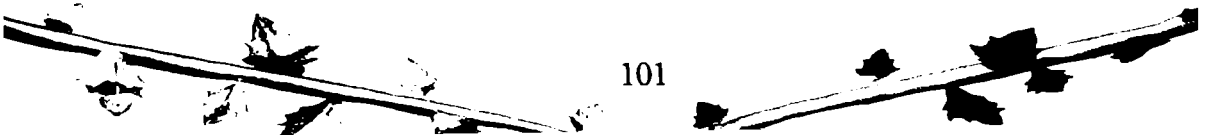
Nasıl konuşulduğunu hatırlayarak, “Baştan çıkarmaya çalışmıyorum,” demeyi başardım.

Aynı şeyi tekrar ediyordum, öyle değil mi?

Yine de gerçek buydu. Onu baştan çıkaramazdım... Her şeyi riske atmışken bunu yapamazdım.

Sadece o güzel, sarışın Kas’ın benden hiçbir şekilde üstün olamayacağını anlamasını istemiştim. Oysa kıskançlığın etkisiyle kahrolası bir sersem gibi davranmıştım.

Rowan yatağa oturup arkasına yaslandı. Nemli atleti gerildi. Sütyen giymediği belliydi ve meme uçları kumaşın altında

sertleşmişti. Onu yatağa yatırıp üzerindeki o kumaş parçasını parçalayarak çıkarmayı her şeyden çok istiyordum. Bacak arasına inip o bölgeyi öpüp yalamak, sonunda da o adamın duyabileceği kadar şiddetli bir şekilde ismimi haykırmasını sağlamak istiyordum...

“Elbette beni baştan çıkarmaya çalışmıyordun. Yanlış düşünmüşüm.” Uzun kirpiklerinin ardından bana baktı ve sonra da arkasını dönerek bana o güzel kalçasını sergiledi. Elimi o küçük kumaş parçasının üzerinde gezdirip vücut sıcaklığını hissetmeye can atıyordum.

Rowan’ın yanakları hafifçe kızarmıştı. “Bir sorun mu var, Orion? Afallamış gibi görünüyorsun.”

Sözlerimi bana karşı kullanıyordu. Zeki kız.

Yeniden onun odasına doğru ilerlediğimi fark ettiğimde kendimi pek de iyi kontrol edemiyordum. Ateşe doğru uçan bir güve gibiydim. Yatakta onun yanına oturduğumda bakışlarım boynundaki o lanet olası morluğa takıldı.

Parmak uçlarımı hafifçe morluğun üzerinde gezdirmek için uzandım. Parmaklarım tenine temas eder etmez derin bir iç geçirdi.

Kalbim her an patlayacak gibiydi.

“Sadece yaranın güzelce iyileşip iyileşmediğinden emin olmaya çalışıyorum.” Sesim boğuk çıkıyordu, aniden elimi üzerinden çektim.

Dolgun dudakları hafifçe büzülmüştü. Aynı anda hem baştan çıkarıcı hem de sevimli görünüşünde bana mantığımı bir kenara bıraktıran bir şey vardı. Tadına bakmayı o kadar çok istiyordum ki canım yanıyordu. Ardından dudağını ısırıp ve parmak uçlarını bileğimin üzerinde gezdirdi. “İyiyim. Artık bir iblisim, Orion. Bana bir şeyler olacağını düşünüp endişelenmene gerek yok.”

Haklıydı elbette ama şimdiye dek kimseyi böyle şiddetli bir arzuyla güvende tutmak istememiştim. O an sadece bana

buraya, evime gelebilecek kadar güvendiği için tanrılara şükre-
diyordum. Zihnimde ve düşüncelerimde yanan ateşi söndürmek
için kendimi ondan uzaklaşmaya zorlayarak ayağa kalktım.

“Seni sadece bir kerecik öpmek istiyorum.” Kendime engel
olamadan bu gerçek dudaklarımdan dökülüvermişti. “Ama hepsi
bu, Rowan. Bu gecelik sadece bir öpücük.”

Bir öpücük bile yeterince tehlikeliydi.

“Sadece bir tane mi?” Rowan başını yana eğdi. “Seni bu
kadar korkutan şey nedir?”

*Kalbim bir kez daha kırılırsa bu sonum olur. Zaten akıl
sağlığım pamuk ipliğine bağlıydı. “Sen,” dedim usulca. “Bunu
zaten söylemiştim.”*

Kocaman kahverengi gözlerini bana dikerek yataktan kalktı
ve kollarını boynuma doladı. İncecik atletinin altındaki memeleri
çıplak göğsüme sürtünerek daha da sertleşmeme neden oldu.

Avucumu yanağına koydum. Dudaklarımı onunkilere bas-
tırmak üzere eğildiğimde içim alev alev yanıyordu.

Dudaklarımız buluştuğu an bunun bir hata olduğunu an-
ladım. Gerçek hâlimle beni reddederse aklımı yitirirdim. Ona
körkütük âşık olup onu kaybedersem yine aklımı yitirirdim.
Fakat Rowan’ın yanındayken hep çok kötü kararlar verirdim
ve dilim onun tadını almıştı bir kere. Bütün vücudum onun
için yanıp tutuşuyordu. Dudakları arasına kayan dilimi kar-
şılama biçiminin tadını çıkardım. Kollarımın arasında biraz
daha gevşeyip rahatladı. *Tanrılar aşkına...*

İlk kez *succubus* gücünün her yanıma sardığını, sırtımı da-
vetkâr bir biçimde okşadığını hissettim. Elimi omurgası boyunca
yukarı doğru kaydurdım ve saçlarını kavrayarak başını eğdim.
Üzerindekileri çıkarıp ona çığlıklar attırmak için akıl almaz
bir istek duyuyordum.

Beni mahvedebilirdi.

Üzerime eğilerek hafifçe inlediğinde neredeyse var olan
azıcık kontrolümü de yitirecektim. Onu duvara dayayıp tüm

gücümle becermeliydim. Birbirimize ne kadar mükemmel bir şekilde uyum sağladığımızı hatırlamasını istiyordum.

Onu yataktan kaldırdığım sırada ne yaptığımı pek bilmiyordum. Bacaklarını belime doladı. Bir eli saçlarımı kavramıştı. Sırtını karyola direğine yaslayıp sertleşmiş penisimi ona doğru bastırdım. Daha önce herhangi bir şey için kendimi bu kadar çaresiz hissetmiş miydim? Yüzyıllarca zindanda kaldıktan sonra bile böyle bir şey hissettiğimi hatırlamıyordum.

Köpeklerden biri havlayınca durduk. Büyüyü ilk bozan Rowan oldu ve benden uzaklaştı. Dudakları şişmişti, yanaklarıysa pespembeydi. Daha önce gözüme hiç bu kadar güzel görünmemişti.

“Burada ne yaptığımı gerçekten bilmiyorum.” Bir an soluklandı. “Sen benim rakibimsin.”

Alnımı onunkine dayayarak nasıl cümle kuracağımı hatırlamaya çalıştım. Ne diyorduk?

Ah... Rakip olma meselesi. Tehlikeli olduğumu düşünüyordu. Aslında ben de onun için aynı şeyi düşünüyordum.

Rowan hayatıma girmiş ve her şey rayından çıkmıştı. Onun yanıdayken sanki ayaklarımın altındaki zemin sarsılıyormuş gibi hissediyordum.

İntikam için yaptığım planlar benim için her zaman nehir boyunca süzülen o ıslıl ıslıl küçük gemiler gibi deliliğe giden yolu aydınlatan bir ışık olmuştu. Yolumu onlarla bulmamış olsaydım karanlıkta kalmaya devam ederdim. Kaos. Bunu hayatıma sokan Rowan'dı.

“Sen Kaos Leydisisin,” dedim derin bir soluk vererek.

Yüzümün yan tarafına dokundu. “Ne?”

“Kaos Leydisi. Seninle barda ilk karşılaştığım andan beri tüm planlarım yerle bir oldu. Sen, anladığımı sandığım her şeyi yok ettin.”

“Kulağa çok tehlikeli geliyor. Bu durumda belki de beni yere indersen daha iyi olur.”

Deli gibi çarpan kalbinden ve tüm odaya atan bir nabız misali yayılan büyüünün etkisinden onun da beni arzuladığını anlayabiliyordum. Ama bunun ne kadarı gerçektir? O, benim şehvet büyülerime yanıt veren bir *succubus*tu. Lulu gücü havayı iyice yoğunlaştırdı. Bu, beni biraz olsun önemseydiği değil, sadece deli gibi arzuladığı anlamına geliyordu.

Bense ona olması gerekenden çok daha fazla değer veriyordum. İşte bu yüzden asırlar boyunca kurduğum planlarımı yerle bir ediyordum.

Zihnime şüphe tohumlarını eken şey John Robert Fox ya da diğer fâniler hakkında söyledikleri değil, Rowan'ı fâniler dünyasının yaratmış olduğu gerçeğiydi. Rowan Morgenstern gibi korkunç ve sevimli, tatlı ve vahşinin mükemmel karışımından oluşan birini yaratabilen fâniler gerçekten de o kadar korkunç olabilir miydi?

“Doğru. Seni yere bırakıyorum.” Fısıltılarım boğuk bir şekilde çıkıyordu. Onu yere bırakırken şaşırtıcı bir çaba göstermek zorunda kaldım.

Kucağımdan yere doğru kayarken gözlerini kısıtı ve o an midem düğümlendi. “Niyetin aklımı çelmekse işe yaramıyor. Düellolar devam edecek,” dedi soğukkanlı bir şekilde.

“Sadece uykuya dalmadan önce Kas'i değil, beni düşünmeni istedim.” Ulu Lucifer adına, neden bunu yüksek sesle itiraf etmiştim ki? *Aptal*.

Rowan yeniden örtülerin altına girdi ve bana şaşkınlık içinde bakmaya başladı. Ama yüzünde ani bir tebessüm belirtisi yakaladım. Bu ufak tebessüm daha sonra derinleşerek ciddi anlamda baş döndürücü bir ifadeye dönüştü. “Bekle biraz. Yoksa *incubus* kral birini mi *kıskanıyor*?”

“Saçmalama. Neden kıskanayım ki?” Yeraltındaki tanrılar adına, ne çok yalan söylüyordum böyle?

Elbette Rowan her şeyi anlamıştı. Bu da beni tuhaf bir şekilde rahatlattı.

Karyola direğine yaslandım, henüz gecenin sona ermesine izin vermeye niyetli değildim. “Rowan. Yeraltı dünyasında benim hayatımı kurtardın...” Düşüncelerimin geri kalanı onları yüksek sesle söylemeye cesaret edemeden uçup gitti: *Gerçekten kurtarılmaya değer biri olduğumu mu düşünüyorsun? Daha da önemlisi, hakkımdaki gerçeği bilseydin yine bunu düşünür müydün?*

Rowan uzunca bir süre bana baktı ve koyu renk kaşlarının arasında küçük bir çizgi belirdi. “Evet, elbette hayatını kurtardım. Yine olsa yine yapardım. Herkesi öldürmeden bir krallığı yönetebileceğine inanmıyorum ama yine de hayatta kalmanı istiyorum.”

Tatlı tuzlu tadı hâlâ ağzımdaydı. “Ya hakkımda yanılmışsan?”

“Ah.” Yüz ifadesi birden değişti, gözleri parlıyordu. O kadar üzgün bir hâli vardı ki o an yatağa tırmanıp onu yeniden kollarıma almak istedim.

Soluğumu tutmuş cevabını beklerden Rowan’ın yüz ifadesi yeniden değişip daha korunaklı bir hâl aldı.

“Bir şey söylemek istediğini ama kendini tuttuğunu görebiliyorum,” dedim.

“Bunu nasıl anladın?”

“Sinirli olduğunda burun deliklerin genişliyor.”

“Tam da söylenmesi gereken şeyleri söylemenin nedeni gardımı düşürmeye çalışmak mı yoksa samimiyetin mi anlayamıyorum. Ama ciddi olduğunu varsayarsam... Orion, kasten mi beni kendinden soğutmaya çalıştın? Ben senin nasıl biri olduğunu anlayamadan, benden önce davranmak istediğin için mi?”

Söyledikleri o kadar gerçektir ki bir an yumruk yemiş gibi hissettim ve yapabildiğim tek şey sertçe yutkunmak oldu.

Rowan dudağını hafifçe ısırdı. “Çünkü yabancılarla karşılaşır karşılaşmaz onlara ne kadar kötü biri olduğunu söylemeye bayılıyorsun. Sanki sürekli insanları uyarmaya çalışıyorsun.”

Bir an göğsüm sıkıştı. Gerçekten de yapacağım her türlü savunmayı tahmin edebiliyordu ve bu durum kafamın karışma-

sına, kendimi tamamen korunaksız hissetmeme neden oluyordu. “İnsanlarla fazla tecrübem yok.”

Bana hüüzünlü bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Bana kalırsa başına gelenlerden duyduğun vicdan azabının altında eziliyosun. Senin için hâlâ umudum var. Ama yine de düelloda kıcını tekmeleyip kraliçen olacağım.” Otoriter bir ifadeyle tek kaşını kaldırdı. “İşte *o zaman* seni nasıl iyileştireceğimizi düşüneceğiz.”

“Bunu göreceğiz, canım,” dedim neredeyse kendi kendime.

Belki de aradığım şey tam olarak buradaydı. Karanlığın içindeki ışık, yeni bir plan.

Zamanı geldiğinde hayatımın en büyük riskini alacak ve beni gerçek anlamda tanıdığında hâlâ sevip sevmeyeceğini öğrenecektim.

Fakat aceleci davranıyordum. Adına umut denen o tehlikeli ateşle çok fazla oynayamazdım, yoksa akıl sağlığımın son kırıntıları da yanıp kül olurdu. Ne yaptığımı öğrendiğinde Rowan'ın beni sevebileceğini ummak, hayal edebileceğim en korkunç şey olurdu. Beni gerçekten seviyorsa, o zaman belki de bu hayatta ölülerin intikamını almaktan başka bir amacım olurdu. Belki de gerçek anlamda bir değerim olurdu.

Korkudan kalbim göğüs kafesimden çıkacak gibi atıyordu.

“Yarın sabah görüşürüz, Rowan.” Kendi odama geçerken parmak uçlarımı dudaklarımda gezdirdim. Zihnimde hâlâ o aklımı başımdan alan öpüşmenin anıları dolanıyordu. Şafak vakti güneş denizin üzerinden doğana dek o sahneyi düşüneceğimi biliyordum.

Belki de akıl sağlığımın son kırıntıları da çoktan yanıp kül olmuştu.

ON ALTINCI BÖLÜM

ROWAN

Düelloya sekiz gün kalmıştı.

Geçen gece konuştuklarımız kafamı o kadar karıştırmıştı ki uyumak yerine tüm sözleri zihnimde evirip çevirmiştim.

Elbette yalnızca sözleri değil, o öpücüğü de. Beni o kadar yoğun duygularla ve seksi bir şekilde öpmüştü ki bunu düşünmeden edemiyordum. Beni öpme şeklinde bir şeyler değişmişti; sanki tavırlarına önceden bana göstermediği bir tür saygı ifadesi gelip yerleşmişti.

Sabah erkenden kalkmış, uyuyan Orion'ın yanından sessizce geçmiştim. Dışarı çıkarken kaslı sırtına kaçamak bir bakış atmış, sonra da nazik dostuyla karşılaşmışım. Amon beni bir bardak kahve ve ekmekle uğurlamıştı. Evden çıkmadan önce kapıdan dışarı ihtiyatla bakarak meydanda gezen bir suikastçı olup olmadığını anlamaya çalıştım. Gözüme şüpheli bir durum çarpmadı ama yürürken sokakları incelemeye devam ettim.

Orion etrafımda olduğu müddetçe dikkatim o kadar dağılacaktı ki bu durum düelloları da etkileyecekti. Ayrıca canımı fazlasıyla sıkan gerçek şuydu ki, Orion'ı hâlâ aklımdan çıkarmaya çalışıyordum.

Seni bu kadar korkutan şey nedir?

Sen.

Kahvemden bir yudum alarak bu sahneyi kafamda belki milyonuncu kez canlandırırdım. Onu reddedeceğimden kork-

tuğunu mu söylemeye çalışıyordu? Kalbini kıracağımdan mı çekiniyordu?

Birileri –sanırım Mortana– onu, umudun bu hayattaki en tehlikeli şey olduğuna bir güzel ikna etmişti.

Elbette...

Elbette tüm bunlar bir oyundan ibaret de olabilirdi.

Derin bir soluk verdim ve dikkatimi etrafımdaki dünyaya yoğunlaştırarak kendimi toplamaya çalıştım. Bakışlarım tuzlu meltemin hafifçe sarstığı çiçekler üzerinde gezindi; pembe şakayıklar, mor yüksük otu, lavanta...

Bahçede yürürken bir çeşme usulca şırıldayarak akıyordu. Kır çiçeklerinin nemli kokusunu içime çektiğimde sonunda zihnim berraklaştı. Güneş ışınları yanaklarımı ısıtıyordu. Kahvemden aldığım her yudum damarlarıma kafein yüklü enerji dalgası gönderiyordu.

Telefonumu cebimden çıkardığımda Kas'ten bir mesaj geldiğini görünce rahatladım. Büyü derslerimiz birazdan başlayacaktı. Bana yardım etme konusunda bu kadar istekli olan öğretmenler bulabildiğim için gerçekten şanslıydım.

Nehrin yüzeyinde parıldayan güneş ışınlarına bakarak köprüyü geçip ormana doğru ilerledim. Issız doğaya yaklaştıkça burnuma nemli yosun ve toprak kokusu doldu.

Kas ve Legion'ı meşe korusunda buldum.

Legion elinde kocaman bir büyü kitabıyla ayakta dururken, Kas de yosun kaplı zemine oturmuş sırtını da bir ağaç gövdesine yaslamıştı. Dağınık ama hoş görünen sarı saçlarının üzerine sarmaşık ve mavi çuha çiçeklerinden yapılmış eğri bir taç iliştirmişti.

Ona gülümsedim. “Bir kral gibi görünüyorsun.”

Gülümsediğinde yanaklarında gamzeler belirdi. “Hepimiz asil doğmadık tabii. Bazılarımız Doğa Ana'nın bize verdikleriyle kendilerine taşlar yapmak zorunda kalıyor.”

“Shai nerede?” diye sordum.

“Şey...” Legion’ın bakışları benden büyü kitabına kaydı. Saçları arkada toplanmıştı ama birkaç koyu renk tutam rüzgârda dalgalanıyordu. “O da yolda, geliyor.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Her şey yolunda mı, Legion?”

Kas ayağa kalkıp kot pantolonuna bulaşan toprağı silkeledi. “Her şey yolunda. Ama önümüzde uzun bir gün var çünkü Legion sana mümkün olabilecek en sıkıcı görevi vermeye kararlaştırdı ve sen bununla uğraşırken hepimiz burada saatlerce oturacağız.”

Derin bir nefes aldım. “Düelloyu kazanmama yardımcı olacaksa can sıkıntısından şikâyet edecek değilim.”

“Güzel.” Legion bana hafifçe gülümsedi. “Öncelikle büyü gücünü kontrol etme pratiğı yapacaksın. Sonrasında daha fazla güç çağırmayı deneyebilirsin. Ama önce gücünü kontrol etmekte ustalaşman gerek. Anlaşıldı mı?”

“Yoksa hepimiz ateş büyüünün yarattığı cehennemde ölebiliriz,” dedi Kas.

“Öyle tabii.” Büyü kitabını almak için elimi uzattım. “Ne büyü bu?”

“Toprağı eleme,” dedi Legion.

Kaşlarımı çattım. “Bu tam olarak nasıl bir büyü bu?”

“Ne anlama geliyorsa öyle bir büyü işte.”

Karamel rengi gözleri muzip bir ifadeyle parlayan Kas, kollarını göğsünde kavuşturdu. “Legion, tüm gün boyunca büyü gücünle küçük dal yığınlarını bir araya getirip bunlardan minik yapılar inşa edebileceğine karar verdi.”

Yanımda kahve getirmem gerçekten de iyi olmuştu.

Shai gelene kadar dallardan oluşan iki minik ev yapmıştım ve öğleden sonra kısa bir şekerlemeye hazırdım. Büyülü sözleri yirminci kez söylerken elimde olmadan esnedim.

Shai gözlerini ovuşturarak kırıışık giysileriyle koruya geldi.

“Gece geç mi yattın?” diye sordum ona.

Shai, Legion’a çabucak bir bakış attıktan sonra başını iki yana salladı. “Fırtınadan uyuyamadım.”

O kadar anlık bir hareketti ki neredeyse gözden kaçıracaktım ama yine de Legion’a bakışı birlikte olduklarını düşünmeme neden olmuştu.

“Senin bahanen ne peki?” diye sordu.

Uzun bir soluk verdim. “Hepiniz burada olduğunuza göre size bahsetmem gereken bir şey olabilir... Panik yapmayın ama.” Boynuma, Jasper’ın geçen gece sıktığı yere dokundum. “Orion beni kendi evine taşıdı.”

Shai bana dik dik baktı. “Ne? Rakibinle kalamazsın ama.”

“Sana başka seçenek verdi mi?” diye sordu Kas, öfkeli bir tonla.

Omuz silktim. “Şey, ona *hayır* demedim. Beni bir suikasttan kurtardı.” Neden Orion’ı böyle savunmaya çalışıyordum ki?

Shai elini kaldırdı. “Bekle biraz...”

“Suikast mi?” diye tamamladı Legion onun cümlesini.

“Suikastçının kim olduğunu biliyor musun?” diye sordu Kas.

İblis krala karşı duyduğum o nahoş koruma duygusunun bir kez daha kabardığını hissettim. “Jasper’dı. Kralın sağ kolu. Ama Orion onu öldürdü.” Uzun uzun iç geçirdim. “İşin garip tarafı, Jasper’ın bunu kendisine emreden kişinin Orion olduğunu iddia etmesiydi. Diğer muhafızlardan bazıları da aynı şeyi söyledi. Orion onların bir tür büyüünün etkisi altında olabileceklerini düşünüyordu. Bir tür zihin kontrolü büyüü.”

Shai burnunu hafifçe kırıştırdı. “Sadece Lilular zihin kontrol büyüü yapabilir ve bu çok nadir görülür.”

“Belki başka bir büyüdür?” dedim.

“Rowan,” dedi sertçe. “Seni baştan çıkarmaya çalıştığı takdirde sana Kraliçe Elizabeth ve pamuk şekeri hatırlatmam gerektiğini söylemiştin.”

Kas başındaki çiçek tacını çıkarıp yere attı. “Kulağa ona güvenmeni sağlamak için hazırlanmış harika bir plan gibi geliyor. Belki de seni düellolardan vazgeçirebilmeyi ummuştur.”

Elbette bu yaptıklarının en olası nedeni buydu. Ama yine de... Orion herhangi bir hile yapacak olsaydı, geride onu ele verecek şahitler bırakacak kadar aptalca davranmazdı. “Bu noktada kesin olarak bildiğim tek bir şey var: Düelloyu kazanmam gerekiyor ve bundan başka hiçbir şeyin önemi yok.”

Kas bana baktı. “Muhtemelen artık ölmeni isteyen psikopat bir kralla yaşıyor olman dışında hiçbir şeyin tabii.”

“Bana bir şey olmaz,” dedim sertçe. “Gerçekten ölmemi istediğini sanmıyorum.” Önceki gece onu öptüğümü bilselerdi ne düşünürlerdi? Eğer *öpmek* dün gece olanları anlatmaya yeterli gelecekse tabii.

Legion burnunun kemerini hafifçe sıktı. “Taht için rakibin olan kişinin ölmeni istemediğini mi düşünüyorsun? Ne yani, çılgın iblis kral çok mu... hoş biri sence?”

Legion bir şekilde tüm bunların kulağa çılgınca gelmesini sağlamayı başarmıştı.

“Bak, sekiz günüm kaldı,” dedim. “Şimdi dallarıma geri dönüyor muyum dönmüyor muyum? Vakit kaybediyoruz.”

Legion toprak yığınlarına baktı. “Bana kalırsa bu işte usta laştın. Senin için yeni bir görevim var.”

Gülümsedim. “Kulağa heyecan verici geliyor. Ölüleri mi dirilteceğiz şimdi?”

“Karıncaları çağıracaksın.”

Derin bir nefes aldım. “Ölü bir cadıyı çağırmak için sekiz günüm kaldığını biliyorsun, değil mi?”

Legion başıyla onayladı. “Yavaş yavaş oraya geliyoruz zaten. Büyü olayında kestirme yol diye bir şey yoktur.”

“Yani, şey, vardır aslında,” diye ekledi Kas. “Ama o yollardan gidersen bir sürü insanın ölümüne sebep olabilirsin.”

Kitabı almak üzere elimi uzattım. “Karıncaları çağırıyoruz o zaman.”

Kas benimle eve kadar yürümeyi teklif ettiğinde bitkinlikten tükenmek üzereydim. Toprak ve dallarla yaptığım ilk büyüünün başarısının ardından gücüm giderek odağını yitirmiş, alevler etrafımdaki dallara sıçramıştı. Siyah karıncalar yerine yanlışlıkla kırmızı karıncaları çağırmıştım ve Shai her ısırıldığında çığlık çığlığa bana bağırmıştı.

Yine de ne kadar yorgun olursam olayım yeni odama dönmek istemiyordum. Orion’ın evinin sorunu içinde onun yaşıyor olmasıydı ve benim ondan kesinlikle uzak durmaya ihtiyacım vardı.

Bu yüzden de ağır ağır yürürken ürkütücü gerçekler arasından en sevdiklerimi Kas’e anlatmaya başladım. “Mary Tudor birkaç yüz kişiyi kazığa bağlayarak yakmış. Bu insanların yanıp kül olmalarının ortalama ne kadar sürdüğünü biliyor muydun?”

“Sanırım bilmemeyi tercih ederim.”

Yanıtına karşın, “Kırk beş dakika,” dedim ona.

Kas bana bakarak sııttı. “Bugün gün ışığı gibi neşe saçıyorsun.”

Güldüm. “Yani, *ben* bir Işıkgetiren’im, bu yüzden de bir anlamda gün ışığıyım zaten. İçimde bir yerlerde saklı. Gerekli gereksiz bir sürü dehşet verici şey ve takıntılı korkuların altında bir yerlerde.”

“Bir de hak ettiğiniz liderler tarafından yönetilirsiniz, derler. Bizim iki Işıkgetiren’imizden biri soykırımcı bir manyak diğeri de büyü yaparken bir şeyleri ateşe verme eğiliminde olan bir nevrotik...”

“*Affedersin* ama ben her zaman nevrotik biri değilimdir.”
Konsepti tam olarak anladığımdan emin olmasam da eğlenceli bir

şeyler düşünebilmek için beynimi zorladım. “Yarın antrenmana kapkek getireceğim. Üstelik üstleri şekerleme kaplı olanlardan. Gökkuşağı... hatta çiçek süslemeli. Feci *eğlenceli* olacak.”

Kas’ın yanağındaki gamze belirdi. “Kekleri yerken de geçtiğimiz sene kaç çocuğun kek yerken boğulduğunun istatistiklerini mi vereceksin?”

“Bunun gerekli bir bilgi olduğunu düşünmüyorsan sana başka ne diyebilirim bilmiyorum.”

Gözleri parladı. “Seni kesinlikle soykırımcı bir manyağa tercih ederim. Bir hükümdarın görevi herkesin güvende olmasını sağlamaktır, ölüm yöntemlerine dair edinmiş olduğun onca bilgiyle hepimizi koruyabileceğine şüphem yok.”

“Birilerinin gerçek değerimi anlayabilmiş olmasına sevindim.”

Orion’ın evime yaklaştığımızda Kas ellerini ceplerine sokup kaşlarını çatı. “Kral sana evinde kalmanı mı *emretti*? Gölge kişilikten bir şeyler talep edebiliyor mu?”

“Kitaplarda buna dair bir şey belirtilmemiş.” İç geçirdim. “Ama birbirimize saldırabileceğimizi söylüyor. Düellolar arasında biri diğerini öldürürse, o kişi Konsey tarafından idam edilir.”

Birden büyü gücümün sıcaklık etkisinin tüm bedenime yayıldığını hissettim ve tüylerim diken diken oldu.

Arkamı döndüğümde ay ışığında parlayan soluk mavi gözleriyle gölgelerin arasından sessizce yaklaşan Orion’ı gördüm. “Ah, Rowan. Sen ve tatlı arkadaşın beni öldürdükten sonra neler olacağını mı konuşuyordunuz yoksa?”

Gözlerimi kısarak krala baktım. “Hayır. Ama şunu merak ediyordum, *Majesteleri*, acaba sizinle kalmamı mı emrettiniz bana yoksa dilediğimde yanınızdan ayrılabilmek gibi bir seçeneğim var mı?”

Kararlı gözlerle bana baktı. “Güvende olmanı sağlayacağım, Rowan, bu benim için neye mâl olursa olsun.”

“Sorusunun cevabı bu değil,” dedi Kas.

Hava bir an gerildi ve Orion ona sert bir bakış attı. “Sana bir cevap borçlu değilim, Kasyade.” Gözlerinde koyu gölgeler belirirken Kas’e doğru bir adım daha attı. “Unutmuştundur diye söyleyeyim, ben hâlâ senin kralınım. Rowan bir Işıkgetiren. Sen değilsin.”

Kas bakışlarını Orion’ın üzerinden çekmedi, aramıza gergin bir sessizlik çöktü.

Orion’dan dalga dalga tehlike havası yayılıyordu. Bu gibi sıkıntılı durumlarla başa çıkmak için her zaman kullandığı yöntemi kullanıp Kas’in de kalbini söküp atacağını düşünerek endişelendim ve derin bir nefes aldım. “Kas yetkini sorgulamıyordu. Sadece bunun gerçek bir cevap olmadığını dile getirdi.”

Orion’ın vahşi bakışları hâlâ Kas’in üzerindeydi ve etrafını saran hava ısınmaya başlamıştı. “Lilular tasfiye edilirken sen de buralardaydın.”

Ah, işte başlıyoruz.

O alçak, sakın ses tonu sırtımdan bir ürpertinin yayılmasına neden oldu. Etrafı hiç kimsenin dile getirmediği tehlikeli bir hava sarmıştı.

Kas başını kaldırdı. “O zamanlar ben de senin gibi bir cocuktum.”

“*Tam olarak* benim gibi değildin.” Kadife sesinde zehirli bir ton vardı. “Seni hatırlıyorum, Kasyade. Benden büyüktün. Lilu olmadığın için şanslıydın, değil mi?”

Usluca Orion’ın koluna dokundum. “Şu anda kralı olduğun pek çok kişi o zamanlar oradaydı. Herkesi tehdit edemezsin.”

Orion iki cephede birden savaşamayacağını anlamalıydı. Fânilerle ciddi anlamda karşı karşıya gelmeyi düşünüyorsa o zaman Lilu tasfiyesi sırasında yanında yer almış olsunlar ya da olmasınlar, tüm iblisleri kendi safına çekmesi gerekecekti.

Orion başını yana eğdi. “Öyleyse bunu bir tehdit olarak görme ama yine de sana bir uyarım var. Sen, Kasyade, bir Işık-

getiren'e büyü pratiğinde yardım edecek nitelikte biri değilsin. Nasıl tehlikeli bir oyun oynadığın hakkında hiçbir fikrin yok."

Orion sözlerinin ardından hızla evine doğru yürümeye başladı.

Arkasından baktım. "Neden söz ettiği hakkında bir fikrin var mı, Kas?"

"Tahminimce büyü gücünün çok tehlikeli olduğunu ve hiç kimsenin zarar görmemesi için düelloları onun kazanmasına izin vermen gerektiğini söylemeye çalışıyor," diye cevap verdi Kas düz bir sesle. "Bir de tüm bunların senin anlayamayacağın kadar karmaşık olduğunu."

Güldüm. "Tabii ya." Öyleyse neden Orion'ın uyarısı üzerine içimde bir huzursuzluk kıpırtısı belirmişti? "Endişe etme, Kas. Onun söylediği hiçbir şeyi umursamıyorum." *Yalancı, yalancı.*

Bu, gerçek *olmalıydı* ama değildi.

"Şafak vakti görüşürüz," dedi Kas ve sonra bana doğru eğilip sesini alçalttı. "Onu duymazdan gelmeye devam et. Sende o güç var, Gün ışığı."

Bana taktığı bu lakabı duymazdan geldim ve verdiği güvenceyle göğsümdeki sıkışma biraz olsun rahatladı.

İçeri girdiğimde Amon'ı kucığında bir kitapla şöminenin karşısında köpekleriyle otururken buldum. Dumanı tüten çay fincanının üzerinden bana bakarak tek kaşını kaldırdı. "Kralın... pek *keyfi yok*."

Ne hoş.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

ROWAN

Merdivenleri çıkararak küçük, rahat odama girdim ve Orion'ı kendi odasında göremeyince şaşırdım. Bu yüzden de aradaki kapıyı kapatıp ışıkları açtım.

Bitkin düşmüş bir vaziyette, azılı bir suikastçının beni izlemesi ihtimaline karşılık, ahşap panjurları kapadım. Ormanda kazara çıkardığım küçük yangınlardan ötürü giysilerim biraz duman kokuyordu.

Yatmak için üzerime bir şort ve bir atlet giyerken, zihnimin derinliklerine gömülü bir kaygı yeniden canlandı. Orion'ın da büyü yapmayı birilerinden öğrenme şansı olmamıştı ama diğer her şeyde olduğu gibi bu beceriyi de kendi başına, nefes alıp vermek kadar kolayca edinebilmişti.

Odasının kapısının açıldığını duyunca kulak kesilerek dinledim. Kapıya doğru yürüdüm, içeriyi dinlemek üzere kulağımı ahşaba dayadım.

Orion kapıyı açınca neredeyse odasına doğru düşecektim. Ona dramatik bir görüntü veren koyu renk kaşlarından birini kaldırdı. “Evet? Kapının öte tarafında nefes alıp verdiğini işittim de.”

Şimdiye kadar bu manzaraya alışabileceğimi düşünürdüm ama onu gömleksiz görünce yine soluğum kesildi. Teni sarı ışıktaki bronzlaşmış gibi görünüyor, gümüş rengi saçları arkadan vuran ışıkla bir haleyi andırıyordu. Bakışlarımı kaslı göğsünden

güçlükle ayırıp o etkileyici m kemmellikteki yüzüne çevirdim. Teni *altın* gibi öylesine güzel parlıyordu ki.

İlgisiz görünmeye çalışarak kapı çerçevesine yaslandım.

Orion kapıyı biraz daha açarak içeri ge memi işaret etti. Elbette üzerinde gömleği yokken içeri girmem büyük bir aptallıktı ama yine de girmiştim işte.

“Pamuk şeker,” diye fısıldadım kendi kendime. “Kraliçe Elizabeth.”

Orion bana döndüğünde buz gibi gözleri sıvacık ışıkta parladı. “Az önce kendi kendine *pamuk şeker* ve *Kraliçe Elizabeth* diye mi fısıldadın sen? Geçenlerde bana aklımı kaybettiğimi söylemiştin ama şimdi acaba kendi mental durumunu bana mı *yansıtın* diye sorguluyorum. Yansıtmak kelimesini doğru anlamda kullandım, değil mi?”

“Psikoloji kitapları mı okuyorsun sen?”

Orion omuz silkti. “Okuyabildiğim her şeyi okuyorum.”

“Kapının diğer yanından nefes alıp verdiğimi nasıl duydun?”

“İblislerin işitme duyusu inanılmaz derecede gelişmiştir.”

Orion yatağının kenarına oturup geriye doğru yaslandı. Ne yazık ki bu duruşu mum ışığında parlayan m kemm l bedenini iyice ön plana çıkarıyordu. O  p c ğ , sanki beni diliyle beceriyormuş gibi hissettiren o derin ve şehvetli öpücüğü düşündüm.

“Rowan?”

“Evet. Buradayım.” Bakışlarımı yeniden ona çevirdim ve düşüncelerimi kafamda sıralamaya çalıştım. “Benim işitme gücüm o kadar da müthiş sayılmaz.”

“Sen tüm hayatını bir f ni olarak geçirdin. Muhtemelen bu senin için biraz fazla zorlayıcı bir deneyim olur. Belki de buna alışmak için biraz zamana ihtiya ın vardır... tıpkı bir Işıkgetiren olarak gücünü nasıl kontrol edeceğini öğrenmek için zamana ihtiya ın olduğu gibi.”

Odada aramıza mümkün olduğunca mesafe koymaya çalıştım ve nihayetinde kendimi bir sandalyenin ucuna rahatsızca yerleşmiş buldum. Onunla beraber olmuş ve yeraltı dünyasına gitmiş olmama rağmen neden yanındayken rahat olabilmek bana bu denli zor geliyordu? Sanki bu noktada onu hayatta olan herkesten daha iyi tanıımıyormuşum gibi... Sanki önceki gece tutkuyla öpüşmemişiz gibi...

“Işıkgetiren gücünün tehlikeli olduğunu söylerken ne demek istedin?” diye sordum. “Ve sen bunu kontrol edebilmeyi nasıl öğrendin? Büyü öğrenabilmek için benimkinden daha uzun bir vaktin olmadı.”

“Olmadı. Ama ben birçok şeyde doğal olarak iyiyim, sense... değilsin.”

“Ah, Tanrım,” diye mırıldandım.

“Rowan, ciddi bana öyle demen gerekmiyor; gerçi teknik olarak benim de tanrısal bir tarafım var sanırım. Bu güzel sözlerin için teşekkür ederim. Ama sadece *Majesteleri* demen şahane olacaktır.”

Şaka yapıp yapmadığından emin olamayarak ona baktım. Gerçi ne fark ederdi ki? Yalnızca tek bir şey için bu odaya gelmiştim: bilgi almak. “Böyle bir tehlikeyi ilk elden tecrübe etmemişsen, Işıkgetiren gücünün bu kadar tehlikeli olduğunu nereden biliyorsun, söyle bana. Üstelik, kendi deyimimle, her şeyi doğal olarak mükemmel yapabilen biriyken.”

“Yo, ben her şeyi mükemmelce yapabildiğimi söylemedim. Sık sık kötü kararlar veririm. Sadece birçok şeyde iyiyim. Senin de dediğin gibi, temelde ben bir tanrıyım...”

“Ben öyle bir şey demedim.”

“Ama soruna cevap vermem gerekirse, böyle bir şeyin olacağını hissettim diyebilirim. Bedenimden yayılan yıldız ışığı. Temas ettiği şeyler... Sanki etrafımdaki tüm maddeler parçalanıyormuş gibiydi. Her şey sanki rüzgârda savrulabilecek tozlara dönüşüyordu. Etrafımdaki dünya yerle bir oluyordu.”

Bu korkunç imge karşısında derin bir iç çektim. “Peki, nasıl kontrol ettin bunu?”

Orion doğruldu. “Ayağa kalk, canım. Sana göstereceğim.”

Bana “canım” diye hitap etmesinden nefret ederdim, bu nefretim ne zaman geçmişti? Ayağa kalkarken bakışlarının vücudumun aşağılarına indiğini fark ettim.

Bedeninden sıcaklık yayılıyordu. “Sanırım büyü gücümüz iblislerinkinden farklı işliyor.” Alçak sesle konuşan Orion’ın derinden gelen sesi nabzımın hızlanmasına neden oluyordu. “Birçok iblis sadece büyü gücünü çağırmaya ve bunu ellerinden geldiğince güçlü bir şekilde kullanmaya çalışır. Bizimse sanırım bu gücü yumuşatmamız gerekiyor. Bazı duygular sıcaktır ve enerjiyle doludur. Öfke, tutku, aşk gibi. Hatta korku. Keder ve kayıp gibi diğer duygularsa karanlık ve soğuktur. İşte bu soğuk duygular o gücü yumuşatır.”

Orion’ın *tutku* ve *aşk* gibi sözcükleri zikrettiğini duymak bile kanımın damarlarıma daha hızlı pompalanmasına neden oluyordu.

“Büyü gücünü çağırmak istediğinde,” dedi Orion, “bu sıcak duygulara erişmeye çalışırsın. O milletvekilini öldürmeye yetecek kadar büyü gücünü bu sayede toplayabilmiştin. Şimdi dene. İçini yoğun duygularla dolduracak bir şey düşün.” Uzandı ve usulca göbek deliğimin hemen üstüne dokundu. “Gücü burada hissediyorsun, değil mi? Kaburgalarının arasında?”

Parmağının beyaz atletime dokunduğu noktadan bir sıcaklık dalgası yayılmaya başladı ve bakışlarım Orion’ın gövdesinin aşağısındaki V şekline kaydı.

“Evet.”

“Denesene. Büyü gücünü çağırmayı ama bunu yaparken yoğun bir duyguya odaklanmanı istiyorum senden.”

Bakışlarıyla buluştuğum sırada nabzım iyice hızlandı. Üzerimde böyle bir etkisi olduğunu *biliyor* olmalıydı çünkü *incubus*

güçleri buna karşılık verirdi. Bu durumda ben de *onun* kalbinin hızla attığını duyabilecek miydim?

Başka şeyler düşünsem iyi olurdu. Gözlerimi kapadım ve Orion'ın bana söylemiş olduğu en kötü sözleri düşündüm.

Sana, senden nefret edecek kadar bile saygı duymuyorum. Seni sıkıcı ve zavallı biri olarak görüyorum... Öyle bir şey senin içinde yok...

Öfke âdeta kanımı kaynatarak içimdeki arzuyu eritti. İçimdeki olumlu hislere vurulan son darbeyse Orion'ın, *Bu kadını krallığımdan çıkarın*, dediği âni hatırlamam oldu.

Gücüm kaburgalarımın arasında, Orion'ın dokunduğu noktada bir girdap gibi dönmeye başladı. Söylediği tüm bu sözlerden sonra beni yine baştan çıkarmaya nasıl cüret edebirdi? Kanıma karışan öfke içime yayıldı.

“Rowan,” diye bağırdı Orion.

Birden gözlerim açıldı ve Orion'ın bedenimden yayılan ışıkla parladığını fark ettim.

Bakışlarımı kendime çevirdiğimde parladığımı gördüm; üzerimden neredeyse kör edici bir ışık yayılıyordu. Bu manzara karşısında soluğum kesildi. Bunun daha önce Orion'a olduğuna şahit olmuşum ama kendimi hiç bu şekilde görmemiştim. Orion eli hâlâ yerli yerindeydi ve parmak uçlarından yayılan sıcaklık büyü gücümün kontrol altında kalmasına yardımcı oluyordu. Parmaklarını karnımda biraz yukarı doğru hareket ettirdiğinde büyüünün elektrik akımına benzer etkisinin de kıpırdadığını hissedebiliyordum. Gücüm yavaş yavaş göğsüme doğru yayılıyordu.

“Rowan,” diye fısıldadı Orion. “*Şaşırtıcı* bir şekilde güçlüsün sen. Evimi yakıp küle çevirmeden önce soğuk hislerden birine odaklanman gerekiyor. Üzücü bir şey düşün.”

Ah, seçemeyeceğim kadar çok üzücü şey vardı. Aklıma ilk gelen ölmeden önceki hafta annemle aramda geçen ve ona paranoyasıyla beni sürekli sinirlendirdiğini söylediğim tartışma

oldu. Bunu yapmaya devam ettiği takdirde beni de kendisi gibi delirteceğini söylemiştim.

Yüzünde beliren acı ifadesini hâlâ çok net hatırlıyordum...

Tanrım, tam bir pislik gibi davranmıştım. İçime yayılan suçluluk ve kederi hissettim ve Orion'ın yüz hatlarına yerleşmiş o altın tonlarındaki parıltının giderek silikleştiğini fark ettim. Gözyaşlarıyla yanan gözlerimi kırıştırdım.

Orion uzanıp yüzüme düşen bir tutam saçı geriye itti. Bu o kadar doğal bir hareketti ki neredeyse gardımı düşürmemem gerektiğini unutacaktım.

"Işıkgetirenlerin," dedi usulca, "gücü farklı işler. Çok büyük bir güçtür bu. Çok yoğun hissedersen onu tamamen bastırabilirsin. Yoksa dışarı doğru infilak eder ve etrafındaki her şeyi yakıp küle dönüştürür. Az önce gücünü kontrol altında tutmana yardımcı olmasaydım aynı şey yaşanabilirdi."

Orion samimi görünüyordu ama Kas'ın bu duruma verebileceği yanıtı şimdiden zihnimde duyabiliyordum. Beni düelloyu kaybedeceğime ikna etmeye çalıştığını söylerdi.

Annemin kahreden hâlinin anısını zihnimden atmaya çalışırken iç geçirdim. "Tamam. Kontrolümü kaybediyormuşum gibi hissettiğimde aklıma ne getireceğimi biliyorum."

Orion'ın solgun gözleri benimkilerle buluştu. "Ne getirecekmişsin?"

"Suçluluk duygusunu."

"Ah," dedi usulca. "O duyguyu iyi bilirim. Her zaman benimledir. Belki de bu nedenle büyü gücümün kontrolünü hiçbir zaman tamamen kaybetmeyeceğim."

"Yardımanın için teşekkürler." Yutkundum. "Yani, teşekkür etmem gerekir sanırım." Ona sorgularcasına baktım. Kafamda birbiriyle tutarlı düşünceleri bir araya getirmekte zorlanıyordum ve bu, Orion'ın yanındayken pek de tuhaf bir durum değildi.

Ancak şu an kafam daha da karışık.

Sanki dünyam kararıyordu. Her bir kelime, her bir cümle âdeta rüzgârda uçuşan karahindiba tohumları gibi savrulup gidiyordu. Neredeyse kendimi Orion’ın güçlü kuvvetli göğsüne bırakıp kollarını etrafıma sarmasına izin vermek istiyordum. “Ters bir şeyler var sanki.”

Orion ellerini omuzlarıma koydu.

Başparmağını omzumda aşağı yukarı hareket ettirdi. Yüzüne yine ciddi bir ifade yerleşmişti. “Bu yalnızca etrafına verebileceğin zarar nedeniyle oluşacak bir risk değil. Seninki gibi büyülerin bir bedeli olur. Işık büyünü serbest bıraktığında bir hava boşluğu oluşturursun. Kaos büyüsü de bu boşluğu doldurmak için araya girer.”

Orion’ın dokunuşuyla zihnim yeniden netleşmeye başladı. Uzandım ve ellerini omuzlarımdan çektim. “Neden tacını senden almama yardımcı olasın ki?”

“Çünkü ikimiz aynı taraftayız.”

Birden üzerime bir bitkinlik çöktü ve çaresizce onun yatağına kıvrılmak istedim. Ama benim yatağım onunkinden sadece birkaç metre ötedeydi. “Yatağıma gidip uyumalıyım,” diyerek döndüm. Kaslarım kurşun gibi ağırlaşmıştı. “İyi geceler.”

“Rowan?”

Ona bakmak üzere döndüğümde bir an için mükemmel yüz hatlarında anlık bir hüznün belirdiğini görür gibi oldum. Ama bu ifade belirdiği gibi kayboldu.

“Evet?”

“*Gün ışığı,*” Sesinde küçümseme vardı. “O neydi öyle?”

Gözlerimi devirdim. “Kinayeli bir lakap o. Çünkü... bilirsin işte...” Birden onun hakkımda ne düşündüğünü öğrenmeyi ne kadar çok istediğimi fark ettim. “Biraz iç karartıcı biriyim ya.”

Orion beni yakından incelemeye başladığında hakaret sayılabilecek bir şeyler söyleyeceğini sandım. Ama bunun yerine, “İç karartıcı mı?” diye sordu.

Orion'ın geçmiři dūřünūldūęünde muhtemelen *gerçek anlamda* gūn ıřıęı sayılırdım. “Yani, bilirsin iřte, zihnime ōlūme ve genel anlamda korkulara dair bir sūrū karamsar bilgi depoluyorum ya?”

Orion'ın kaşları arasında bir çizgi belirdi. “Ama bŀyle biri olmaya mecburdun. Fāniler çok kolay ōlebiliyorlar. Sen de kazalara epeyce yatkın gibiydin.”

“ok gūven verdin, teřekkūrlar.”

“Sen i karartıcı biri değilsin. Tanıdığım en eğlenceli kişilerden birisin.”

“Altı ūstū dŀrt kiři falan tanıyorsun ve birinin de kafası baltayla yarıldı.”

Orion'ın dudaklarında bir gūlūmseme belirdi. “Gŀrdūn mū?”

Yutkundum ve arkamı dŀnūp odama doęru yūrūmeye bařladım. Sŀzleriyle bedenimde oluřan o sıcacık parıltı beni fena hālde rahatsız etmiřti.

Neticede onu tamamen gŀrmezden gelmeye çalışıyordum.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

ROWAN

Düelloya beş gün kalmıştı.

Büyü gücüm hakkındaki gerçekleri öğrenmeme yardımcı olduktan sonra Orion'dan katiyetle uzak durmaya çalışmıştım. O uyanmadan evden çıkıyor, o dışarıdayken dönüyordum. Son üç gündür kafamı karıştırmasına izin vermemiştim; tacımı tak-tığımı hayal ediyor ve yönetimim altındaki huzurlu iblis şehrini tüm netliğiyle görebiliyordum.

Öğretmenlerimle birlikte bir büyü dersinden diğerine, sıkı sıkıya çalışıyordum.

Legion ölmüş bir kral kelebeğini diriltmeme izin vermişti. Kelebek batmakta olan güneşin kayısı tonları altında ışıldayarak başımın etrafında kanat çırpmaya başlamıştı.

“Ne güzel bir zombi kelebek,” dedi Shai.

“Muhteşem.” Kas bana bakarak gülümsedi. “Sen ne düşünüyorsun? Eve mi gitmek istiyorsun yoksa zirveye oynayıp bir cadı çağırmayı denemeye var mısın?”

“Cadı için hazırım.”

“Hadi kanı alalım,” dedi Shai. Kol kısımları dantelden, uzun, siyah elbisesinin içinde tam anlamıyla bir cadı gibi görünüyordu.

“Bana kalırsa artık hazır,” dedi Legion. “Dört günümüz var. Eğer cadı çağırma konusunda sorun yaşarsak kalan son dört günde bazı detaylar üzerinde çalışabiliriz.”

“Ah, tanrılara şükürler olsun,” dedi Kas sırtarak. “Fena hâlde sıkılmaya başlamıştım.”

Derin bir nefes aldım. “Benim de büyüü hızlıca okumam gerekecek. Belial Üniversitesi baş cadısı başlamamız için gereken işareti verecek ve büyüü ilk önce tamamlayabilmek için yarışacağız.”

“Hımm.” Legion cebinden içi kırmızı bir sıvıyla dolu küçük bir şişe çıkardı. Şişeyi parmak uçları arasında çevirdi, sonra gözlerime baktı. “Peki bunun için hazır mısın?”

Omuz silktim. “Deneyelim bakalım. Ama bana bir iyilik yapıp biraz geriye çekilir misin? En azından ağaçların ardına kadar. Büyü gücümün kontrolünü kaybetme ihtimaline karşı.”

Legion esmer kaşlarından birini kaldırdı. “Günlerdir hiçbir şeyi ateşe vermedin ama.”

“Olabilir,” dedim. “Yine de hiçbirimizin Işıkgetiren gücüyle ilgili fazla bir deneyimi yok. Neler olacağını kim bilebilir?”

Legion omuz silkti. “Tamam. O hâlde çağırma büyüsüne geçtiğinde bildiğimiz bir cadıyla işe başlayalım. Nazik ve bağışlayıcı biri olmalı. Diriltilmeyi umursamayacak biri.”

Ondan kanı aldım. “Aklında biri var mı?”

“Goody Pendleton,” dedi Legion. “Chemosh ismiyle de bilinir. Uzun zaman önce tanımıştım onu. On sekizinci yüzyılda burada okumuştun.”

“Aa, güzel seçim.” Kas’ın derinden gelen sesi sanki ağaç gövdelerinde uğuldadı. Kulağının arkasına bir karahindiba iliş-tirmişti. Kollarındaki dövmeyle son derece çekici bir uyumu vardı. “Chemosh çok tatlıdır. Her pazar bana sıcak çörekler yapardı. Sanırım bana karşı bir şeyler hissediyordu.”

Legion iç geçirdi. “Bunu her kadın için söylüyorsun.”

Kas arkadaşını duymazdan gelerek, “İblis ismi Chemosh,” dedi. “Büyünün sonunda onu ismiyle çağırman gerekecek.”

“Chemosh,” diye tekrar ettim, H’yi vurgulayarak.

“Teleffuz olayını kapmışsın.” Shai büyü kitaplarından birinin sayfalarını çeviriyordu. “Bekle biraz, çağırma büyüsünü buluyorum.”

İçi kanla dolu küçük şişenin tıpasını açtım. “Aklında olsun diye söylüyorum, çağırma büyüsüne başladığında ölümlere dair bazı görüler belirebilir.”

İçimin korkuyla dolduğunu hissettim. Ölmüş anneme dair görümlere hayatım boyunca yetecek kadar görmüştüm zaten.

Legion derin bir nefes alıp Shai’ye baktı. “Sanırım saklanmamız gerekecek.”

Shai elindeki kitabı Kas’e verdi, o da büyüünün bulunduğu sayfayı açık tuttu.

Kas’ın uzaklaşmadığını görünce kaşlarımı kaldırdım. “Burada kalmayacaksın, değil mi? Ya ateş topu büyüsüyle patlayıverirsem?”

“Benim için endişe etmene gerek yok. İblis olmanın avantajlarından biri de bu, öyle değil mi? Yanıp küle dönsem de yeniden canlanabilirim; bu yalnızca birkaç gün alır. Sadece kalbimi göğsümden sökmemeni rica ediyorum, Gün ışığı, diğer hiçbir şey bana zarar vermez.”

Serçe parmağımı minik şişenin içindeki kana batırdım ve alnıma dikkatle beş köşeli bir yıldız çizdim. Fâni kanının bakır kokusu burun deliklerimi doldurdu. Sıvı tenime değer değmez bedenimin tepki verdiğini, büyü gücümün damarlarımda ısınmaya başladığını hissettim. Tıpasını kapattığım minik şişeyi cebime koydum, sonra da parmaklarımı kot pantolonuma sildim ve büyü kitabını Kas’in elinden aldım.

Kehribar rengi gözleri parladı.

Alacakaranlık çökmek üzere olmasına rağmen tenime değen kanla dünyam birden aydınlandı. Işık meşe yapraklarının arasından süzülüyor ve uçuşan toz zerreciklerini aydınlatıyordu. Dört bir yanıma saran güneş ışınları havayı ısıtıyordu. Kendimi sarhoş gibi hissediyordum.

Bir melek kadar güzel görünen Kas de ışıltı ışıltı parlıyor gibiydi. “Nasıl hissediyorsun?” diye sordu.

Titrek nefesimle iç geçirdim. “Büyük bir coşku var içimde.”

Usulca güldü. “Güzel. Toprağa bağlan ve bak bakalım etkisini yoğunlaştırabiliyor musun?”

Güneşin altın ışınları altında gözlerimi kırıştırdım. “Ne?”

Kas etrafımdan dolandı, o güzel, hırıltılı sesi artık arkamdan geliyordu. “Ayakkabılarını çıkar.”

Shai, Kas’ın sesi konusunda haklıydı. Gerçekten güzel bir tonu vardı.

“Ayakkabılarını çıkar ve toprağı ayaklarının altında hisset,” dedi. “Gücünü yoğunlaştırmaya yardımcı olabilir.”

Küçük, düz tabanlı, kahverengi ayakkabılarımı çıkarıp toprağın üzerinde yalınayak durdum. Toprak kokan bir esinti tüylerimi diken diken etti. Büyü gücümü topraktan çağırmaya başladım. Bedenimin ısındığını hissedebiliyordum. “Tamam. İşte başlıyoruz.”

Büyüyü iblis dilinde öğrendiğim şekliyle okumaya başladım ve güç ensemden yukarı doğru yükselmeye başladı.

Gözlerimi kapatarak sıcacık bir duygu düşünmeye başladım. Her ne kadar kendimi Kas’ın o erkeksi sesine odaklanmaya zorlasam da Orion’ın şehvetli fısıltısı sürekli araya giriyordu.

Uykuya dalmadan önce Kas’i değil, beni düşünmeni istedim...

Sıcaklık kaburgalarımın arasına yayılıyordu. Orion bedeni karyola direğine dayayarak beni öptüğünde hissettiklerimi hatırlayarak büyüü tekrarladım. Üzerimdeki battaniyeyi yere attığımda bana nasıl baktığını...

Büyü gücümün karnımda dalgalandığını, çok geçmeden de tenimi yakmaya başladığını hissettim.

“Kahretsin,” diye fısıldadım. “Dur biraz, bu çok fazla.” Bir an aklıma kaybın verdiği keder hissini getirdim ve bu hissin Işıktiren gücümün etkisini azaltmasına izin verdim.

Gözlerimi açıp Kas'e baktığımda yüzündeki endişeli ifadeyi fark ettim.

Başını iki yana salladı. "Hayır, bunun için güçlü bir büyü kullanmak zorundasın," dedi. "İçindeki tüm gücü çağırmaya çalış çünkü Orion'ın bunu yapacağını biliyorum."

Kaşlarımı çatarak ondan bir adım uzaklaştım. "Işıkgetirenlerin gücünün ne kadar tehlikeli olabileceğini duydun mu sen hiç? Tüm gücümü kullanırsam etrafımdaki her şeyin eriyip yok olmasına sebep olabilir, aklımı yitirebilirim."

Kas'ın alnı kırıştı. "Eriyip yok olmasına mı?"

"Dur biraz." Shai bir meşe ağacının arkasından çıktı. "Sana bunu kim söyledi? Orion mı?"

Bunun kulağa nasıl geldiğinin farkındaydım. "Yalnızca söylemekle kalmadı. Gösterdi de. Gücümün bir kısmını kullandığımda zihnim bulanmıştı. Işıkgetirenlerin bir hava boşluğu oluşturabileceğini ve ışığın yerini kaosu alabileceğini söyledi."

Shai yüzünü buruşturdu. "*Rowan*. Gerçekten sana yardım etmeye çalıştığına inanmıyorsun, değil mi? Siz *rakipsiniz*. Orion seni öldürtmeye kalkıştı. Tahtta kalmaya çalışıyor."

Güneş artık dağlarla ormanın bittiği noktada batmaya başlamış ve ormanın dört bir yanına gölgeler sinmişti.

"O Kaos Lordu *zaten*," dedi Kas. "Eminim kendini... kaotik hissetmeni sağlamak için üzerinde kaos büyüsunü kullanmıştır."

"Rowan," dedi Legion. "İçgüdülerin sana ne diyor?"

İçgüdülerim Orion'ın haklı olduğunu söylüyordu ama bunun gerçek içgüdülerimden mi yoksa aklımı durduran o öpücüğünden mi kaynaklandığını kim bilebilirdi ki?

Shai yanıma geldi ve elleriyle yüzümü iki yandan kavradı. Başını eğdi, alınlarımız neredeyse birbirine değecekti. "Cazibesine ve manipülasyonlarına kapılmaman için seni uyarmam gerektiğini söylemiştin, hatırlıyor musun? İşte şu an tam da bunu yapıyorum."

“Doğru.” Ellerini yüzümden çektim. “Tamam, şimdi dediğimi yap ve öncekinden daha uzak bir yere git.”

“Gerçekten mi?”

“Orion’ın az da olsa haklı olması ihtimali var, değil mi? Büyü gücümün kontrolünü kaybedersem yalnızca aklımı yitirmekle kalmaz, etrafımdaki her şeyi eritebilirim de.”

“Eritebilirsin, ha?” dedi Shai.

“Ciddiyim,” dedim. “Buna inanıp inanmaman umurumda değil. İnfilak etmek üzere olan o Işıkgetiren gücünü bizzat hissettim ve böyle bir şeyin yakınlarında olmanı istemiyorum. Acheron Nehri’nin öte tarafına gitmenden bahsediyorum. İblis olduğunuz için yeniden tek parça hâline dönmeniz umurumda değil, zihnimde daha fazla korkunç anı istemiyorum.” Kas’e son derece ciddi bir bakış attım. “Bu sözlerim *hepinize*. Büyüm işe yararsa ben gelip her birinizi bulurum.”

Shai derin bir nefes aldı. “Peki ama FaceTime yapmalıyız.”

Legion kaşlarını çatı. “O da bir tür büyü mü?”

Shai cebinden telefonunu çıkarıp salladı. “Onu ekrandan seyredebiliriz, böylece birileri onu öldürmeye gelirse ya da düşük bir ihtimal de olsa aklını falan yitirecek gibi olursa onu kurtarabiliriz.”

“Peki.” Kot pantolonumun cebinden telefonumu çıkarıp bir meşe ağacına dayadım. “Nehrin diğer tarafına geçtiğinizde beni arayın. Bağlantı birden kesilirse ya sinyal alamadığı ya da infilak ettiğim içindir.”

Shai’nin alnı kırıştı. “Peki. Tamam.”

Dikenler Şehri’ne gece çökmüştü. Arkadaşlarım, rica ettiğim üzere çok geçmeden beni yalnız bırakıp karanlığın içinde gözden kayboldular. Ayak sesleri uzaklaşırken hava sanki biraz daha serinledi.

Alnıma cadının kanını sürdüğüm nokta karıncalanıyordu.

Telefonum çalmaya başladığında aradan asırlar geçmiş gibi hissediyordum. Küçük ekran Shai’nin resmiyle aydınlandı. He-

men meşe ağacının yanına geçtim ve telefonu açmak üzere ekranına dokundum.

Shai'nin yüzü ekranda belirdi. "Geldik. Nehir kıyısındayız."

Ona el salladım. "Ben hazırım."

"Bastır, Gün ışığı!" dedi Kas arkasından.

Gözlerimi devirerek tekrar koruya girdim. Çıplak ayaklarımı toprağa basıp titrek bir nefes aldım.

Nefes alırken içimi öfkeyle dolduracağından emin olduğum bir anıyı getirdim aklıma: Kral Cambriel'in yanı başında duran ve öldürmeye yemin ettiğim adamı katleden Orion. İntikam fırsatımı benden alan Orion...

Zihnimde sıcakık kanın taşa sıçradığını gördüm. İçimdeki öfke uyanmaya, kaslarım gerilmeye başladı. Doğru miktarda güç biriktirebilirimsem...

Gözlerimi açtığımda ağaçların arasından esen rüzgârı hissettim. Bedenimden soluk bir parıltı yayılırken kitaptaki büyüü okumaya başladım. Okudukça tüylerim diken diken oluyordu. Gözümün ucundan, belli belirsiz, hayaletimsi görüntüler titreşerek geçiyordu. Gölgeler ağaç gövdeleri arasında ışık huzmeleriyle birlikte süzülüyordu sanki.

Büyü kitabına bir kez daha baktım ve sayfada kaldığım yeri hemen buldum. Her bir kelimeyi dikkatlice telaffuz ederek büyüü okumaya yeniden başladım. Kadim ve güçlü bir dünyanın kapısını araladığımı hissederken ensemdeki tüyler diken diken oldu. Gözlerimin kenarlarında gümüşü parıltılar belirliyor, topraktan yükselen güç içime doluyordu.

Tüm bedenim parıldarken etrafımdaki dünyayla, benden evvel yaşamış, bu ormanın toprağından gelip sonra onu cesetleriyle besleyen fâniler ve iblislerle ilkel bir bağ kurduğumu hissettim. Gece gölgelerle dolu örtüsünü etrafa yayarken ormanın o rutubetli, kadim kokusunu içime çektim. Lilular işte buraya, vahşi doğaya aitti.

Büyünün sonuna gelirken gücüm her yanıma sardı. Fakat aynı zamanda pek hoş olmayan anılar da zihnime dolmaya başlamıştı: Orion beni sertçe öpmek için karyola direğine doğru kaldırıırken parmakları bedenimi sıkıca kavıyordu. O derin, şehvetli öpücüğün etkisi düşünemeyeceğim kadar güçlüydü...

Duyduğum şehveti zihnimin kuytu köşelerine itmeye çalıştım.

Büyüyü bir kez daha tamamlarken, "*Chemosh*," dedim.

Bedenim tepeden tırnağa ısıldıyordu, hayatımın en kötü gününü düşünerek duygularımın coşkusu bastırmaya çalıştım. Ne var ki artık kokusunu alabiliyordum. Yanık sedir ağacı kokusu dört bir yanıma sarmıştı. Derisi altın tonlarındaydı.

Yatağa yaslandığımda Orion'ın bakışları üzerimdeydi, gördüklerinden hoşlanan gözleri kararmıştı. Kontrolünü yitirmek üzereydi...

Seni bu kadar korkutan şey nedir?

Sen.

Çok uzaklardan Shai'nin bana seslendiğini duydum. Ama artık onun dünyasında değildim. Bedenim giderek ısınıyor, daha da parlıyordu. Yıldızların gücüyle öylesine sarsıldım ki artık kelimeler ağızımdan çıkamıyordu. Bir ışık dünyasına çekilmiştim.

Fakat artık ayaklarımın toprağa değip değmediğini ya da bir bedenin içine olup olmadığını bilemiyordum.

Orion'ın kollarında, onun lanet okuyan sesiyle kendime geldim. Bir şey söylemek üzere ağızımı açtığımda nasıl konuşacağımı ya da buraya nasıl geldiğimi hatırlayamadım. Yalnızca iyileşmem gerektiğini ve bana değen bedenini müthiş arzuladığımı biliyordum.

Hezeyanlar içinde, artık ismini hatırlayamayacak hâle gelene dek bakışlarımı o köşeli çene hattından ayırmadım.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

ORION

Rowan'ı kollarıma alıp odama taşıdım. Ormandan gelen göz kamaştırıcı ışık patlamasını gördüğüm an panik zihinim ele geçirmişti. Hızla oraya doğru uçtuğumda onu toz toprak ve küllerle kaplı bir açıklıkta bulmuştum. Bedeni hâlâ altın tonlarında parlıyordu.

Büyü ağaçların büyük bir kısmını yakıp kül etmişti ve Rowan tüm bunların ortasında, yerde yatıyordu. Yarattığı kaosun etkisiyle üzerindeki giysiler de mahvolmuştu. Onu toprağın üzerinde çıplak vaziyette yatarken görünce bir an için öylesine afallamıştım ki doğru düzgün düşünememiştim. Fakat bana ne kadar ihtiyacı olduğunu fark ettiğimde aklım hemen başıma gelmişti.

Ruhunu hissedemiyordum.

Karşımda duruyordu, onu görebiliyordum, kollarımdaki ağırlığını hissedebiliyordum, ormanın yosunlu kokusuna karışmış kiraz kokusunu hâlâ teninde duyabiliyordum. Her nefes alıp verişinde göğsü yükselip alçalıyordu. Ama yaşam enerjisini hissedemiyordum. Normalde bunu hissedebiliyordum fakat uzay boşluğundaki –ya da birden kapatılan bir klima– gibi ses tamamen kesilene kadar varlığını fark etmek zor oluyordu.

Rowan'ın enerjisinin onunla tanışmamızın çok öncesinden beri böyle olduğunu düşünüyordum. Hatta belki de doğmadan önce bile böyleydi; o benim ikiz yıldızım, bilincimin bir köşesinde titreşen ve uğuldayan güçtü.

Yeraltı dünyasında asıldığında yine aynı ürkütücü sessizliği hissetmiştim. Korku kalbimi âdeta durdurmuştu.

Onu usulca yatağıma yatırdım. Kollarını başının üzerine kaldırdı. Saçları, bir deniz kızının saçları gibi tepesinde dalgalanıyordu. Ya da tehlikede olan bir krallıkta kendini suda boğan Ophelia'nın resimlerdeki hâli gibi O çılgın, cani prens Hamlet onu delirttikten sonra...

Boğazım pişmanlık duygusuyla düğümlendi.

Kahretsin. O çılgın, cani prens bendim işte. Eserim de buydu. Onu şehirden attıracağıma bir an bile yanından ayrılmamalıydım.

Rowan demir eldiveni önüme fırlatırken çok öfkeliydi, şimdiyse kireç beyazı teni ve incecik bilekleriyle çok narin görünüyordu. Bacakları ve sırtı toz toprak içindeydi.

Tüm Işıkgetiren gücünü kullanmıştı.

Kasyade ve Legion ona doğru düzgün yol gösterememişlerdi. İkisi de yalnızca kendi doğrularına inanan pervasız birer pislikti.

Yine de Rowan'ın bana inanmaması onların suçu değildi. İşin üzücü tarafı, onu bana güvenemeyecek hâle getiren *bendim*. Başka birini daha kaybetmekten korktuğum için onu kendimden uzaklaştırmıştım.

Benim gibi birinin Ashur'a söz verdiği intikamı almak için her türlü hileye başvurabileceğini biliyordu.

Bilmediği şeyse artık tahttan daha çok değer verdiğim bir şey olduğuydu. Üstelik bu bir intikam değildi. Yalnızca gözlerini açıp bana bakmasını istiyordum.

Beni mahvetmişti ve geri kalan hiçbir şeyin artık önemi yoktu.

İçimdeki öfkenin yerini saf bir korku almış ve bu, başa çıkamadığım tek şey hâline gelmişti. Hiç deneyimlemek istemediğim, kaçınmak istediğim şey, onu kendimden uzaklaştırmamın sebebi buydu işte: değer verdiğim birini daha kaybetmenin vereceği muazzam dehşet. Beni yiyip bitiren, kim olduğumu bile

hatırlayamadığım bir noktaya sürükleyerek aklımı başımdan alan o büyük korkudan yine kaçmak istemiştim.

Göğsüne, memelerinin tam arasına dokundum. İçinde kalan ışık artık sadece minik bir alevden ibaretti. Etrafını karanlık ve kaos sarmıştı. Onu bir an önce iyileştiremediğim takdirde, o ışık da tamamen yitip gidecekti.

Başarısız olmam hâlinde içindeki kaos yüzünden onu sonsuza kadar kaybedecektim.

Elimin bir hareketiyle mumları yaktım, onları hâlâ elektrikli lambalara tercih ediyordum. Şimdi Rowan'ın içindeki alevleri de aynen bu şekilde yakmam gerekecekti. Bir Lilu şehvetle beslenerek iyileşirdi ama bunun en doğru şekilde yapılması gerekirdi.

Yavaşça.

Fazlası onu çok çabuk yorabilirdi. Onu doruk noktasına götürüp elimden geldiğince orada tutmam gerekecekti. Gücü tükenmiş bir Lilu'yu eski hâline döndürmenin en etkili yolu yavaş yavaş verilen erotik güçtü. Yakıp kavuran bir sıcaklık. Elim göğsündeyken bile sessizce inlediğini duyabiliyordum. Henüz net bir şekilde düşünemese bile bedenindeki ilkel içgüdüler neye ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Kollarını yatağın köşelerine doğru uzattıktan sonra ayak bileklerine de aynı şeyi yaptım. İşaret parmağımı havada döndürmemle büyü gücümün ileriye doğru uzanan minik filizleri Rowan'ın uzuvlarının etrafına dolanarak onları sımsıkı sardı. Bir şeyler ters giderse –gücüm ona çok fazla gelirse– onu kontrol altında tutmam gerekecekti.

Bir süre sonra kalbi hızla atmaya, göğsü ısınmaya başladı. İçten içte bağlı olmaktan hoşlanıyordu ama bu daha sonra, hayatı tehlikede olmadığı zamanlarda düşünmem gereken bir ayrıntıydı.

Rowan'ın o sıcak *succubus* büyüsü tenimi okşamaya başlamıştı bile. Beni çağırıyor, soluklarımı hızlandırıyordu. Hâlâ onu geri getirme şansım vardı.

Bakışlarım çıplak vücuduna kayınca kendimi tutmak için mücadeleye giriştim.

Kıtlığı ve açlığı bir işkence aracı olarak kullanan ama bunu hiç çaktırmadan yapan Shedim adında obur bir iblis hakkında okuduklarımı hatırladım. Shedim fânileri haftalarca, hatta bazen daha uzun süre ölümün eşiğinde tutuyordu. Onlara yalnızca nefes alıp vermelerini sağlayacak kadar yiyecek veriyordu. Böylelikle sadece hareket edebilecek ve ayakta durabilecek kadar güçlü olabiliyorlardı, daha fazlası ellerinden gelmiyordu. İşin tuhaf yanı, sonrasında bu zavallı ahmaklara her türlü et, peynir, meyve, tatlı, ekmek ve şarapla dolu muhteşem bir ziyafet sunmasıydı. Açlıktan ölmek üzere olan insanlar da hâliyle vahşi hayvanlar gibi midelerini tıka basa doldurur, her şeyi bir anda yemeye çalışırdı.

Shedim onların bu gözü dönmüş açgözlülüğünden beslenirdi.

Sonunda insanlar çok hastalanırdı. Hatta bazıları mideleri çatlayıncaya kadar yerdi ve bu Shedim'i ziyadesiyle memnun ederdi.

Yatağıma bağlanmış vaziyette yatan Rowan'a bakarken açlıktan ölmek üzere olan fânileri buna neyin ittiğini biraz olsun anlıyordum çünkü karşımdaki kadın bir ziyafeti andırıyordu. Ben de aynı çılgınlığa kapılmak üzereydim.

Fakat bu aslında Rowan değildi. Aklı yerinde değildi.

Ayrıca bana güvenene dek onu öpmemeye yemin etmiştim. Yeminleri bozmaktan *nefret ederdim* ve o da bana güvendiğini söyleyecek durumda değildi.

Battaniyelerimden birini göğüsleriyle uyluklarını kapatacak şekilde üzerine örttüm. Teması hisseden Rowan iç geçirdi. Bedenimdeki her bir kas bu sesle gerildi ve kanım damarlarımda hızla akmaya başladı. Daha şimdiden en saf arzularımdan besleniyor ve bu duygudan şifalanıyordu. Tek yapmam gereken onunla aynı odada olmaktı, böylece erotizm yüklü enerjimi içine çekebilirdi. Fakat doğru teknikle onu daha çabuk iyileştirebilirim.

Çıplak bacaklarına dokunmak için uzandım ve parmak uçlarımı baldırlarının tümseğinden dizlerinin arkasına dek yavaşça gezdirdim.

Uyluklarına ulaştığımda avuçlarımı düzleştirip ellerimi bacaklarına daha güçlü bir şekilde bastırdıkça kasları istemsizce gerilerek gevşedi. Dudaklarından küçük bir inilti döküldü ve daha derin bir nefes alırken ağzı açıldı. Gözleri artık daha parlaktı ve bakışları benimkilere sabitlenmişti. Onu yatağa sabitleyen bağları çekiştirdi. Çoktan iyileşmeye, benden beslenmeye başlamıştı. Vücudu tıpkı bir siren gibi benimkine sesleniyordu.

Avuçlarımı uylukları üzerinde yavaş, nazik hareketlerle gezdirdim. Bana duyduğu büyük açlıkla nefesleri ve kalp atışları hızlanmaya başladı.

Kendi arzum tüm bedenime yayılarken burun deliklerim genişledi. Ellerim bacaklarından ayaklarına doğru kayarken *incubus* büyüüm bedeninin her tarafına yayıldı. Ayaklarına masaj yapıyor, başparmaklarımla tabanlarına ve topuklarına baskı uyguluyordum. Yavaşça hareket ediyor, arada kasıklarına doğru çıkıyordum ve o da bağlarını zorlarken hafifçe inliyordu. Üzerinden kayan battaniye dokunulmak için can atan sertleşmiş meme ucunu ortaya çıkarmıştı.

İsmimi öyle usulca fısıldadı ki onu güçlkle duydum.

Ona şuracıkta sahip olup Shedim'in işkence ettiği fânilerden biri gibi en temel arzularıma yenik düşmemek için kendimi zor tutuyordum. Gırtlaktan gelen alçak bir iniltiyle ellerimi kalçasına götürüp tenini hafifçe okşayabilmek için battaniyeyi biraz yana çektim. Ah, battaniyeyi üzerinden tamamen çekip bedenini görebilmeyi her şeyden çok istiyordum ama şimdi bunun vakti değildi.

Dokunduğum yerlerinde alevler dans ediyordu; sanki o çelikti, ellerimse ona şekil veren kaynak. Büyülenmiş vaziyette onu izledim. Lilular gerçekten de muhteşem yaratıklardı.

Gözlerinde bir ışıık parladığında birden ismimi fısıldadı. Yöntemimin işe yaradığını fark ettiğimde içim rahatladı ve parmak uçlarımı göğüs kafesinde aşağılara doğru indirdim.

“Rowan?” diye fısıldadım. “Bana geri mi dönüyorsun?”

Parmak uçlarımı tekrar yukarı, memelerinin hemen altına doğru götürürken bir an soluğu kesildi. “Evet,” diye fısıldadı.

Bedeni bir *succubusa* can verecek o cinsel gevşeme ânını beklerken kalçası sarsılarak kalktı. İsmimi yeniden söylediğinde şehvetini körükleyerek tekrar kalçasını okşamaya başladım.

İçimdeki her bir parça onun için yanıyordu ve kalbim her atışında kanımı ihtiyaç duyduğum tek noktaya pompalıyordu.

Kahretsin.

O an Rowan dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.

YİRMİNCİ BÖLÜM

ROWAN

○ sıcacık, kadifemsi, erotik büyü tüm odaya yayılarak bedenimin arzuyla kabarmasına neden oldu.

Orion'a *ihtiyacım* vardı.

Daha önce hiçbir şeyi bu kadar istememiştim. Üstelik yalnızca bir değil, iki tane Orion istiyordum. Hatta belki üç? Her iki meme ucumda birer ağız, bir tane de bacak aramda...

Etrafımda beni her yerimden öpen, bana ihtiyaç duyduğum cinselliği verebilecek bir sürü Orion olmasını istiyordum. Üzerimdeki ipeksi battaniye çıplak tenimde hafif, işkence gibi bir sürtünme yaratıyordu. Orion bunu bilerek mi yapmıştı yoksa?

Beni cinsel olarak fena hâlde uyarmıştı ama başladığı işi bir türlü bitirmiyordu. Lanet olsun, bana ihtiyacım olan şeyi verirse her ne isterse söylerdim. Nasıl konuşulduğunu hatırlayabilirsem tabii...

Aslında yapmak istediğim şey üzerine atlayıp bacaklarımı aralayarak kucağına oturmak ve bedenine doymaktı. Fakat hareket edemiyordum; yatağa sabitlenmiş, parlayan enerji bağlarıyla el ve ayak bileklerimden bağlanmıştım. *Lanet* olsun, Orion.

Başparmağı battaniyenin altından kalça kemiğimin üzerinde minik daireler çizerken bedenim sarsılıyor, soluğum kesiliyordu. Ona ihtiyacım olan yer orası değildi.

Sonunda boğuk bir fısıltıyla, "Orion," demeyi başardım. İçinde bulunduğum korkunç durumun nedenini, niçinini, nasılını kafamda bir araya getirmeye çalışırken mumların alevleri

duvarlarda dans ediyordu. Buraya nasıl geldiğimi hayal meyal hatırlıyordum.

Ona bağlarımı çözmesini ve üzerimdeki bu örtüyü çekip almasını söylemek istiyordum ama düşüncelerim hâlâ karman çormandı.

Orion üzerime eğildi, dirseklerini bedenimin iki yanında yatağa dayamıştı, bakışları üzerimdeydi. Odadaki ışığın altın tonları gözlerinde parlıyordu. Yüzünde bir rahatlama ifadesi, dudaklarındaysa bir gülümseme görür gibi oldum. “İşte buradasın, Rowan.”

İsmimi kutsal bir şeymiş söylemişti.

Tanrılar adına, ne kadar da harika kokuyordu böyle... *Öp beni, seni seksi herif.*

Başparmağını yanağımın üzerinde gezdirdi. “Kendini tamamen tüketmişsin. Sanırım bunu yapmaman gerektiğini en zor yoldan öğrendin.” Dudakları baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Ama şanslısın, ben de seni en zor yoldan geri getirmeye hazırdım.”

Eğilip çene hattıma minik öpücükler kondurarak boynuma doğru ilerledi. Kalçamı kaldırarak bedenimi ona yasladım. Dudakları tenime her dokunduğunda sıcaklığı tüm bedenime yayılıyor, bacaklarımın arasında tatlı tatlı zonkluyordu. Memelerim dokunuşunu arzuluyordu. Üzerimdeki ipeksi battaniyenin meme uçlarıma hafifçe sürtünmesi işkenceden farksızdı. Resmen alev alev *yanıyordum*.

Orion memelerimin üst kısımlarını öpmeyi bırakıp gür kirpiklerinin ardından bana baktı. Yanakları kızarmış gibiydi ve gözlerindeki karanlık bakış âdeta beni yiyip yutmak istediğini söylüyordu. Öyleyse neden daha fazlasını yapmıyordu? Neden ona karşılık verebilmem için beni çözmüyordu? Lanet olsun, buna dayanmam çok zordu.

“Orion,” dedim yeniden, bu kez daha yüksek sesle. Kurtuluşa ermek için dua ediyor gibiydim. Nasıl söyleneceğini

anımsadığım tek sözcük onun ismiydi sanki... Gerçi başka bir sözcük daha... *becer* sözcüğü de zihnimde dolaşıyordu. Çünkü ihtiyacım olan şey buydu.

Uyluklarımın arasında dayanılmaz bir sızı vardı. Arzuyla sıırıslıklam olmuşum ve bağlar bacaklarımı ayırık tutarken tek ihtiyacım olan şey içimi doldurmasıydı.

“Bana güvendiğini söyleyene dek seni öpmeyeceğimi söylemişim,” diye mırıldandı boynumun hemen yanında. “Ama bu yalnızca dudakların için geçerli.” Gümüş parıltılarla dolu o güzel gözlerini bir kez daha üzerime dikti. “Hem neticede bu acil bir durum.”

“Daha fazla,” diye inledim, bir iki sözcük daha söyleyebilmeyi başarak.

“Henüz değil.” Memelerimi öperken bacaklarımı ona dola-maya çalıştım. Doyuma ulaşmaya *ihtiyacım* vardı. “Daha fazlası tehlikeli olur, canım. Şu an benden besleniyorsun çünkü seni becermek için can atıyorum.”

Sözleri üzerine yeniden sarsılıp uyluklarımı birbirine yaklaştırmaya çalıştım ama bacaklarım birbirinden çok uzaktı.

Soluksuz vaziyette bağlarımı çekiştirerek ufak bir mücadele verdim. Delicesine arzuladığım o zevki bana tattıracak hiçbir şey bulamıyordum. Başım yeniden yastıkların üzerine düştü, çılgınca uyarılmışım. Bacaklarımın arasında beni rahatlatacak o basınca duyduğum ihtiyaçtan başka bir şey düşünemiyordum.

Kendimi neredeyse büyü gücüm beni terk ettiği zamanki gibi bomboş hissediyordum. Ama bu seferki çok daha farklıydı.

Bana ihtiyacım olan şeyi verse tüm bunlar sona ererdi. Fakat Orion bunu yapmak yerine yatakta yanıma oturacak şekilde doğruldu, sonra da battaniyeyle uyluklarımı biraz daha örttü. Vücuduma bakarken gözleri karanlık bir ateşle yanıyordu. Onun da ne kadar tahrik olduğumu görebiliyordum. Çenesi kaskatı kesilmişti ve her an beni ısırabilirmiş gibi görünüyordu.

Parmak uçlarıyla uyluklarımın arasında daireler çizmeye başladı, dokunuşları fazla hafifti ve yeterince yukarılarda değildi. Benimle oyun oynuyordu. Hiç utanç duymadan ona doğru hareket etmeye çalışırken kalçam sarsıldı. Bu hareketimin üzerine yukarı çıkmaya, cinsel organıma yaklaştırmaya başlamıştı ama dokunuşu hâlâ çok hafifti.

Beni tutan bağlar arasında kıvranarak, “Lütfen, Orion,” diye inledim. Lilu büyüü tüm odayı doldurmuştu ve alev alev yanan enerjisi tenimin üzerinde uğulduyordu. Hareket ettikçe battaniye memelerimden aşağı kayıyordu. Orion’ın bakışları sertleşmiş meme uçlarıma kayınca bir küfür mırıldandı. Kasları gerildi, bakışlarını benden uzaklaştırdı.

Alçak herif elini de üzerimden çekti. Derin bir iç çektim. Bunu benimle âdeta alay etmek için yaptığından emindim. Bu resmen işkenceydi.

Kaskatı kesilmiş omuzlarıyla döndü. Yumrukları sanki her an kavga edecekmiş gibi kenetlenmişti. “Şimdilik bu kadarı yeter, canım. Büyü gücün yavaşça sana geri dönmeli, ayrıca her an kontrolümü kaybedebilirim.”

Dişlerimi öfkeyle sıktım. “Bunu sırf bana işkence olsun diye yapıyorsun.”

Kararmış gözleri tekrar bana döndü. “Uzun cümleler kurabilecek kadar kendine geldin. Seni iyileştirmenin en iyi yolu buydu. Bedenin kendini şehvet büyüüyle iyileştirebiliyor. Ama çok ileri gidersen seni tüketebilir, sonra da en başa döneriz. İnan bana,” diye mırıldandı. “Bu senin kadar benim de hoşuma gitmiyor.”

Peki ona gerçekten güveniyor muydum? İşte asıl soru buydu. Yanıtıysa kesinlikle hatırlamıyordum.

Orion aradaki kapıdan başka bir odaya geçerken kendimi savunmasız, korunmasız ve son derece tatminsiz hissederek bağlarımı çekiştirdim.

Yattığım yerden küvetin suyla doldurulduğunu duydum. Orion'ın odadan çıkmasıyla kalp atışlarım yavaş yavaş sakinleşmeye başladı ve derin soluklar aldım. Henüz tam olarak iyileşmemiştim ama gücüm geri geliyordu.

Akıl sağlığımın da çok geçmeden yerine gelmesini umuyordum. Seks için birine, özellikle de nefret etmem gereken rakibime, yalvarmak hiç de benlik değildi.

Orion üzerinde yalnızca siyah bir baksırla geri döndü. Adaleli bronz bedeni tamamen gözler önündeydi. Bakışlarım önce karın kaslarına, ardından daha aşağılara kaydı. Görünüşe göre o da fena hâlde uyarılmıştı.

“Bağlarını çözüp seni banyoya taşıyacağım,” dedi.

“Yürüyebilirim,” diye itiraz ettim bitkin bir sesle.

“Nasıl istersen.”

Küçük bir el hareketiyle beni bir esir tutan bağlar çözülüp kayboluverdi. Önce dertop oldum, ardından bir kedi gibi gerinerek sırtımı esnettim. Bana ihtiyaç duyduğum şeyi veremeycekse tek isteğim biraz yalnız kalmaktı. Gerçi Orion cinsel zevkin fazlasının tehlikeli olacağı konusunda beni uyarılmıştı. Ona kulak verme zamanının geldiği de açıkça ortadaydı.

“Büyü gücün konusunda daha dikkatli olacağına söz ver,” dedi usulca.

“Ah, söz veriyorum.” Bacaklarımı yataktan aşağı sarkıttım, sonra da odasının bitişiğindeki banyoya gitmek üzere ayağa kalktım. Tam iki adım atmıştım ki birden yere yığıldım.

Orion beni yere düşmeden yakalayabilecek kadar yakınımdaydı ve kolunu hemen belime doladı. Beni kucağına alıp lavanta kokulu köpüklü suyun yanına götürdü.

“Henüz gücünü o kadar toplamadın,” dedi beni nazikçe küvete bırakırken.

Su harikaydı ve gerçekten de kafamı içinde bulunduğum cinsel işkenceden biraz uzaklaştırabilmemi sağlamıştı. Orion'ın bulunduğu her yer gibi temiz ve düzenli olan banyosunu in-

celedim. Bembeyaz fayanslarla mermer lavabo parlıyordu ve bölmeli camlardan içeri güneş ışığı sızıyordu. Maun bir masanın üzerine düzgünce katlanmış beyaz havlular yığılmıştı, hemen üstündeki duvardaysa bir ayna asılıydı. Yansımadan hemen arkamda duran Orion'ı izledim.

Beyaz, seramik bir maşrapayı suya soktu. “Başını biraz arkaya eğ.”

Söylediğini yaptım. Orion, suyu gözüme sıçratmamaya dikkat ederek başımdan aşağı döktü. Ormanda üstüm başım toz toprakla kaplanmıştı. Şimdiyse Orion saçımı yıkıyor, saç derime masajlar yapıp beni iyice temizliyordu. Sıcacık suyun içinde derim pembeleşmeye başlamıştı.

Sıcacık bir banyonun keyfini çıkarırken biri gelip hiç saçınızı yıkamamışsa, seksi bir *incubus* bulamasanız bile bu işi yapacak birini bulmanızı şiddetle tavsiye ediyordum.

Orion'ın becerikli elleri altında iyice rahatladım ve saç masajının omuz masajına, ardından ayak masajına dönüşmesine izin verdim. Orion'ın nefesini yanağımda hissedeceğim kadar yakınıma girdiğini fark etmemiştim bile. Parmakları tenime dokunduğu her yerde bir keman virtüözünün maharetiyle hareket ediyordu.

Fakat iyileştikçe ve kafamdakiler netleşmeye başladıkça zihnimin köşesindeki düşünceler daha rahatsız edici bir hâl almaya başlıyordu.

İnfilak etmiştim, değil mi?

“Orion, neler oldu? Nasıl bir zarar verdim?” diye sordum.

“Önemli değil, canım. Sadece birkaç yaşlı meşe ağacını yerinden söktün.”

“Kahretsin,” diye fısıldadım. “Herkes iyi mi peki?”

“Hiç kimse patlamadan etkilenmedi.”

“Tanrılara şükürler olsun.” Buharlar etrafımı sardıkça bedenim gevşedi ve gözlerim kapanmaya başladı.

Burası ne kadar da rahattı böyle.

Gözlerim kapanmış, kaslarım âdeta pelteye dönmüştü. Orion da bunu fark etmiş olmalıydı ki çok geçmeden beni kaldırıp bir havluya sararak kucakladı. Ardından beni odasına taşıyıp yatağına yatırdı. Çarşafını ve yatak örtülerini ıslatmamı umursamadı, ben de bunu düşünemeyecek kadar yorgundum. Orion'ın o isli sedir kokusunu her yanımda hissetmekten duyduğum büyük mutlulukla örtülerin altına kıvrıldım.

Soluklarım giderek ağırlaştığında örtüleri omuzlarıma dek çektim. Uykuya dalmadan önce son hissettiğim son şey, Orion'ın beni korurcasına belime sardığı kolu oldu.

Fakat Orion, son derece şaşırtıcı bir şekilde, centilmence bir hareketle bulunup örtünün altına girmeden uyudu.

İçeride yankılanan bir kadın sesiyle uyandım. Gözlerimi kırpıştırarak dışarıda batan güneşe baktım ve etrafımdaki her şeyi anlamlandırmaya çalıştım. Üzerime baktığımda birinin bana iç çamaşırı ve beyaz bir gecelik giydirdiğini fark ettim.

Mahmur gözlerimi kırpıştırarak pencereye baktığımda melek ve gül tonlarında bir gün batımı manzarasıyla karşılaştım. Gün boyunca uyuduğumu düşündüm ve birinin başucumdaki komodinin üzerine bıraktığı suyu içmek üzere doğrulup oturdum.

Her şeyin yerli yerinde olduğu Orion'ın odasımdaydım. Anılar yavaş yavaş zihnimdeki yerlerini almaya başladılar: patlama, beni iyileştiren o cinsel işkence.

Ama çenesi bir türlü durmayan bu kadın da kimdi böyle?

Uyku mahmurluğu biraz geçmeye başlayınca kadının sözlerini idrak etmeye başladım.

“...ama Lenore hep endişeli bir kuzgundu...”

İrkilerek yeniden komodine baktım. Eski tarz bir teybin içinde fazlasıyla aşına olduğum bir kitabın kaseti dönüyordu.

Bunu *nasıl* hatırlamıştı? Yeraltındayken bahsetmiştim. Okulda evimi özlediğim zamanlarda annem bana bunu okur, uyuyamadığım zamanlarda da sesli kitabını dinletirdi.

Endişeli kuzgun Lenore, uykuya dalmadan önce nefeslerini yavaşlatabilmeyi öğreniyordu.

Birden ebeveynlerimizin bizi rahatlatmak için yaptığı şeyler hakkındaki konuşmamızı hatırladım. Bunu hatırlamış olması beni çok şaşırtmıştı.

Kitabı benim için arayıp bulmuş olması yüreğimi sızlattı.

Ancak çok geçmeden düelloya hazırlanabilmek için vaktimin azaldığını fark edip kendime geldim. Orion'ın aklımı çelmek için elinden gelen her şeyi yapacağını hatırladım.

Kendimi hemen toplamadığım takdirde her şeyimi kaybedecektim.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

ROWAN

Düello akşamıydı.

Batmakta olan güneşin gül rengi ışınları sokaklara vuruyor, ormanın gölgeleri giderek uzuyordu. Sinirlerim kaslarımın gerilmesine neden olurken elimi oyalayacak bir şey olmasını diliyordum.

Alacakaranlık dünyalar arasındaki örtüyü kaldırmak için en ideal vakitti.

Akıl sağlığını geri kazandıktan sonra pratik yapabilmek için tam üç günüm vardı. Zaten Goody Pendleton'ı çağırıp onu büyü gücüyle başarılı bir şekilde bağlayabilmek de bu kadar vaktimi almıştı. Kas'ın söylediği gibi Goody gayet uysal davranmıştı, bu yüzden de boğazım acıyana ve Legion yine aklımı yitirmeden önce biraz dinlenmem için bana seslenene kadar onu tekrar tekrar çağırıp bağlayabilmişim.

Gözlerimi kapadım.

Hazırım.

Büyüleri ezberlemiştim ve her birini takılmadan, akıcı bir şekilde söyleyebiliyordum. Bir cadıyı çağırmak için ne kadarının gerektiğini biliyordum.

Orion'ın böyle alıştırma yaptığından şüpheliydim ve tek umudum buydu. Gözlerinin önüne düşen saçları ve göğsünde kavuşturduğu kollarıyla bir ağaca yaslanmış vaziyette duruyordu. Her zamanki gibi kayıtsız bir hâli vardı. Bakışları bir an üzerime kaysa da yüzündeki ifadeyi anlamlandıramıyordum.

Düelloya odaklan, Rowan. Ona değil.

O güzel yüzünün –ve parmak uçlarım altında kasılan karnın kaslarının anısının– dikkatimi dağıtmasına izin verirsem düelloyu kaybederdim. Bu kesindi.

Yosun kaplı meşe korusunu şöyle bir inceledim. Kalbim daha hızlı çarpmaya başlamıştı. Pratik yaparken karşımda seyirci yoktu. Fakat bugün şehrin yarısı ormana doluşmuş, düellonun başlamasını bekliyordu. Yarışmanın bizi nereye götüreceğini bilmemize imkân yoktu ama görünüşe göre şehirdeki herkes evlerinden çıkıp ormandaki ve şehirdeki yerini almıştı. Sanki hepsi bir geçit törenini bekliyor, bir krala ya da kraliçeye tacını kazandıracak âna tanıklık etmeyi umuyordu.

Sis yaşlı ağaçların dalları arasında yılan gibi kıvrılıyordu.

Büyülü sözleri zihnimde tekrar ederek gözlerimi kapadım. Artık bunu yapmama *gerek yoktu* ama bu sayede Orion’a bakıp onun üzerimde gezinen güçlü ellerini hatırlamaktan kurtulmuş oluyordum...

Odaklan.

Çenem kasıldı. Kurtuluşa ermek için dua eder gibi büyülü sözleri fısıldamaya başladım.

Dalları ezen ayak seslerini duyduğumda dikkatim dağıldı. Belial Üniversitesi dekanı koruya gelmişti. Göz alıcı bir fâni olan Bayan Blacknettle’in upuzun, gümüşü buklelerinin üzerinde çançiçekleri ve beşparmak otundan yapılmış bir taç vardı.

Bayan Blacknettle dimdik durarak başını kaldırdı. “Bir gölge kişilik bir krala meydan okumayalı asırlar olmuştu. Her biri Lucifer tarafından kutsanmış olan İki Işıkgetiren, düelloların kadim kurallarına göre bu gece taç için yarışacak. Yarışmaya akşam karanlığında, yaşayanlarla ölülerin dünyası arasındaki sınırda başlayacağız. Bu kadim şehre gece çökerken tanrılar Dikenler Şehri’nin hükümdarının kim olacağına karar verecek.”

Birden sırtımda bir ürperti hissettim. Tammuz'un kaos yaratma konusundaki şiddetli arzusu dışında tanrıların bu olayla bir ilgisi var mıydı gerçekten?

Bayan Blacknettle ikimiz için de birer tane küçük kan şişesi çıkardı. Derin bir nefes alarak kendi şişemin tıpasını açtım, sonra serçe parmağımı kana batırıp alnıma yıldız çizmek için eğildim.

Dekan, "Alaric'i çağırmayı ilk başaran kişi onunla bir bağ kuracak, dedi. "Fakat bu bağ galibiyeti garanti etmeyecek, sadece bir avantaj niteliğinde olacak. Taç taraflardan birinin eline geçene kadar düellolar sonuçlanmış olmayacak. Anlaşıldı mı?"

Yıldızı çizmeyi bitirdiğimde etrafımızdaki gölgeler yoğunlaştı ve rutubetli esinti hızlanarak ağaçlardaki yaprakları uçuşturdu. Uzaklardan gelen gök gürültüsü ormanda yankılandı.

Dekan şişeleri elimizden alarak uzaklaştı. Gri gözleri Orion'la aramda gidip geliyordu.

Ormanın havasını içime çekerek büyü gücümü çağırmaya başladım. Son birkaç gün içinde gerekli gücü toplamak için tam olarak hangi anıları tetikleyeceğimi keşfetmiştim. Aklıma mutlu bir anı getirdim, sevgiyle dolu ama etraftakileri yakıp kavurmamak için biraz hüzne bulanmış bir anıydı bu.

Ateşimin çıktığı ve annemin yatakta yanımda yattığı bir geceyi anımsadım. Ay ışığı pencereden içeri süzülüyor, annemse bu ışıkla eliyle gölgeden şekiller yapıyordu. Yalnızca köpek ve tavşan yapmayı biliyordu. Bana bu iki hayvanla ilgili minik bir masal anlatmıştı ama hikâye pek mantıklı ilerlememişti. Önemli olan tek şey o an yanımda yatıyor olmasıydı. O gece benimle nasıl ilgilendiğini düşününce içim sevgiyle doldu, tüm bedenim büyü gücümle parıldamaya başladı.

Sonra dekan, düellonun başlangıcını müjdeleyen iblis dilindeki o tek kelimeyi söyledi ve birden üzerime bir sakinlik çöktü.

Alaric'le aramda o bağı kurmak için sabırsızlanarak hemen ezberlediğim büyü sözleri söylemeye başladım.

İşe koyulmamla hava birden serinledi, yeraltı dünyasından bir sis yükselmeye başladı. Ruhlar dört bir yanımda, gümüşü ve şeffaf formlarıyla ağaç gövdelerinin arasında hareket etmeye başladı. Her sözcüğü büyük bir dikkatle telaffuz ediyordum, sözler dudaklarımdan Acheron Nehri kadar hızlı ve akıcı bir şekilde dökülüyordu. Sanki tanrılar bedenimi ele geçiriyormuş gibiydi.

Gölgeler tüm koruyu kaplarken boğumlu ve yosunlu ağaçların arasından sıcacık bir sis süzüldü. Artık Orion'ın dikkatimi dağıtacağını düşünerek endişelenmiyordum. Asıl ben *onu* yolundan saptıracak güce sahiptim. Büyüyü okurken Orion'a baktım ve ona şehvetli bir tavırla göz kırptım.

Gözleri hafifçe açıldı. Büyüsünü söylerken bir hecede takılıp kaldığını duydum.

Hafifçe gülümseyerek büyüünün son sözcüğünü de söyledim: *Alaric*.

Sonunda yapmıştım. O son sözcükle Vizigot'un şehirde bir yerde olduğunu müjdeleyen büyü gücüm harekete geçti ve benim elektriklenmeye başladı.

İkimizi bağlayan görünmez bağ, beni kuzeye doğru çekiştiriyordu.

Sırtımda kanatlarım belirdi ve yoluma çıkan meşe yapraklarını yarıp geçerek gökyüzüne yükseldim.

Alaric'le kurmuş olduğum bağ beni Sathanas Bölgesi'ne, Osborne'la arasındaki sınır kapılarına gitmeye zorluyordu.

Orion da hemen peşimden geldi. Uçarken bile büyüünün etrafa yayılan, dört bir yanıma saran sıcacık gücünü hissedebiliyordum. Aşağıda yanan fenerler karanlık araziye köprüye dek ilerleyen turuncu ışıklar hâlinde nokta nokta aydınlatıyordu. Altımızdaki seyirciler bizi takip etmeye çalışıyordu.

Bir şekilde Orion'ı yavaşlatmalıydım, yoksa Alaric'in yanına kadar peşimden gelirdi. Zaferimi son anda yine benden çalabilirdi.

Böylece Sathanas Bölgesi'nin sınırlarına ulaştığımda kanatlarımı ondan beş yüz metre kadar ileride bir yere inecek şekilde eğdim. Şehrin eski tarafındaki kıvrımlı küçük bir yola hızlı ve sert bir iniş yaptım. Ayaklarım kaldırım taşlarına çarptı. Kanatlarım kayboldu ve döndüğümde Orion'ın arkamda olduğunu fark ettim. Bir restorandan yayılan kehribar rengi ışığın önünde devasa bedeni bir silüet hâlinde görünüyordu.

“Asla beklediğim şeyleri yapmıyorsun, Rowan.”

Bağlama büyüsünü fısıldamaya başladım.

Karanlığı yalnızca Orion'ın buz gibi bakan solgun gözleri delip geçiyordu. “Sen...”

Büyünün son sözleriyle birlikte Orion'ın etrafını karanlıktan oluşan şeritler sardı ve onu olduğu yere sabitledi. Bu onu sonsuza dek orada tutmazdı ama bana yeterince avantaj sağlardı.

Gülümseyerek döndüm ve karanlık sokaklarda yürümeye başladım. İçimdeki o görünmez bağ biraz zayıflamış gibiydi. Yoksa cadı hareket mi ediyordu? Kıvrımlı sokaklarda ilerleyerek bir fırının önünden, vitrini kafatasları ve doldurulmuş kuşlarla dolu bir büyü dükkânının yanından geçtim.

İçimdeki bağ beni köşeden döndürerek eski, terk edilmiş bir tapınağa doğru çekti.

İşte, devasa bir fâni olan Alaric bizzat karşımdaydı. Kulağa *zuukuubuus* gibi gelen ama “*succubus*” sözcüğünün eski, gotik versiyonunu söyleyerek bağırdı.

Üzerinde parlak kırmızı pelerini ve altın kaplamalı zırhıyla, Arnavut kaldırımli yolda devasa bir kule gibi yükseliyordu. En önemlisi de karadikenden tacı başının üzerindeydi.

Büyü gücümü yeniden göğsümden, kaburgalarımın arasından çağırdım.

Gotik kral koşmak üzere döndüğünde bağlama büyüsünün sözlerini mırıldanmaya başladım. Fakat son sözü söyleyemeden kralın iri yarı bedeninden titreşen büyülü bir parıltı yayıldı.

Birden gökyüzünde beliren bir kuzgun sürüsü üzerime akın etti. Bazılarının gagaları kollarıma batınca dişlerimi sıktım. Delirmiş gibi beni gagalıyor, canımı fena hâlde acıtıyorlardı.

Kendimi kollarımla korumaya çalışırken büyüünün son sözlerini de söylemeyi başardım. Dizlerimin üzerine çöktüğümde kuzgunlar buraya neden geldiklerini unutmuş gibi görünüyordu. Kanatları çırpıp daracık taş yollardan saparak uzaklaşmaya başladılar. Yaralanan kollarım iyileşmeye başlamıştı bile.

Alaric'e baktığımda olduğu yerde öylece donakaldığını gördüm. Büyümün altın şeritleri dört bir yanında kıvrılıyordu. Kadim gotik lisanına benzemesini umarak bildiğim tek Almanca deyişi, "*Tut mir leid,*" fısıldayıp ondan özür diledim ve koşarak yanına gittim.

Devasa vücudunun tepesinde duran o taca ulaşmak için biraz yardıma ihtiyacım vardı.

Kanatlarım sırtımda yeniden belirince taşların üzerine çıkıp taca uzandım. Parmaklarım dikenleri sıyırıp geçti. Fakat tam bu sırada güçlü bir el kolumu kavrayarak elimi çekti.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

ROWAN

Elimi kavrayan Orion'dı. Solgun gözleri parlıyordu. “*Cidden* çalışıyormuşsun.”

Kolumu yıldırım hızıyla elinden kurtarıp bileğini kavradım ve hırlayarak arkasına bükmek için mücadele ettim.

Hemen arkamda, gotik kral serbest kalırken kopan bağların sesi taş zeminde yankılanıyordu.

Orion elimden kurtulunca hayal kırıklığıyla homurdandım. Alaric'e bakmak üzere arkama döndüğümdeyse çoktan gittiğini fark ettim.

Orion'la tek bir kelime daha etmeden ya da nefesimizi boşa harcamadan havalanıp kralı aramaya başladık. Ama Alaric akıllılık edip karanlığın içinde gizlemişti.

Sıcacık ışıkla parlayan taş kulelerin ve sivri uçlu binaların üzerinden süzülürken yeniden aramızdaki bağa odaklandım. Deniz tuzunu savuran rüzgâr estikçe canlandığımı hissediyordum. Tanrılar aşkına, uçmayı çok seviyordum!

Sonunda kaburgalarımın arasındaki o güçlü çekiş hissini yeniden duydum. Bağ beni doğuya, denize doğru çekiyordu. Arkama baktım ama Orion'ı göremedim. Ya o da karanlığın içinde gizlenmişti ya da Vizigot kralını bulmaya çalışıyordu.

Fakat bunun bir önemi yoktu. Bağ olmadan Orion'ın yapabileceği tek şey onu takip etmektir. Suyun üzerinde süzülmeğe üzere kanatlarımı açtım.

Alaric hızlanmak için büyü gücünü kullanarak sokaklarda bir meteor gibi son sürat ilerliyordu. En azından artık o kuzgunları peşimden göndermiyordu.

Denizden esen rüzgâr başıma kamçı gibi çarparken peşinden süzölmeye başladım ve Abaddon Bölgesi'ni, Lucifer Bölgesi'ni, Baal Kulesi'ni geçtim. Denize dalmayı başarmış olsaydı onu asla yakalayamazdım. Onun gibi yetenekli bir cadı suyun altında nefes alabileceği büyüleri bilirken ben bu konuda fena hâlde çuvallardım.

Dudaklarımdaki tuzu yalayıp Alaric okyanusa varmadan önüne geçebilmeyi umarak kanatlarımı iniş için eğdim. Burada, şehrin doğu kıyısında, denize çıkan birkaç dar sokak vardı. Alaric bu sokaklara ulaştığında eski taş merdivenlerden aşağı inip iç kısımlarda saklanabilirdi.

Yere doğru süzölürken kalbim göğsümde çılgınca atıyordu.

Tudor tarzı binalarla dolu bir yola sert bir iniş yaptım ve onun da durduğunu hissettim.

Bu küçücük sokağı detaylıca incelemek üzere döndüm ama onu göremedim. Yine de yakınlarda olduğunu *hissede biliyordum*. Soluklanırken hemen karşımdaki bomboş sokağa baktım.

Göğsümde hissettiğim bağı beni ona doğru, biraz daha ileriye ittiğini hissettim. Kurşunlu cam pencerelerin ardından gelen sıcacık ışık eski kitapları ve şekerleme kaplı keklerle dolu vitrinleri aydınlatıyordu. Fakat sokağın ortasındaki gölgeler doğal olamayacak karanlık görünüyor, dükkânların vitrininden gelen ışığı soğuruyordu. *İşte orada*.

Uslca bağlama büyüünün sözlerini söylemeye başladım. Sakince duruyor, onu ürkütmemeye çalışarak sessizce fısıldıyordum.

Ama ne yazık ki bir başkasının daha büyüü sözler fısıldadığını işittim ve arkamdan gelen o sürünmeye benzer sesle tüylerim diken diken oldu. Şiddetli bir *tısss* sesiyle başımı arkama çevirdiğimde bir an kalbim tekledi.

Boyu yaşlı bir meşe dalı kadar olan yılanın parıldayan yanardöner pullarıyla taş basamaklardan kıvrıla kıvrıla yukarı çıktığını gördüm. Devasa yaratık ağzını açtığı anda elimden daha uzun sivri dişleri ortaya çıktı.

Keskin bir nefes verip ateş büyümü çağırdım ama yılan üzerime doğru atıldığında dişleri yanıma battı.

“Rowan!” Uzaklardan bana seslenen Orion’ın sesini duydum.

Dayanılmaz bir acı hızla vücudumu ele geçirirken bedenimden içgüdüsel bir tepkiyle alevler yayıldı. Alevler yılanı isabet etmedi ama ağzını açmasına bakılırsa sıcaklık ona zarar vermiş olmalıydı. Havada yanık et kokusu vardı ve ağzını açıp kapayan yılanın başı bir o yana bir bu yana savrulmaya başlamıştı. Kanım dişlerinden damlıyordu.

Yılan başını kaldırdığında Orion tepeden yaratığın üzerine indi. Aniden çıkan gümüş pençelerini boynuna geçirerek başını gövdesinden ayırmaya başladı.

Acıyı dindirmeye çalışarak yanıma kavradım. Doğru düzgün nefes alabildiğimi sanmıyordum. Başım döndüğünde geriye sendeledim.

Taca odaklan, Rowan. Gölge bulabilmek için o daracık yolu incelemeye döndüm ama etrafı bulanık görüyordum.

Alaric’in artık gitmiş olduğundan emindim. Denizin ne miyle kayganlaşmış basamaklardan aşağı indiğini belli belirsiz hissedebiliyordum. Birden sırtımda kanatlarım belirdi ve yerde can çekişen yılanın üzerinde havalandım.

Aklımda tacı alma düşüncesiyle basamaklardan yukarı fırladım ve beline kadar dalgaların arasına girmiş Alaric’i gördüm. Hemen peşinden uçtum ama büyü gücümü tam olarak çağıramadım. Titreşip azalarak göğsümde sönüverdi.

Alaric’in okyanusta karanlık, ıslak bir silüetten ibaret bedeni hareket etti. Karadiken tacı hâlâ başındaydı. Çok geçmeden bir fok şekline bürünerek karanlık yüzeyin derinliklerine daldı.

Yılanın ısırıldığı yerden başlayan bir acı dalgası tüm bedene yayılırken uçuş kontrolümü kaybederek suya düşmeye başladığımı fark ettim. Artık kanatlarım da işe yaramıyordu.

Tuzlu su damlacıkları bir sis gibi etrafımı sararken sertçe denize düştüm. Âdeta kör edici bir acı hissettim. Yaralı olduğum için yüzeye çıkmadan önce kanatlarımı zamanında kapatmayı başaramamıştım. Düşüşün şiddetiyle dalgaların derinliklerine daldım ve kemiklerim parçalanıyormuş gibi bir acı hissettim.

Hızla iyileşmeye çok alışmıştım ama içinde bulunduğum durumda işe yaramıyordu. Kendimi tam bir fâni gibi hissediyordum. Midem bulanıyordu. Yukarısı neredeydi? Peki ya aşağısı? Kanatlarım yavaşça kürek kemiklerime doğru katlandı.

Sonunda ayaklarım sert bir taşa çarpınca yönümü bulabildim. Kıyıya doğru güçlkle ilerledim ve başım dalgaların arasından yüzeye çıkınca öfke dolu bir soluk aldım.

Nefes almaya çalışarak kendimi kıyıya sürükledim. *Lanet olsun*, yılanın zehri beni mahvetmişti ve ısırıldığım yerlere temas eden tuzlu su da pek hoş hissettirmiyordu.

Bedenim baştan aşağı titrerken dalgaların arasında ilerledim.

Orion kayalık kıyıda, dizlerine dek suyun içinde duruyordu. Kollarını sıvamıştı ve beyaz gömleği dalgaların serpintisiiyle ıslanıp onu yarı saydam bir hâle getirmiş, karın kaslarına yapıştırmıştı. “İyi misin?” diye seslendi bana.

Öfkeli dalgaların arasından ona yaklaşırken gülümsemeyi başardım. “Yaşayacağım, değil mi?” Rakibimin önünde kusmak istemiyordum ama ama kendimi tutmak dünyanın en zor şeyiymiş gibi geliyordu.

Ben yaklaştıkça Orion da öne doğru bir adım attı ve tam düşecekken beni kolumdan yakaladı. “Zehri çıkarmamız lazım.”

Yan tarafımı kavrayarak ona baktım. “Yarışın ortasındayız.”

Kolunu belime dolayarak yürümeme yardım etti. “Şu an için yapabileceğimiz tek şey yaşlı Alaric denizden çıkana kadar beklemek. Bu süre boyunca acı çekmene gerek yok. Alaric

sonsuz kadar şekil değiştirdiği hâliyle kalamaz ama önümüzde uzun bir gece olabilir.”

Ona yaslandım, yardımını reddedemeyecek kadar büyük acı içindeydim. Orion’ın bedeni hafifçe titriyor muydu? Kasları titriyormuş gibi hissediyordum. “O yaratık da *neydi* öyle?”

“İblislere bile zarar verebilecek kadar zehirli Ladon isminde bir canavar.” Yüzünün renginin iyice solduğunu karanlıkta bile görebiliyordum. “Alaric onu denizden çağırması olmalı. Zehir seni öldürmez ama çok acı verir ve büyü gücünü kullanmana engel olur.”

Merdivenlerde otururken dişlerimi acıyla sıktım. “Legion bir ölümlüden tacını almanın kolay olacağını düşünüyordu.”

“Legion’ın neden söz ettiği hakkında hiçbir fikri yok.” Orion dizlerimin arasında çömelerek sırlıklam olmuş gömleğimi sıyırdı. Yaratığın tenimde bıraktığı iki derin izi görünce yüzümü buruşturdum. Kopkoyu zehir solgun tenimin altındaki damarlarımda akıyordu.

“Zehri nasıl çıkaracaksın?” Artık *sözcükler* dudaklarımdan güçlkle çıkıyor, bir sorudan ziyade anlaşılmaz inilti hâlinde duyuluyordu.

Orion cevap vermeden dudaklarını kalça kemiğimin hemen üzerine götürdü. Dilini kıvrırarak zehri emmeye başladı. Acı neredeyse o anda hafifledi ve yerini Orion’ın büyüünün sıcaklığına bıraktı; bir *incubus*un muazzam şifa veren gücüydü bu. Sıcaklık kalça kemiğimden dışarıya doğru yayılarak kaslarımın esneyip rahatlamasını sağladı. Ardından yerini parmaklarımı saçlarının arasına daldırmama neden olan zevk dolu bir şeye bıraktı. Sıcacık his tüm bedenimi sardı.

Tanrılar aşkına, beni iyileştirmesine bayılıyordum. Bunu itiraf etmeliydim. Dudakları kalça çukurumun üzerinde hareket edince arzu içime bir uğultu misali yayıldı ve birden onu üzerime doğru çekmek istedim. Tabii her an bizi seyretmeye gelen büyük bir kalabalıkla karşı karşıya kalabilirdik ve gele-

cekteki kraliçelerini böyle bir skandalın ortasında görmelerini istemezdim. Orion dudaklarını tenimin üzerinde gezdirip ara sıra taşların üzerine zehri tükürürken gözlerimi denizden ayırmamaya çalıştım.

İçinde bulunduğumuz anda hiç de rakibim gibi *gelmiyordu*. Tabii ki böyle düşünecektim, neticede o, son *incubus* Orion'dı. Cinsel çekiciliği yıldızların sıcaklığıyla yanıyordu.

Uyluklarım etrafında kasıldığında dudaklarında beliren belli belirsiz gülümsemeyle bana baktı. "Birazdan kendini daha iyi hissedersin."

Sıkıca kavradığım saçlarını bırakıp bakışlarımı güçlkle simsiyah görünen denize çevirirken nefesimin kesildiğini hissettim. "Zehri içimde bırakıp düelloyu kolayca kazanabilirdin."

Orion doğrulup basamaklarda yanıma oturdu. Yüzünü bana çevirdiğinde gözleri masmavi parlıyordu. "Sen de beni bağlamak yerine öldürebilirdin. Acı çektiğini düşününce bile ölmek istiyorum. Ya da başkalarını katletme isteği duyuyorum. Şu anda ikisine de kalkışmamak için kendimi zor tutuyorum."

Sözlerinin ardından göğsüm hafifçe ısındı ama bu konu üzerinde çok durmamaya çalıştım.

Hemen tepemizde uzanan sahil duvarına baktığımda ellerinde meşalelerle ilk seyircilerin gelmeye başladığını fark ettim. "Korkarım birkaç saat boyunca sıkıntıdan patlayacaklar."

Orion cevap vermedi. Omuzları kaskatı, cildiyse bir hayalet gibi solgun görünüyordu. Ellerini sıkıca yumruk yapmıştı.

"Yılan sana da mı saldırdı?" diye sordum. "Hasta gibi görünüyorsun."

Orion bakışlarını ilerideki bir noktaya sabitlemişti. Sessizlik dört bir yanımızı kapladı. "Yılanlardan hiç hoşlanmam."

"Ben eskiden çok severdim ama şu pislik fikrimi değiştirmiş olabilir."

Tepemizde toplanan seyircilere hızlıca bir bakış attı. "Yok, yılanlardan *gerçekten* hiç hoşlanmam," diye fısıldadı. "Yanımday-

ken neyden korktuğumu sormuştun. Yılanlardan korkuyorum. Özellikle bu yılan beni çok korkuttu.” Yüzünün o güzel hatları ay ışığıyla daha çarpıcı görünüyordu.

“Öyleyse neden yılan dövmesi yaptırdın?”

“Hatırlamak için.” Yumrukları gevşedi. Sözlerinin bittiği açıkça ortadaydı.

“Ama... Bütün yılanlardan mı korkuyorsun? Küçük yılanlardan da mı?”

Bana soğuk bir bakış attığında gözleri içime işledi. “Konuşmanın bu kadar uzayacağını düşünmemiştim.”

“Peki.” Güçlkle yutkundum. “Sence eski hâline dönmesi ne kadar sürer?”

“Saatler sürebilir. Bütün gece o hâlde kalabilir.”

Taş basamaktan kalkıp kıyıya doğru ilerledim. Alaric’le kurduğum bağ şimdilik kopmuştu.

“Osborne’dayken seni özledim,” dedi Orion usulca.

Bir an yüreğim hızla çarpmaya başladı, ona bakmak üzere döndüm. “Benimle konuşmak isteseydin gelip beni bulurdun, yerimi biliyordun.”

“Zamana ihtiyacım vardı. Yüzyıllar boyunca akıl sağlığımı kaybetmenin sınırlarında gezindim, Rowan. Beni öyle bir deliliğe düşmekten alıkoyan tek şey Ashur’a ettiğim yemindi. Bu, bir gecede vazgeçebileceğim bir şey değil.”

Bakışlarımı ihtiyatla ona çevirdim. “Seni hâlâ delirmekten alıkoyan tek şey bu mu?”

Bakışlarını basamaklardan ayırıp bana döndü. “Onca asırlık hayatımda bana değer veren tek kişi sen oldun. Gittiğinde uyuyamadım. Sanki o hücreye dönmüş gibi hissettim. Yanımda olmana ihtiyaç duyuyordum, Rowan. İkiz yıldız olduğumuzu anlamak için zamana ihtiyacım vardı. Bir de hayatım boyunca senin hayalini kurduğumu.”

Ona baktım, sözleri aynı anda hem kalbimi kırmış hem de onu iyileştirmiş gibi hissediyordum. Ancak bir düellonun

ortasındaydık. Hem neyin gerçek olduğunu nasıl bilebilirdim? Krallık tümüyle tehlikedeydi. “Orion, şu anda bunu yapamayız. Düello sırasında seninle konuşmayacağım. Yapmam gerekene odaklanacağım.”

Ona arkamı dönüp yeniden karanlık denize baktım. Ardından bakışlarım gökyüzüne kaydı ve İkizler takım yıldızının yükseldiği noktayı görünce kalbim hızla atmaya başladı.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ROWAN

Gökyüzü şafağın ilk solgun kızılığına bürünürken Alaric hâlâ dönmemişti. Buna rağmen meraklı seyirciler bütün gece beklemiş, sokaklardan ve tepedeki binalardan bizi izlemişti. Tüm bunlar olurken bense bakışlarımı denizden pek ayırmamıştım.

Tüm geceyi burada, denizi izleyerek ve bekleyerek geçirmiştim. Orion da hemen arkamda, merdivenlerde uzanmıştı.

Kaburgalarımda hissettiğim hafif bir çekişle kaslarım gerildi. Alaric'le aramdaki bağ belli belirsiz yeniden hareketlenmiş, kıyıya doğru ilerlemeye çalışıyordu.

İçimde beliren beklenti hissiyle parmaklarım seğiriyordu.

Orion gerginliğimi hissetmiş olmalıydı ki kıyıya doğru ilerleyip usulca kendi kendine bir büyü fısıldadı.

Gece boyunca nöbet tuttuğum için bacaklarım ağrıyordu ve sanki midem kendi kendini sindiriyormuş gibi hissediyordum.

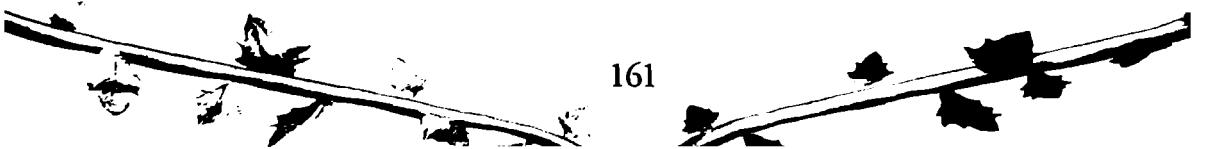
Orion'a baktım. "Selam, gölgem. Biraz evvel hangi büyüyü söylüyordun?"

Bana doğru eğilip, "Konuşmadığımızı sanıyordum," diye fısıldadı.

"Sadece ne yaptığını merak etmiştim."

"Büyü yapmıyordum, canım. Yalnızca ölmüş Liluların isimlerini tekrarlıyordum. Ben bu şekilde dua ediyorum."

Büyünün buz gibi esintisini arkamda kutup rüzgârı gibi hissettim. Belki de bu, dikkatimi dağıtmak için kullandığı bir

şeydi. Belki de tacı çalabilmek için gözlerimi denizden ayırmamı sağlayacak bir numara yapıyordu.

Arkamda alçak bir homurtu duyduğumda omzumun üzerinden geriye baktım. Basamakların yukarısında açık sarı bukleleri tepesinde parıldayan bir kadın duruyordu. başında sarmaşıklarla örülmüş sivri uçlu, gümüş bir taç vardı.

“Ölen Lilu isimlerini mi sayıyorsun yoksa dikkatimi dağıtacak bir şey mi çağırıyorsun?” diye çıkıştım birden.

Fakat kadının bedeninden yayılan buz gibi büyü bunun bir numaradan daha fazlası olduğunu söylüyordu. Gri gözleri ve şeytani gülümsemesiyle ürkütücü bir güzelliği vardı. Omuzlarına mavi, kadife bir pelerin geçirmişti. Pelerinin hemen altında, beyaz elbisesinin üzerinde kocaman, kızıl şeritler hâlinde kan lekeleri seçiliyordu.

Birden çenem kasıldı. Gerçekten de... bu her neyse, hiç zamanı değildi.

Parmaklarımı sıkıp elimi yumruk hâline getirerek yeniden denize döndüm. Alaric'in dalgaların altından bize doğru yaklaştığını hissediyordum.

Orion kadına dönüp başını salladı. “Kimsin sen?” diye sordu. Ses tonunda öfke vardı.

Gözlerimi devirdim. Belki de Orion *her zaman* çekici olmuyordu. Belki bu özelliğini beni Osborne'daki herkesi öldürmemiz gerektiğine ikna etmeye çalışmak gibi özel zamanlar için saklıyordu.

Kadının arkamda belli belirsiz bir Fransız aksanıyla konuştuğunu duydum: “Ama Majesteleri...”

Yeniden dönüp ona baktım. Kadının soluğu havaya buz gibi bir buhar yayıyor, kışı andıran sesi tüylerimi ürpertiyordu.

“Majesteleri, beni kendiniz çağırdınız. Ben de buraya, Dikenler Şehri'ne iblis kanıyla ziyafet çekmeye geldim.” Yüzündeki vahşi gülümsemeyle buz gibi bakışlarını bana çevirdi. “İşe de

*la reine*³ olacak bu *succubi* ile başlayacağım. Her şey konuştuğumuz gibi.”

“*La sorcière de Brocéliande*⁴,” diye mırıldandı Orion.

“Onu mu çağırdın?” diye söylendim öfkeyle.

Yeniden denize dönünce dalgaların arasında beliren Alaric’i gördüm. Yeniden insan formuna dönmüştü, dalgalar bedenine çarpıyordu. Karadiken tacı da başındaydı. Birden kanatlarım sırtımda belirdi. Ayaklarım kayalıklardan havalandığı sırada pençeli bir el kanatlarımı yakaladı ve şaşırtıcı bir güçle beni kayalıklara fırlattı.

Kanatlarımın arasında büyük bir acı hissettim ve tepeme sıçrayan *la sorcière*⁵’e baktım. Kadın beni saçlarımdan kavrayıp başımı sivri bir kayaya vurdu. Sonra bir kez daha... *Tanrılar* aşkına, kafatasımı kırmaya çalışıyordu.

Bir şeyler düşünmeliydim... Bir şeyler düşünmeliydim...

Kafatasım kırılmıştı ve artık düşünebileceğim sözcüklerim yoktu.

Kayaların üzerinde inlemeye başladım.

Biraz sonra tepemde sivri köpek dişleri gördüm. “*Les démons*⁶ ailemi katletti, ben de senin türünle kendime bir ziyafet çekmeye geldim.”

Cadı upuzun, keskin gümüş bir kılıç çıkarırken sersemlemiş hâlde ona bakakaldım. “Sevgilinle ortak bir yanımız var, *la vengeance*⁷ arzusu.”

Kılıcını kalbimin üzerine doğru kaldırdığında dünyam dört dönüyordu.

3 (Fr.) Kraliçe. –ç.n.

4 (Fr.) Brocéliande Cadısı. –ç.n.

5 (Fr.) Cadıya. –ç.n.

6 (Fr.) İblisler. –ç.n.

7 (Fr.) İntikam. –ç.n.

Kılıcını indirdiği esnada Orion'ın durduğu yerden ufka doğru bir ateş topu yükseldi. Yakıcı alevler dört bir yanıma sarsa da canımı yakmıyorlardı. Aksine bana hayat vererek kırık kafatasımı alevden bir merhem gibi iyileştiriyorlardı.

La sorcière de Brocéliande, cehennem aleviyle acı dolu bir çılgılık koyverdi. Alevler onu yakıp kül ederken çılgınlıkları solup gitti.

Fakat bu cehennemde yanan, çılgınlıkları gökyüzünü inleyen bir başka figür daha vardı. Alevlerin arasında, Alaric'in kıvranan silüetini görebiliyordum; tacı bir meşale gibi parlıyordu.

Hayır.

Hemen ayağa kalkıp taca ulaşmaya çalıştım. Fakat Vizigot kralı gözlerimin önünde yanıp kül oldu ve taç da parmaklarımın arasında toza dönüştü.

Tepemde, denizden gelen serpintiye karışan bir duman ve kül bulutu uçtu. Kayalıklara çarpan dalgaların arasında alevler sönmeye başladı.

Sıcacık kayaların üzerinde şaşkına dönmüş vaziyette durdum. Titreyerek külleri temizlemeye çalıştım ama o kadar ıslanmıştım ki küllere dokundukça gri bir macun oluşuyordu.

Güçlkle yutkundum. İki cadının küllerinden oluşan gri bir macun.

Bakışlarım seyircilerin durduğu yere doğru kaydı ama hepsinin kaçıp gittiğini fark ettim. Uzaklardan gelen çılgınlıkları hâlâ duyabiliyordum. Patlamanın şiddetiyle etrafımızdaki taşlar da kararmıştı.

Orion'a baktım. "Bunu sen yaptın, değil mi? Senin alevlerindi onlar."

Orion kulaklarına inanamıyormuşçasına, "Neredeyse seni öldürecekti," dedi. "Onunla dövüşmeni bekliyordum."

Başımın arkasına dokundum. Kafatasım sıkıntı verecek şekilde *çökmüş* gibiydi ama artık açık bir yara yoktu. "Kafatasım yarılmışken büyü gücümü nasıl çağıracağımı hatırlamakta

zorlandım.” Etrafıma baktım ve taşların üzerinde parlayan pıhtılaşmış kanı görünce midem bulandı. Bir iblis olmasaydım ölmüş olurdum. “Ondan beni öldürmesini istediğini söyledi. Bunu son zamanlarda çok sık duymaya başladık sanki, yoksa bana mı öyle geliyor, Orion?”

Orion’ın yüzü yine bembeyaz oldu. “Onu ben çağırmadım. Elbette böyle bir şey yapmadım. İblislerden nefret ediyor. Yalan söyledi.”

“Yani sen hariç herkes yalan mı söylüyor?” dedim sertçe. “Bütün adamların ve *la sorcière de Brocéliande* yalan söylüyor, öyle mi?”

Orion’ın yüzü gölgelendi. “Az evvel hayatını kurtardım, Rowan. Bir kez daha.”

Çenem kaskatı kesildi. Gerçekten de hayatımı kurtarmıştı, bu doğrudu. Artık neyin gerçek neyin yalan olduğunu anlayamıyordum.

İç geçirdim. “Alaric’i yaktın.”

Orion derin bir nefes aldı. “Eh, kendime engel olamadım.”

Yeni doğan güneşin altında şarap kırmızısı tonlara bürünen dalgalara baktım. İçimi bir hayal kırıklığı sardı. “Peki. Sanırım bu durumda düellonun yeniden başlaması için onu bir kez daha diriltmemiz gerekiyor. Gerçi yakılarak öldürüldüğü için biraz öfkeli olacağını düşünüyorum. Ayrıca benim de bir ağrı kesiciye ihtiyacım var.”

“Ah, Rowan.” Kayaların üzerinden her zamanki zarafetiyle bana doğru gelirken gözleri parlıyordu. “İlk düello berabere biterse ne olacağını hatırlamıyor musun?”

Boğazım düğümlendi ve gözlerimi kısarak ona baktım. “Bir sonraki düelloyu sen belirliyorsun.”

Başıyla onayladı. Gümüş rengi bir tutam saçı gözünün önüne düşmüştü. Hafifçe eğildi ve yalnızca benim duyabileceğim kadar alçak bir sesle konuştu. “Ama ben kazandığımda, canım, kraliçem olabilirsin. Böylelikle iblisleri birlikte koruruz.”

Yanaklarımın yine ısındığını hissettim. Öyle karşı konulmaz bir piç kurusuydu ki iki kudretli cadının rüzgârda savrulan külleri ve kanı arasında dururken bile söylediği şeyi son derece çekici kılmayı başarıyordu.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ROWAN

Düello sona erdiğinde Orion'ın evine döndüm. Üzerime taytla bir tişört geçirdim, sonra da telefonumu kapatıp panjurları çektim.

Karanlıkta derin bir uykunun beni ele geçirmesine izin verdim. Rüyamda o yeşil gözlü oğlan çocuğunu ellerini dizlerine koymuş vaziyette kaldırımda karıncaları seyrederken gördüm. Sonra kurabiye yapıp masanın üzerindeki şekerlemeleri yerken. Ardından da iblisler ve ölümlüler arasında yaşanan savaşı anlatırken, kan gölüne dönmüş sokaklarla vahşet dolu bir resim çizerken, bir çocuğun asla görmemesi gereken şeyleri betimlerken...

Uyandığımda güneş batıyordu ve gül rengi ışınlar ahşap suntaların arasından içeri süzülüyordu. Tam bir hayal kırıklığı yaşıyordum.

Ama henüz işim bitmemişti. Bir düello daha olacaktı. Umudumu kaybetmemiştim.

Orion önümüzdeki düellonun nasıl bir şey olacağını duyurur duyurmaz hazırlanmaya başlayacaktım.

Yatakta doğrulup oturarak karanlık odayı inceledim. Midem şiddetle gurulduyordu. Telefonumun Shai'den gelen kısa mesajlarla dolu olduğundan şüphem yoktu ama açıp bakmak istemedim. Onca zaman boyunca bana yardım eden küçük ekibimin yaşadığı hayal kırıklığıyla yüzleşmek istemiyordum. Hem zaten onlara bilmedikleri ne söyleyebilirdim ki? Düello biter bitmez haberler dört bir yana yayılmış olmalıydı.

Yataktan kalkıp panjurları açtım.

Güneş iyice alçalmış, gökyüzü çivit rengini almıştı. Çökmek üzere olan gece, ıslıl ıslıl gün ışığından çok daha güzeldi.

Dışarı çıkmayı hiç istemesem de duyduğum açlık beni odadan çıkmaya zorluyordu. Fakat kapımı açtığımda Amon'ın benim için kapının önüne bir tepsi bıraktığını görünce çok sevindim. Üzerinde tavuk göğsü dilimleri, kızarmış minik havuçlar ve tereyağlı karnabahar vardı. Yanında da küçük bir sürahi dolusu şarap ve bir bardak duruyordu.

Mükemmel.

Karanlık bahçeyi izleyerek masada yemeğimi yedim. Tüm bu olup bitenlerden nasıl bir sonuç çıkarabileceğimi bilmiyordum. Suikastçılar, Orion'ın ölmemi istediğini söyleyip duruyordu ama o hep zamanında müdahale ederek beni kurtarmıştı. Şayet beni öldürtmek isteseydi, suikastçıların bana bundan bahsetmelerini de engellerdi diye tahmin ediyordum. Planlarında böyle belirsiz açıklar bırakmak hiç onun tarzı değildi.

Şarabımı yudumlarken parmaklarımla masanın üzerinde ritim tuttum. Birkaç hafta önce sorsalardı, Orion'ın *incubus* büyüünün kafamı karıştırdığını, bariz bir biçimde ortada olan şeyi görmezden geldiğimi açıkça söyleyebilirdim. Occam'ın us-turası⁸'na göre bu durum beni alt etmeye çalıştığını gösterirdi.

Dışarıyı seyrederken bahçeye girip omuzları çökmüş bir hâlde taş bir banka oturduğunu gördüm. Bir elma ağacının dalları tepesine doğru eğiliyordu. Biraz sonra cebinden bir mendil çıkarıp ellerindeki kanı sildiğini ve bembeyaz kumaşı kızıl lekelerle buladığını gördüm.

Harika. Evet, bu hiç de şüphe uyandırmayacak bir hareketti.

Duyduğum korkuyla tüylerim ürperirken aşağıya inip tuzlu gece havasını içime çekerek ilerledim. Şarabı hızlı içmiştim ama kanı görünce çakırkeyifliğim geçivermişti. Bahçeye geçtiğimde

8 *En basit açıklamanın en doğru olduğunu belirten bir felsefi terim. —ç.n.*

Orion başını kaldırdı; yüzünün erkeksi güzelliği akşam ışıkları altında gümüş rengine bürünmüştü.

“Bütün gün... birilerini mi öldürüyordun?” diye sordum.

Orion kanlı bezi bankta yanına bıraktı. “Bütün gün uyuyor muydun, gölge kişilik?”

“Aynen öyle.” Bankta yanına oturdum. “Kimin kanı bu?”

“Muazzam şehrimizden biri, *Malleus Daemoniorum*’a bilgi aktarıyormuş, iblis avcıları da senin burada olduğunu böyle öğrenmiş. Savunmamızdaki zayıflıkları araştırarak içeri girmenin bir yolunu bulmaya çalışan birkaç avcı yakaladım. Biri onlara işe nereden başlayacaklarına dair bir ipucu vermiş. Büyülü mührümüz hakkında bilgisi olan biri.”

“İblis avcıları korumalarımızı ve duvarlarımızı yıkarsa ne olur?” diye sordum. “Büyü gücümüz yitip gitmeden onları öldürebiliriz.”

“Fânilerin füzeleri var. Şehir surlarımızı yıkıp silahlarıyla bizi buharlaştırırlarsa toparlanacak vakit bulamayız. Hepimiz *ölür* gideriz.”

Tüm bedenime bir ürperti yayıldı. “Ne yazık ki iblis avcıları nüfuzlu kişiler. Yıllardır politikacılara bağışlar yaparak güç satın alıyorlar.”

Anlamlandıramadığım bir şeyle parıldayan gözlerini bana çevirdi. “Belki de önceki kadar nüfuzlu değillerdir. Bir süredir onları zayıflatmaya çalışıyorum.” Ellerine baktı. “Elimdeki kan iki iblis avcısına ait. Kimin bana komplo kurmaya çalıştığına ve kimlerin fânilerle çalıştığına dair cevaplar almak istiyordum.”

Derin bir nefes aldım. “İstedini alabildin mi peki?”

“Asıl sorularıma cevap alamadım ama çok daha önemli bir şey öğrendim.” Soluk gözleri benimkilerle buluştu. “Çok istediğim bir şeyin yerini öğrendim. *Grimorium Verum*.” Dudaklarında minik bir gülümseme belirdi. “Bir sonraki düellomuz, o kitabı bulmak olacak.”

Huzursuz edici, karanlık bir his boynumdan başıma doğru yayılmaya başladı. “Bu kitap neden bu kadar önemli peki?”

Orion uzunca bir süre bakışlarını üzerimden ayırmadı. “İblis Yargılamaları kitabına göre bu konuda sana hiçbir şey söylememem gerekiyor ama ben söyleyeceğim çünkü o kitap benim için taçtan daha önemli. Çünkü düelloları kaybedersem şehrimizi korumak senin işin olacak ve buna ihtiyacın olacak, Rowan. Bizi burada tutan şey o büyü kitabının ta kendisi. Şehir surlarının dışında birkaç gün geçirdiğimizde veya zindanlarda mahsur kaldığımızda gücümüzü yok edecek büyüü içeriyor. Fazla ileri gitmemiz durumunda bizi yeraltı dünyasına gönderecek büyüü de. *Grimorium Verum* bizi özgür kılacak. Kitap iblis avcılarının Sudbury’deki karargâhında kilit altında tutuluyor.”

O büyü kitabını kontrolü altında tutan kişi, fâniler dünyasının kaderini de elinde tutuyordu.

Yani benim ellerimde çok daha güvende olacağı kesindi. “İblis avcılarını nerede bulacağımızı biliyorken neden şehrin kapılarını açıyoruz? Öldürmemiz gerekenler onlar, diğer fâniler değil. İblis avcılarını alt edebilirsek belki savaşı önleyebiliriz.” Derin bir nefes aldım. “Nüfuzlarını azaltmaya çalıştığını söylemiştin, belki de unutulup gitmelerini sağlayabiliriz.”

“Fânilerin üzerimizdeki lanetini kırmam gerekiyor.”

“O lanet olmasaydı, iblisler ayırım gözetmeksizin fânilerle beslenebilirdi. Eski günlerde de böyle değil miydi? Yanılmıyorsam bunu kendin söylemiştin. Onları avlayıp kanlarını içiyorlardı. Duydukları şehvetten, üzüntüden ya da açgözlülüklerinden besleniyorlardı.”

Orion derin bir iç çekti. “Bunu bizzat deneyimlediğimi söyleyemem. Ama bir kral olarak, barışı sağlayacaksa, iblislere avlanmamalarını emredebilirim.”

Güçlkle yutkundum. “Ama sen kendini intikam almaya adadın.”

“Belki de az evvel söylediğin gibi kendimi iblis avcılarını öldürerek tatmin edebilirim. Lilular katledildiğinde fâniler arasında yetki sahibi olanlar onlardı.” Başını eğdi. “Ama kontrolün bizim elimizde olması lazım, fânilerin değil. Bu büyü kitabı sayesinde zamanı, yaşanan onca şeyin öncesine döndürebiliriz.” Masmavi gözleri hüznle parlıyordu. “Yeniden güvende olabiliriz. Zindanları yok edebiliriz.”

Tüm bu söylediklerinin ardında ailesine geri dönüş yolunu bulmaya çalışması olduğuna dair bir hisse kapıldım. “Zamanı geri almak,” diye tekrarladım. “İşte bu kulağa hoş geliyor.”

Aramızdaki sessizlik uzadı. Artık yalnızca ağaçların arasından esen rüzgârın hışırtısı duyuluyordu.

Aradan birkaç dakika geçtikten sonra, “Fâniler gelmeden önce senin için hayat nasıldı?” diye sordum.

Bana hüznü bir ifadeyle gülümsedi. “Ben küçükken mi yani? Abim Molor gibi olmak isterdim. Bana benziyordu, sadece daha büyük hâlimdi. Kılıç kullanma konusunda çok yetenekliydi. Hiçbir şey yolunda duramazdı.” Kaşlarının arasında derin bir çizgi oluştu. “Ya da ben öyle düşünüyordum. Henüz sadece on üç yaşındaydı. Ama çok daha büyük görünüyordu. Lavta çalabiliyor ve devasa hayvanları vurabiliyordu. Bir keresinde Elysium Vahşi Ormanları’nda bir geyiği vurmuştu. O gerçek bir erkekti. Bu yüzden ben de abim olmak istiyordum çünkü her şeyi yapabiliyordu. Bir de ekmek tatlısı satan bir fırın işletmek istiyordum, ne kadar yesem de tadına doymuyordum, bu yüzden tüm tatlıların kontrolümde olacağı bir işletmede çalışmanın en iyisi olacağını düşünüyordum.”

Ona gülümsedim. “Molor.” Biri öbürünün daha minik bir versiyonu olan, gümüş saçlı iki yakışıklı oğlanı gözlerimin önüne getirdim.

“Şimdi bunu hayal etmesi zor ama zindanda bir süre kaldıktan sonra onu kıskanmaya başladım. Abim çok çabuk, bense yavaş yavaş ölmüştüm. Ben bir Işıkgetiren’dim, öldürülmem

zordu. Ama Molor bir kahraman olarak can vermişti, bense tam aksi.” Yeniden başını eğip ellerine baktı. “Onu hep devasa biriymiş gibi hayal ederdim ama eve geri döndüğümde ne kadar yanıldığımı gördüm.” Bana baktığında gözleri parlıyordu. “Artık onu o kadar da kıskanmıyorum. Çünkü ben burada seninleyken o çok uzaklarda.” Dudaklarında hüznü dolu bir gülümseme belirdi.

Yanaklarımın kızardığını hissettim. Orion’ın gözlerinin önüne düşen gümüş renkli bir tutam saçı geriye attım.

“Peki ya sen nasıl bir çocuktun?” diye sordu.

“Hayalperest bir çocuktum. Ya kitap okurdum ya da düşüncelerde kaybolurdum. Bir psikoloğun neler yaptığını öğrenir öğrenmez de yapmak istediğim işin bu olduğuna karar verdim. Sene başında psikoloji derslerimizde sınıfın karşısına geçip neden bu alanda çalışmak istediğimizi anlatırdık. Herkes sürekli bu işi insanlara yardım etmek için yapmak istediğini söylerdi. Daha iyi bir insan olsaydım eminim ben de aynı şeyi düşünürdüm. Ama sanırım ben sadece meraklı biriydim.” Gülümsedim. “Herkesin hikâyesini dinlemek isterdim ve psikologların yaptığı şey de buydu. Oturur ve hayatları hakkında konuşan insanları dinlerlerdi. Ayrıca evdeki hayatım hep çok boğucuydu. Ben de başkalarının hayatını öğrenmek istiyordum. Annem...” Bir an göğsüm sıkışınca sustum.

“Ne?”

“Kaotik biriydi. Davranışları pek tahmin edilemezdi. Paranoyak olduğunu düşünüyordum. Pencereleri, kapının kilidini sık sık kontrol eder, belli yerlere tuzaklar kurardı ve çok dengesiz görünürdü. O zamanlar peşinde gerçekten birileri olduğunu bilmiyordum. Evde olmadığım zamanlarda büyük bir paniğe kapılıyordu ve bazen onu okulda beni gözetlerken yakalıyordum. Bu davranışlar bana hiç normal gelmiyordu. Annemin günümüz çocuklarının neye benzediğine ya da eğlenmek için neler yaptıklarına dair hiçbir fikri yoktu; ikimiz de tuhaf kıyafetler

giyen tuhaf yabancılardık sanki... O zamanlar etrafa uyum sağlamak, istikrarlı bir aileye sahip olmak önemli görünüyordu. Bu yüzden hep diğer insanların hayatlarına hayranlık duyardım. Güzel evlerinde, kapıların ardında neler olup bittiğini bilmek isterdim.” Soluklarım giderek sığılaşıyordu. “Şimdi dönüp baktığımda deli olmadığını anlıyorum. Sadece beni üvey kardeşimden korumaya çalışıyordu. Keşke bana neler olduğunu anlatmış olsaydı.”

“Neden bunu senden sakladı dersin?”

Etrafımı saran güzelliklere, taş kulübenin önünde gece vakti açan beyaz çiçeklere baktım. “Belki de buraya geri dönmek isteyeceğimi düşünmüştür. Burada evimdeymiş gibi hissediyorum. Özellikle de geceleri.” Gözlerimden akan yaşları fark ettim ama Orion’a bakmak istemedim. “Tehlikeli de olsa buna direnmek zor olurdu.”

Orion, “Burası senin evin,” dedi usulca. “Vahşi doğa da öyle. Gece de. Biz karanlığın yaratıklarıyız. Bir zamanlar geceler boyu uyanık kalırdık. Yıldızların ışığı ve gölge festivallerimiz vardı. Gece göğünde kutlamalar yapar ve fânilerin şehvetiyle beslenirdik. Fâniler bizi bir kafese kapatmadan önce geceler boyu uçar, ormanlarda koşturur ve en şehvetli rüyalarını özgürce, kana kana içerdik.” Kollarını dizlerine dayayarak eğildi, bakışları bana odaklanmıştı. “Bana kalırsa sen de bunu hissediyorsun. Karanlığa ve vahşi doğaya çekiliyorsun. Bir zamanlar yaptığımız gibi avlanmak istiyorsun. İçinde tutsak kalmış o vahşiliği hissediyor ve onu serbest bırakmak istiyorsun. Işıkgetiren olabiliriz ama karanlığın içinde doğduk.”

Orion’ın düşüncelerimi bu kadar kolaylıkla okuyabilmesinden nefret ediyordum. Henüz sözcüklere bile dökemediğim şeyleri söyleyebiliyordu. Evet, gerçekten de avlanmak ve vahşi doğada koşturmak istiyordum. “Karanlığın içinde doğan Işıkgetirenler. Bunu tam olarak anlayabildiğimden emin değilim.”

Orion gökyüzüne baktığında Venüs'e kayan bakışlarını takip ettim. "Söylentilere göre her şey kaosla başlamış. Sonra karanlığın içinden bir ışık çıkıvermiş ve bu, tanrı Astaroth'muş. Astaroth her gece gölgelerin arasına döner ve kaosu içinden yeniden çıkarmış. Yeryüzüne sürgün edilmiş, şafak kadar güzel bir tanrı olduğu söylenir. Oğullarının ismi Lucifer ve Noctifer, yani Işıkgetiren ve Gecegetiren'miş; düzen ve kaosu temsil ederlermiş. Noctifer'in diğer adı Tammuz. Yani babam."

"Şafak kadar güzel," diye tekrarladım. "Önüne geleni pataklayarak geçirdiğin uzun günler şair yanını ortaya çıkarmış."

"Muhtemelen bunu daha sık yapmalıyım, böylece salı günleri başlayacağım şiir okuma gecesinde iyi bir performans sergileyebilirim."

"Ciddi olup olmadığını anlayamamak beni korkutuyor."

Dudaklarının köşesi hafifçe kıvrıldı. "Korkutuyor mu yoksa heyecanlandırıyor mu?"

"Tuhaf ama şiddet beni tahrik etmiyor. Gerçi belki de bunun sebebi Orta Çağ işkence aletleriyle ilgili Wikipedia sayfalarında haddinden fazla vakit geçirmiş olmamdır."

"Elbette," diye mırıldandı Orion.

"İstirap Armudu diye bir şey duymuş muydun?"

Orion, "Rowan," diye mırıldandı. "Benimle flört mü ediyorsun?"

"Orion." Ona biraz daha yaklaştığımda dudaklarımız neredeyse birbirine değecekti. "Sen de çok iyi biliyorsun ki bir *succubus* seninle flört ediyor olsaydı şu anda bacaklarımın arasında, dizlerinin üzerine çökmüş vaziyette olurdun." Sözcükler onları düşünmeye dahi fırsat bulamadan ağzımdan çıkmıştı sanki. Kalbim daha hızlı atmaya başladı.

Orion'ın gözleri karardı ve bakışları yavaşça bedenimden aşağılara doğru kayarak kasıklarımdaya durdu. "Doğrusunu istersen, Işıkgetiren'im, aklımdan geçen tam olarak buydu." Erimiş metal gibi parlayan bakışları yeniden gözlerimle buluştu.

Aramızdaki hava gerilmişti. Kucağına çıkmayı o kadar çok istiyordum ki kendime hâkim olabilmek için bankın kenarını kavramak zorunda kaldım.

“Ne oldu?” diye sordum sonunda.

“Çok güzelsin, hepsi bu.” O güzel, kalın sesi dört bir yanımı sardı.

“Güzel.” Heyecandan midem kasıldı. “Tıpkı en büyük düşmanın gibi görünüyorum.”

“Hayır, görünmüyorsun. Artık ona hiç benzemiyorsun. Kendine hâkim olma şeklin, ifadelerin... Ondan çok farklısın. Bir şey seni heyecanlandığında ya da kızdırdığında yanakların kızarıyor. Sanki beni gerçekten anlamak istiyormuş, ruhumun içini görmeye çalışıyormuş gibi bakıyorsun. Kalbin hızla çarpmaya başladığında bakışlarını hemen başka tarafa çeviriyorsun. Bazen herkesi güvende tutmaya çalışmanın sorumluluğu altında eziliyor ve kendi dünyana çekiliyorsun. Ona hiç benzemiyorsun.”

Uzun uzun, yavaşça iç geçirdim. “Keşke bunu daha önceden fark edebilmiş olsaydın.”

Hafifçe yüzünü buruşturdu. “Bir yerlerde ruhum o zindanda ölmeden önce tanıştığımız bir dünya olmalı.”

Ona dönerek dirseğimi bankın kenarına dayadım. “Bu seni fena hâlde şaşırtacak, Orion ama hâlâ hayattasın.”

Dudaklarının köşesi hafifçe kıvrıldı. “Bu bir metafor. Ruh-suz. Ölü yani.”

“Hımm. Belki de ruhunu kaybetmemişsindir. Beni defalarca ölümden kurtardın, ölüleri anmak için çok güzel bir tören düzenledin. Şimdiye dek sadece birazcık psikozlu olduğumu düşündüm. Bunun nedeni de az önce ellerindeki kanı temizlemeni görmemdi.”

Orion ağır ağır başını salladı. “Geçen zamanla beni nasıl anacaklarını hem merak etmiştim. ‘Hafif Psikozlu Kral Orion’ kulağa son derece hoş geliyor.” Gözleri neşeyle parladı ve uzanıp

parmak eklemleriyle çene kemiğimi boydan boya okşadı. “Peki düzeltilebilir biri olup olmadığımı nasıl karar vereceksin?”

Dokunuşu tenime sıcak bir ürpertinin yayılmasına neden oldu ve eline yaslanıp gözlerimi kapamayı her şeyden çok istedim. “Merhametli bir yanın olup olmadığını görmem gerekiyor. Fânileri affedip affedemeyeceğini.”

Orion elini geri çekti. “Ah. Ama seni incitmek gibi bir niyetleri varsa, canım, onlara asla merhamet etmem. Acı çektiririm.”

Göğsümde bir şeylerin hareketlendiğini hissettim. Söyledikleri doğruysa ve fâniler beni öldürmek için şehre girmeye çalışıyorsa, her şey çok daha karmaşık bir hâl alacaktı.

Orion’la gece geç saatlerde yaptığımız tüm bu konuşmalar yüzünden Shai’den bir şeyler saklıyormuşum gibi hissetmeye başlamıştım. Buraya onu çok iyi anladığımdan, onun son derece çekici ve zeki biri olduğundan ve söylediği tek bir kelimeye bile güvenemeyeceğimden emin olarak gelmiştim. Ancak şimdi, herkes beni öldürmeye çalıştığını söylese bile, birlikte geçmişe dönüş yolumuzu bulmaya çalışmamız gerektiği dışında hiçbir şeyden o kadar da emin değildim.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

ROWAN

Orion'la onca ortak noktamız olmasına karşın yine de düelloyu kazanmak zorundaydım.

Oturduğum yerden kalktım. “Bana büyü kitabından söylediğin için teşekkürler. Bir süre uyuyamayacağım için kısa bir yürüyüşe çıkacağım.”

Orion ayağa kalkıp bana baktı, sonra da cebine uzanarak tuhaf, küçük, şekilsiz bir tahta parçası çıkardı. “Bekle biraz, sana bir hediyem var.”

İlk olarak içimden şaka yapmak geldi –“Bana ala ala odun mu aldın?” gibi bir şaka belki– ama daha sonra bunun Orion için son derece tuhaf bir jest olduğunu fark ettiğimden, o bir açıklama yapana kadar çenemi kapalı tutmam gerektiğine karar verdim. Ahşap parçasını elime aldığımda dikenli başlığı olan elbiseli bir kadın şeklinde kabaca yontulmuş olduğunu gördüm. “Nedir bu?” diye sordum.

“Bir kraliçe heykelciği. Anneme doğum günü hediyesiydi. İkimiz aynı hücredeyken ahşap yonttuğumu fark etmeyeceğini düşünmüştüm. Ama doğum günü bir türlü gelmek bilmedi. Ya da belki bana yalan söyledi çünkü doğum günü için heyecanlı olduğumu biliyordu ve sabırsızlıkla bekleyecek bir şeyim olsun istiyordu. Her neyse, bu bir Lilu kraliçesi ama onu anneme hiç veremedim. Artık senin olabilir diye düşündüm. Çünkü son *succubus* ve Lilu kraliçesi sensin.” Bakışları gözlerimle buluştu. “Bir kraliçe olarak o büyü kitabına ihtiyacın olacak. Sudbur-

y'deki Noyes Malikânesi hakkında öğrenebileceğin her şeyi öğren. Kitabı bulacağımız yer orası.”

“Teşekkür ederim, Orion.” Elimdeki kraliçe heykelciğine bakmaya devam ederken gözlerim doldu. Bunu annesine vermeyi sabırsızlıkla bekleyen ama bu şansı hiç bulamayan, küçük Orion’ı düşünmek kalbimi kırdı. “Eminim annen bunu çok severdi. Ben de çok seveceğim.” Sonra ona arkamı döndüm, nedense birazdan yanaklarımdan aşağı süzülecek gözyaşlarını görmesini istemiyordum.

Yanından uzaklaşırken annesini ve küçük Molor’u düşünerek tahta heykelciği sıkıca tuttum.

Orion’la iş birliği içinde hareket edebileceğimizi düşünmek gerçekten de delilik miydi? Her şeyini kaybettikten sonra dünyadaki yerini yeniden bulmaya çalışan türden geriye kalan son iki kişiydik.

Her şey Orion’ın intikamını ne şekilde almak istediğine bağlıydı.

Bahçe kapısından çıktığım esnada beni bizzat takip etmese bile muhafızlarına emredeceğini biliyordum.

Nehre yöneldiğimi fark edene kadar tam olarak nereye gittiğimden emin değildim.

Zindanlara gidiyordum.

Belki de Orion’ın onca zaman kaldığı o hücreleri kendi gözlerimle görmek istemiştim.

Tünelin nehir kenarında bulunan açıklığına ulaştığımda heykelciği cebime koydum. Acheron Nehri ay ışığında ışıldayarak akıyordu. Dikkatlice tünele indim. Ayaklarım sertçe ıslak zemine çarptı. Tünelin derinliklerine doğru ilerledikçe büyü gücümün belli belirsiz zayıflamaya başladığını hissettim.

Büyü gücümüzü şehir surları dışında etkisiz hâle getiren büyü kitabının etkisi nedeniyle, Orion’ın büyüü zindanlarda işe yaramamıştı. Aksi hâlde, yüzyıllar önce her yeri havaya uçurup kralın kellesini gövdesinden ayırmış olurdu.

Burada, büyü gücümün birkaç gün içinde solup gideceği, fânilerin dünyasıyla iblislerin dünyası arasındaki o sınırdaydım. Orion bu zindanlarda bir fâni kadar savunmasız ama ölümün merhametinden de yoksun bırakılmıştı. Kitabı ele geçirip büyüü bozarsa bir daha asla böyle bir çaresizlik yaşamayacaktı.

Zindanı bulana kadar, avucumda yanan küçücük bir ateş topuyla tam yirmi dakika boyunca amaçsızca dolandım. Sonunda doğru yeri bulmama yardımcı olan şey yanık et kokusu oldu. Ölüm kokusu bana rehberlik ediyordu.

Zindanın demir kapısı sıra sıra hücrelere açılıyordu. İçeri girer girmez elimde parlayan alevin turuncu ışığı karanlık taş koridorun her iki yanında uzanan hücrelerin üzerinde dalgalanmaya başladı. Dikenler Şehri'ne ilk geldiğimde bu zindanların büyük kısmını görmemiştim.

Fakat biraz daha ilerledikçe ortadaki koridorun bağlandığı büyük bir salon gördüm. Ateşimin ışığı hafifçe dalgalanıyor, zamanla kararıyor ve ara ara rutubetten söner gibi oluyordu. Karşıma üzerinde eski, yıpranmış bir ilmek sarkan bir darağacı çıktı. İlmek yavaş yavaş ileri geri sallansa da içeride hiçbir esinti olmaması ortaya ürkütücü bir manzara çıkarıyordu. Gördüklerim kalbimin sıkışmasına neden oldu. Darağacından etrafa yayılan kederi neredeyse hissedebiliyordum.

Burası infaz odasıydı. Püritenler halka açık infazlara bayırlırdı fakat Liluların bu hücrelerde hayatta tutulduğunu kimse bilmiyordu, bu yüzden gizlice öldürülüyorlardı.

Kokularıyla buraya çekildiğim taze bedenleri, daha doğrusu yerdeki iki öbek kül yığnını bulmam uzun sürmedi. Havada hafif bir kan kokusu da vardı.

Elimde yanan alevlerin ışığında kül yığınlarından birinin üzerinde metalik bir şeyin parladığını gördüm. Küllerin bir kısmını elimle kenara süpürmek üzere eğildim ve altlarında çekiç şeklinde gümüş bir broş buldum. Bu *Malleus Daemoniorum*'un sembolüydü.

Onları Orion yakmıştı ama milletvekili beni tehdit ettiğinde ben de ona aynısını yapmıştım. Hepimiz sevdiklerimizi korumak için yapmamız gerekeni yapmıştık. Bu bazen birini öldürmek, bazen de –yani annemin durumunda– ölmek anlamına gelirdi.

Koyu renk taş duvarların üzerinde titreşen alevin ışığında sıranın sonundaki hücreye giden yolu buldum. Burası Dikenler Şehri'ne ilk geldiğim gün uyandığım, Orion'ı kanımın tadına bakarken bulduğum yerdi.

Dipteki hücrenin duvarları sarmaşıklarla kaplıydı. Gümüş rengi saçları ve masmavi gözleriyle burada duran minik Orion'ı düşündükçe boğazım düğümleniyordu. Ateşi taşıdığım elimi kaldırarak duvardaki oymayı buldum. Sarmaşıkları hafifçe kenara iterek eğildim. Daha önce yalnızca dış hatlarını hissedebilmek için parmak uçlarımı üzerinde gezdirmiştim ama artık belli belirsiz de olsa metnin tamamını görebiliyordum.

Luciferi... Sondaki *i* harfi yıpranmıştı. Yazının geri kalanını ortaya çıkarmak için sarmaşıkları biraz daha ittim... *urbem spinarum liberabunt.*

Tıpkı Orion'ın söylediği gibi: *Işıkgetirenler, Dikenler Şehri'ni özgür kılacak.*

Annesinin duvara bu yazıyı kazıyışını düşündüğümde göğsüme bir sıcaklık yayıldı. Bir zamanlar bu hücrede durup cebimdeki tahta heykelciği oyan o oğlanı korumak için içimde inanılmaz bir istek duydum ama artık o küçük çocuktan eser yoktu.

Havaya ağır bir hüznün çökmüş, sanki taşlara dondurucu bir soğukluk işlemişti.

Annem öldürülmeden hemen önce muhafızlar beni tek başıma başka bir hücreye geçirdiler.

İçimde hüznünle merak birbirine karışırken yeniden koridora çıktım. Onca zaman boyunca yaşadığı yeri bulabilmek için tüm hücrelerin duvarlarını inceledim. Birkaç duvarda daha oymalar buldum ama hiçbirini Orion'la doğrudan ilişkilendi-

remedim. İçlerinden bazıları rahatsız edici bir şekilde pençe izlerine benziyordu.

Sıra sıra hücrelerin yarısına geldiğimde bir an durdum. Taş duvardaki küçücük bir çatlaktan tavana yakın bir yere iğne deliği kadar bir ışık vuruyordu. İçimde aşinalık hissi uyandı, aynı görüntü kalbime kazınmıştı. O küçücük çatlağı daha önce de görmüştüm.

Elimde yanan ateşin sıcacık ışığı, çatlağın hemen altındaki kopkoyu taş duvarlara ayrıntılı bir biçimde kazınmış oymaları aydınlattı.

Orion'ın taşın üzerine kazıdığı figürü görünce bir an nefesim kesildi: tacı andıran dikenli başlıkları olan üç kraliçe. Aynı figürü üç kez oymuştu; izler sanki küçük Orion annesini bu kayayı oyarak hayata döndürmeye çalışıyormuş gibi, şiddetli darbelerle alelacele yapılmıştı.

Üç kraliçenin ardındaki oymalardan bazıları daha özenli görünüyordu. Akrep ve yelkovanı saat altıda kalmış Asmodean saat kulesinin şimdiki hâlini yapmıştı. Bir yere de ateşimin titrek ışığında ileri geri kıvrılıyormuş gibi görünen bir yılan oymuştu. Yılanlardan bu kadar korktuğu düşünülüğünde bu oldukça tuhaftı.

Duvara *Vindicta* –yani intikam– kelimesini de kazınmıştı ve harflerin kıvrımlarından dikenlere benzer bir şeyler çıkıyordu. Hemen yanındaki oymalarsa eski Püriten mezar taşlarını anımsatıyordu. Taşların üzerine kafatasları ve kemikler, bir de *Memento Mori* – *Fugit Hora* sözcükleri kazınmıştı.

Ölümü hatırla – zaman uçup gidiyor. Burada, özellikle de ölümsüz biri için, zamanın hiç de uçup gitmediğinden eminim. Ama Orion bu sözleri kendi için kazımamıştı, değil mi? Burada tutsakken bile Liluları katleden fânilerin Osborne'da ölecekleri o günün hayalini kuruyordu. Belki de bu düşüncelerle rahatlayabiliyordu.

Tüm şekillerin ve yazıların üzerinde yıldız oymaları vardı; Orion takımyıldızının şekliydi bu. O küçücük delikten sızan ışık haricinde içerisi karanlıktı, bu yüzden de taş oyulmuş bu yıldızlar onun her şeyiydi.

Burada bir saniye daha kalmak istemiyordum. Fakat tam dışarı çıkmak üzere arkamı döndüğümde zindanın asıl korkunç yanını fark ederek sarsıldım. Orion'ın hücresi ilmiğin hâlâ tavandan sarktığı infaz odasının tam karşısındaydı.

Öldürülmeden hemen önce...

Orion bu hücreye annesinin ölümünü ön sıradan izlesin diye yerleştirilmişti. Yüzyıllar boyunca darağacının tam karşısında, işte bu hücrede tutulmuştu. Ruhunun çoktan ölüp gittiğini hissetmesine şaşırmamak gerekirdi. Gerçekten de Orion'ın ruhunu tamamen yok etmek istemişlerdi.

Bir adım daha attığım anda zihnimde bir görüntü belirdi; Orion'la ilk kan yeminini etmeye karar verdiğimiz ve kanayan avuçlarımızı birbirine bastırdığımız ânın görüntüsüydü bu.

Zihnimde son derece net bir görüntü belirdi: Üzerlerinde yıldızların kısmen görülebileceği çatlaklar olan taş duvarlar. Sonra taş duvarlardan birinin üzerinde sallanan bir gölge; idam edilmiş birinin sallanan, kanlar içindeki ayakları. Tavandaki gıcırdayan tahtalar yüreğimi parçalıyordu.

Zihnindeki bu görüntü kaybolurken elimi taş duvara dayayıp soluklanarak dengemi korumaya çalıştım. Kalbim göğsümde deli gibi çarpıyordu.

Yüce tanrılar, onca zaman burada akıl sağlığını korumayı nasıl başarabilmişti?

Koşarak koridordan çıktım. Midem bulanıyordu. Bir an evvel buradan kurtulmak için sabırsızlanarak zindanları ardımda bırakıp tünele girdim.

Ama yalnız olmadığımı fark ettim.

Karşımda gölgesini gördüğüm biri boğazını temizleyince bir alev topu çağırıp onu daha net görmeye çalıştım.

Elimde yanan ateş beni sakinleştirmek için ellerini kaldırmış hâlde duran Amon'ın gülümseyen yüzünü aydınlattı.

“Kusura bakma,” dedi. “Kral güvende olmanı istedi.” Amon'ın şu sıralar Orion'ın güvendiği tek kişi olduğunu tahmin ediyordum.

“İyiyim, Amon, teşekkürler.” Fiziksel olarak iyiydim. Ama ya duygusal olarak? Pek de iyi sayılmazdım. Fakat Amon'ın bunu bilmesine gerek yoktu. “Ben de tam geri dönüyordum.”

Ne var ki asıl yapmak istediğim şey Orion'ı bulup burada olup biten her şeyi unutmasına yardımcı olmaktır.

Birden boğazım düğümlendi.

Onunla arama mesafe koyma konusundaki kararlılığım buraya kadardı.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

ROWAN

Saat gece üçe doğru yatakta daha fazla debelenemeyeceğimi fark edip pes ettim, ne zaman dönüp gözlerimi kapatmaya yeltensem tavandan sarkan o ilmeği görünüyordum. Bir de duvara oyulmuş o üç kraliçeyi...

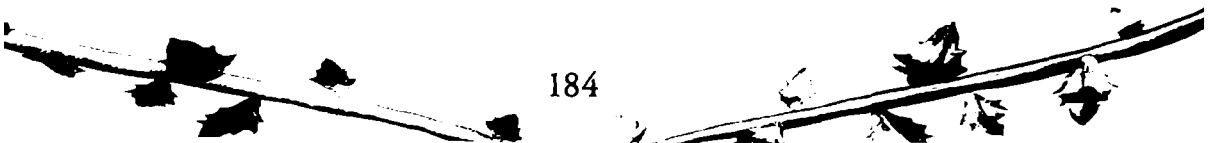
Bunun nedeni belki bir Lilu olmam belki de zindanda gördüğüm kâbus gibi görüntülerdi ama bu gece uyumaya çalışmak, ellerimle sis bulutlarını yakalamaya çalışmak gibiydi.

Orion kapının öte yanında çoktan uykuya dalmıştı ama ben düşüncelerimi ondan uzaklaştıramıyordum.

Penceremden bahçeye bakıp rüzgârın elma ağacının çiçeklerini hışırdatmasını izledim. Bakışlarım Orion'ın bana o heykelciği verdiği banka takıldı. Bu minik tahta parçası asla gelmeyen bir doğum günü için hazırlanmış bir hediye idi. Heykelciği masadan aldım ve parmak uçlarımı üzerinde gezdirdim. Kalbim çılgınca atmaya başladı.

Ertesi gün ekibimle buluşacaktım ve onlardan düelloya odaklanmama yardımcı olmalarını istemem gerekiyordu. Otacı takabilirdim, kararlar benim elimde olabilirdi, kaybedecek hiçbir şeyim yoktu.

Fakat kapıya baktığımda kendimi sanki bir yanım o hücreye hapsolmuş gibi kapana kısılmış hissettim. Huzursuzlanarak pencereyi açtım, sonra yeniden yatak örtümün altına girerek deniz kokusunu içime çektim.

Rutubetli gece rüzgârı odama dolarken yıldızları hayal ederek uyumayı başardım.

Uyandığımda odam yangın yeriymiş. Dört bir yanıma saran alevler her şeyi yutuyordu.

Kahretsin, diri diri yanacaktım...

Uyku mahmuru olduğum için bir an kalbim korkuyla sıkıştı. Ateşin beni yakmayacağını anımsayana kadar korku dolu birkaç saniye geçirdim ama bu önemli gerçeği hatırladığım anda bile beynim hâlâ olup bitenlere ayak uydurmakta zorlanıyordu.

Bu yüzden de pelerinli bir adam alevlerin arasında yatağıma atıldığında olması gerekenden daha yavaş bir tepki verdim.

Ona öylece baktım, gümüş rengi saçlarını ve soluk mavi gözlerini görünce afallamıştım. Kralın güzel yüzüydü karşımdaki. “Orion? Neler oluyor böyle...”

Orion elini kaldırdı ve fildişi rengi pençeleri ortaya çıktı.

Panik duygusuyla bir an soluğum kesildi. Aklını mı kaçırmıştı?

Uzanıp bileğini kavradım ve yana doğru savurarak dengesini kaybetmesini sağladım. Doğrulup ona bir kafa attım, alnım burnuna çarptığı sırada kemiği çatırdadı. Uzayan pençelerimi çılgınca savurup yüzüne bir darbe indirdim. Orion benden uzaklaşırken boğuk bir hırıltı çıkardı.

Yataktan hışımla kalktım, tüm bedenim altın rengi bir ışıltıyla parlıyordu. Kanım kaynıyordu. Tekrar üzerine atıldığım esnada pencereden bahçeye atladı. Koşarak bahçeyi geçti ve gölgelerin arasında gözden kayboldu.

“Neler oluyor *be?*” diye bağırdım.

Bir an sonra Orion’ın odasının kapısı hızla açıldı. Üstü çıplak bir hâlde eşikte durup parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. “Ne oldu?”

“Yeni mi uyanıyorsun?” diye çıkıştım. “Evin yanıyor. Neden yangın alarmın yok?”

Kaşlarının arasında derin bir çizgi belirdi ve bakışları odada gezindi. “Neden söz ediyorsun sen?”

Ona yanan odayı işaret ettim ama kafamı çevirdiğimde hem yangının söndüğünü hem de etrafta hiçbir hasar kalmadığını fark ettim. Ne duman ne kül ne de yanmış eşyalar vardı.

Şaşkınlık içinde yeniden pencereye baktım. Her şey önceki gibiydi; gece göğünün altında etraf hareketsiz ve karanlıktı, gölgelerde bembeyaz çiçekler açıyordu.

Döndüm ve yangından eser olmayan odaya baktım. “Belki de kâbus gördüm.”

“*Biz kâbusun kendisiyiz, canım.*” Başıyla pencereyi işaret etti. “Pencere açık mıydı? Koruma büyü, kapı ve pencereler kilitli olduğunda işe yarar. Burada biri mi vardı, Rowan?”

Dışarıda, gökyüzü pembe ve altın tonlarına bürünmeye başlamıştı. Yatak örtülerimin üzerini inceledim ve çarşafta kan izlerine rastlayınca içimde tuhaf bir rahatlama hissettim.

Aklımı kaçırmamıştım.

“Evet, burada biri vardı. Pençelerimi yüzüne savurunca kanı çarşafıma sıçradı. Onun da gümüş renginde saçları vardı sanırım. Hatta bir an sen olduğunu sandım. Gerçekten sana çok benziyordu.”

Orion gidip pencereyi sıkıca kapatarak kilitledi, ardından beni kucağına aldı ve muntazam bir düzen içindeki yatak odasına taşıdı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Seni gözümün önünden ayırmayacağım,” diye fısıldadı kulağıma. “Uyanma vaktine kadar iki saatimiz daha var ve seni öldürmeye çalışanın kim olduğu konusunda hiçbir fikrim yok. Ama iki Işıkgetiren bir Işıkgetiren’den daha güçlüdür, bundan eminim.”

Beni yatağına bıraktığında mis gibi Orion kokan çarşafların arasına girdim. O da yanıma uzanarak beni güçlü kollarının arasına aldı. Başımı boynuyla omzunun arasına soktum. Kendimi olmam gerekenden çok daha rahat hissediyordum.

Rahatlayıp gevşediğinde giderek yavaşlayan nefesini dinledim ve usulca inip kalkan göğsünü hissettim.

Çarpan kalbinin sesini dinlemeye bayılıyordum.

Kahretsin.

Neden yanında olmaya bayıldığımı itiraf etmiyordum ki?

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

ROWAN

Kas kadehlerimizi Şiraz şarabıyla doldururken önümüzde *spaghetti aglio e olio* kâselerimizle mutfağında oturuyorduk. Makarnayı çatalıma dolarken ağzım sulandı. Gece olmuştu ve Kas'ın küçük evinin önünde yanan fener sallandıkça Tudor tarzı binanın üzerine gölgeler düşüyordu.

Shai yemeğine dokunmadan kadehini sağ eline aldı. “Önce siz ikiniz dökülün. Legion’la Noyes Malikânesi’ni kontrol ettiniz mi?”

“Evet,” dedim. “Bütün gün Sudbury’deydik. Malikâne büyüyle gizlenmişti ama bulmak kolay oldu. Ormanda devriye gezen bir grup iblis avcısı durumu ele verdi. Böylece Legion görünmez olarak malikâneye koruma büyülerinin işaretlerini öğrenebilecek kadar yaklaşmayı başardı.” Kimsenin benden daha fazla ayrıntı istemeyeceğini umarak baharatlı, sarımsaklı makarnamdan büyük bir lokma aldım. Şu anda gerçekten yemek yemeye ihtiyacım vardı.

Legion başıyla onayladı. “Malikâneyi gizleyen ve bölgeler arasında geçiş yapan iblisleri öldüren iki farklı büyü vardı. Düello günü kimse farkına bile varmadan iblisleri öldüren o büyüyü etkisiz hâle getirmeyi başaracağım. Onları telaşlandırmamak için malikâneyi gizleyen büyüyü olduğu gibi bırakacağız. Rowan’ın içeri girdiğini bilmelerine gerek yok.”

Benden bile daha bitkin görünen Shai gözlerini ovuşturdu. “Tek sorun tüm bunların Orion’ın da işine gelecek olması.”

Şarabımdan bir yudum aldım. “Eh, benden farklı olarak Orion’ın ona yardım edecek bir ekibi yok ama. Kitabın nerede olduğuna dair hiçbir fikri olmayacak.”

Kas yeniden kadehimi doldurmaya başlamıştı bile. “Siz güzel hanımlar neden bu kadar yorgun görünüyorsunuz bakalım?”

Orion’a karşı hissettiğim güçlü bir koruma duygusuyla kadehimi kaldırdım. Onlara önceki gece uğradığım suikast girişiminden, krala çok benzeyen gümüş saçlı, mavi gözlü suikastçıdan bahsetmiş olsaydım nasıl bir tepki vereceklerini hayal edebiliyordum: *Bak, Orion seni öldürmeye çalışıyor işte.*

“Sadece uykusuzuz,” diye cevap verdim ona.

“Aynen.” Shai konuşurken gözlerini kaçırdığında onun da bize anlatmadığı şeyler olduğunu hissettim.

Bu çok enteresan bir durumdu. Shai ve Legion’ın gece geç vakitlere dek birbirine yarenlik ettiğini düşünüyordum.

“Peki,” dedi Legion. “Kas, bugün neler öğrendin bakalım?”

Kas sandalyesini geriye iterek ayağa kalktı. “Bekleyin biraz.” Az sonra elinde rulo yapılmış kocaman bir kâğıtla geri döndü. Kâğıdı açarak bardak ve tabakların arasına yayınca karşımda bir binanın planını gördüm.

“Noyes Malikânesi’nin planı,” dedi Kas. “Mülk artık Corwin ailesine ait.”

“Malikâne, 1690 yılında Rahip Nicholas Noyes isminde ürkütücü, din yanlısı biri tarafından gizlice inşa edilmiş,” dedi Shai. “Rahip Noyes yakınlarda bir değirmen işletiyormuş. İblis avcıları karargâhlarını, İngilizlerin Wampanoag Kızılderililerine yenildikleri savaş alanının yakınına inşa etmişler. Onlar için burası kutsal bir yer. Davalarında haklı, faziletli insanların toprağa akan kanı onlara kutsal falan geliyormuş sanırım.”

Merakla kulak kesildim. “Salem Cadı Mahkemelerindeki Rahip Nicholas Noyes mu bu? Kurbanlardan birinin, ‘Tanrı sana içmen için kan versin!’ diyerek lanetlediği adam?” Birden

bütün bedenim ürperdi. “Eminim beni yeraltı dünyasında idam edenlerin arasında o da vardı.”

Kimse sözlerime nasıl tepki vereceğini bilemediği için odaya derin bir sessizlik çöktü.

Elimi sallayarak durumu geçiştirdim. “Tamam. Boş verin. Plana geri dönelim.”

“Bizim Amerikalı iblis avcıları uzun zaman önce yaşamış İngiliz cadı avcılarının soyundan geliyor,” dedi Kas.

“*Malleus Maleficarum*,” diye ekledi Shai. “Cadıların Çekici. On beşinci yüzyılın sonlarına doğru rehber kitaplarını da aynı isimle yayımladılar. Bunların, özellikle iblislerle ilgilenen mezhebinin ismi de *Malleus Daemoniorum*.”

“Elbette metinlerinde asla itiraf etmedikleri şey,” diye devam etti Kas, “büyü kullandıklarıydı. Büyü kullanmadan iblis ya da cadılarla boy ölçüşemeyeceklerini anlamışlardı.”

Önümüzdeki malikâne planına baktım. “Bunu nereden buldun?”

Gülümserken yanaklarında gamzeler belirdi. “Fâni kütüphaneciler cidden inanılmazlar. Sadece Lexington’daki genç bir kütüphaneci kadınla flört etmem gerekti o kadar. Bana hemen *Malleus Daemoniorum* hakkında tarihi belgelerin saklandığı kilitli odayı gösterdi. Yalnız kalır kalmaz da kilitli bir kasa bulana kadar odadaki tüm belgeleri araştırdık.”

Kaşlarım hayretle kalktı. “Yani bunu kilitli bir kasadan çaldınız. İblis avcılarının geleceğimizi öğrenmiş olması ihtimali var mı peki?”

Kas, Shai’ye baktı. “Shai o konuya el attı.”

“Anıları silmeye yarayan bir büyü öğrendim,” dedi.

Ağzım bir karış açık kaldı. “Yok artık. Bunu yapabiliyor musun?”

“Artık yapabiliyorum.” Yüzündeki gülümseme solarken koyu renk gözlerini benimkilere dikti. “Düello kuralları bunu gerektirmese de Orion’ın sana büyü kitabının nerede tutuldu-

ğunu söylemiş olmasını tuhaf bulmuyor musun? Bunun bir tuzak olma ihtimali var mı?”

Başımı iki yana salladım. “Ona inanıyorum. Nedenini açıklayamam ama inanıyorum işte.” Derin bir nefes aldım. “Bence o, kendini kral olmaktan ziyade büyü kitabını bulmaya adanmış. Bunun iblisleri güvende tutmak için son derece önemli olduğunu düşünüyor. Zaten asıl amacı da hep bu oldu: Fânilerle süregelen savaşta iblisleri korumak.”

Legion çenesini ovuşturdu. “Haksız da sayılmaz. Fâniler artık asırlar önceki gibi savaşmıyor.”

Önümdeki plana baktım. Malikâne, üç ayrı kanadı olan ve köşeli bir U şekli oluşturan görkemli bir yapıydı.

Legion üzerinde “arşiv dairesi” yazan bir odayı işaret etti. “Eski binalarda resmî belgelerin saklandığı ve elle kopyalandığı böyle odalar bulunurmuş. Büyü kitabının saklanabileceği en olası yerin burası olduğunu düşünüyorum.”

Arkama yaslanıp gözlerimi kısarak Legion’a baktım. “Peki ya...” Parmağımı dudaklarıma götürdüm. “Bir deneme yapsan? Yarın? Görünmez olup içeri girsen ve büyüyle korunan kısımları gizlice aşsan, sonra da binaya girip arşiv dairesini incelesen? Böylece ben oraya girmeden büyü kitabının gerçekten orada olup olmadığını öğrenebiliriz. Kilitli kasaları açabilecek bir büyü biliyor musun?”

Shai haritayı işaret etti. “Bu planları da öyle ele geçirdik ya zaten. Bu arada planlar üç yüz senelik falan, belki de üzerlerine sarımsaklı sos dökmesek iyi olur, ne dersiniz?”

Legion başıyla onayladı. “Bunu yapabilirim. Ama yardımınıza ihtiyacım olması ihtimaline karşı hepiniz orada olmalı ve saklanmalısınız. Ayrı olmamız durumunda bile sizinle iletişim kurmamı sağlayacak bir büyü bulacağım.”

Legion’a baktım. “Tatlım, cep telefonları bunun için var zaten.”

O da Shai’ye baktı. “Doğru.”

“Shai sana nasıl mesaj atılacağını öğretir,” dedim. “Bu son derece önemli bir yetenektir.”

Kas kimseye güvenmemem gerektiğini defalarca kez vurgulamış olsa da burada yaptığım neredeyse her şeyin en temel unsurlarından biri güvendi. Zira bu, diğerleriyle iş birliği yapabilmemin ilk kuralıydı.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

ROWAN

İkinci düello günü gelip çattı.

Yeniden Orion'ın kollarında gözlerimi açtım. Bacaklarımı sıkıca bedenine dolamıştım. Uyurken ona sarıldığımı ve Orion'ın bundan ne kadar hoşlandığını görebiliyordum.

Tam üç gecedir aynı yatakta yatmamıza karşın onu öpe-memenin verdiği cinsel işkenceyle mücadele ediyordum.

Ama kollarımı karın kaslarına dolayabilirdim.

Üzerimizde bir gölge gibi asılı durmasına rağmen düello hakkında konuşmamıştık. Fakat artık bu meseleyi görmezden gelmeye bir son vermenin zamanı gelmişti.

Orion bana dönüp saçlarımı gözümün önünden çekti. “Bu-gün şehri özgür kılacağımız gün.”

“Göreceğiz bakalım.” Kalbim bir anda hızla çarpmaya başladı. Geçtiğimiz birkaç gün boyunca odaklanma ve işleri kategorilere ayırma konusunda harika bir iş çıkarmıştım fakat artık vaktimiz olmadığı için beynimde endişe verici milyon-larca yeni düşünce gezinmeye başlamıştı. Neticede ben Rowan Morgenstern'düm, ister bir fâni istersem iblis olayım, zihnim en kötü senaryoları bana gümüş tepside sunmaya devam edecekti. Bu hiç şaşılmazdı.

Başımı kaldırıp ona baktım. “Orion, ya bu işi elimize yü-zümüze bulaştırıp büyü kitabını ele geçirme fırsatını kaçırsak? Ya iblis avcıları bizi federallere bildirir, federaller de biz daha büyüü etkisiz hâle getirme imkânını bulamadan Dikenler

Şehri'ni bombalarsa?" Güçlükle yutkundum. "Ya eylemlerimiz yüzünden bütün iblisler ölürse? Sen de her Şeyi mahvedeceğimi ve kitabı ele geçirme fırsatını kaçıracağını düşünüp endişelenmiyor musun?"

Orion elini yavaşça sırtımda gezdirdi. Parmak u larınd n yayılan sıcaklıkla bedenimdeki tüm kaslar  det  kollarında eridi. " ncelikle, bu işi berbat etmeyeceğine olan inancım tam." Yüzü benimkine o kadar yakındı ki yanaklarımız neredeyse birbirine değiyordu. "Ayrıca koruma büyüleri Şimdilik Şehri güvende tutacaktır.  blis avcılarının bize saldırarak nüfuza sahip olduğunu sanmıyorum."

"Neden?"

"Tahtı devraldığımdan bu yana iblis avcılarını yüksek mevkilerdeki bazı güçlü adamlardan ayırmaya çalışıyorum.  nsan politikacılar Őantaj  ve farklı farklı r Ővetlere karşı son derece hassas oluyor. F ni g   simsarlarının dünyasına para hükmediyor. Bağış yapılan kampanyalar, rakiplerini finanse etmek için savurdıkları tehditler... Açıkçası onları idare etmek beklediğimden çok daha kolay oldu.  blis avcıları, en azından Şimdilik, tek başlarına hareket ediyorlar. Hiçbir siyasiye sırtlarını dayamıyorlar."

Gözlerim irileşti. "Yaşlı ve acayip psikozları olan bir iblise göre modern dünya hakkında Şaşırtıcı derecede çok Şey biliyormuŐsun."

"Hakkımda böyle güzel Şeyler söylemene bayılıyorum." Eli yukarılara doğru kaydı ve ensemini kavrayarak alnını benimkine bastırdı. "Günün birinde bana güvenmeye karar verirsen seni benden merhamet dileyene kadar becereceğim. Kendi ismini unutana kadar."

Bu sözler üzerine kalbim sıkıştı ve onu öpme d rt me g  l le karşı koyabildim. "Böyle bir öz güven yalnızca söz konusu sen olunca yersiz durmuyor, Orion."

Dudaklarının köşesi tebessümden ziyade kararsızlığa benzer bir ifadeyle seğirdi. Bana yüzünde daha önce görmediğim bir kırgınlık dolu bir ifadeyle bakıyordu. Göğsü daha hızlı inip kalkmaya başlamış, kalp atışları hızlanmıştı. Kaosun büyük, kötü Lordu Orion gergindi. “Ama önce ne yaptığımı öğrenmek gerek. Gerçek beni tanıman gerek.”

Ona, masmavi gözlerini çevreleyen koyu renkli, uzun kir-piklerine baktım.

Birden göğsüm sızladı. “Ne demek istiyorsun? Ne yaptın ki?” Bunu amaçladığımdan biraz daha sertçe sormuştum. Ürkütücü sürprizlerini kaldırabileceğimden pek emin değildim.

Gözleri kapandı ve benden biraz uzaklaştı. Yataktan kalktığı anda kendimi onun kaslı sırtına bakarken buldum. “Bugün düello günü, bunu daha sonra konuşuruz.”

Ona bakarken aramıza buz gibi bir soğukluğun girdiğini hissettim.

Beni rahatsız eden bir şey daha vardı. Birkaç gündür dile getirmekten kaçındığım bir şey. “Şu pencereden içeri giren adam... sana gerçekten çok benziyordu.”

Orion tek kaşını kaldırarak bana döndü. “O sırada uyku mahmuru değil miydin?”

Güçlkle yutkundum. “Benim de bir zamanlar karanlık bir ikizim vardı. Yani öyle sayılırdı. Ya sana da benzeyen biri varsa?”

“Karanlık ikizler fânidir. Pençeleri olmaz.” Kaşlarını çatarak bana döndü. “Ayrıca sen Mortana öldüğü için hayattasın. Senin de söylediğin gibi ben ölmedim.”

Bunu dile getirmek istemiyordum ama sormak zorundaydım. “Sadece... Herkes annemle babamın öldüğünü düşünüyordu ama ölmemişlerdi. Sen de abinin sana çok benzediğini söyledin...”

Orion, “Rowan,” dedi sert bir sesle. Odanın sıcaklığı birden düştü. “Onun öldüğünü gözlerimle gördüm. Bunu hiçbir zaman da unutmayacağım.”

Derin bir nefes verdim. *Ben de senin bana saldırdığını gördüm.*

Zihnimde diğerk düşünceleri paramparça eden dikenli sarmaşıklar gibi yepyeni endişeler kök salmaya başlamıştı. Kalkıp odamdaki duşag giderken tek kelime etmedim. Suyu açıp soyundum ve banyonun buharla dolmasına izin verdim. Orion'ın bir ay önce söylediğı sözler zihnimde yankılanıyordu.

Sana kendini daha iyi hissettirecekse bunu bir kaza olarak düşün. Elim kaydı ve yanlışlıkla Carl'ın kafasını koparıp cesedini masanın altına tikiştirdim.

Orion korkunç bir sır yüzünden kendini suçlu hissediyordu. Onun gibi biri kendini neden suçlu hissederdi ki?

Duşa girer girmez gözlerimi kapadım ve bir sandığa koyup zihnimin derinliklerine kaldırdığım o konuşmayı, odasının tüm detaylarını gözümde canlandırmaya çalıştım. Her şey bugünün nasıl geçeceğine bağlıydı, yüzde yüz odaklı olmam gerekiyordu. Sonraki yarım saat içinde tek amacım Orion'ın az önce ismimi unutana kadar beni becereceğine dair verdiği sözü ve söylediğı diğerk her şeyi düşünmeyi bırakabilmektir.

Ekibimle yaptığım planı kafamda gözden geçirmeye başladım. Uçarken görünmezlik büyüsunü söyleyecek ve hemen Sudbury'ye gidecektim. Malikânenin yakınlarına bir yere yere inecektim. Kas ve Legion da yakınlarda bir yere gizlenip korumaları ve koruma büyülerini etkisiz hâle getirecekti. Ev görünmez hâldeyken bile küçük, taştan bir işaret sayesinde girişi nasıl bulacağımı biliyordum.

Görünmezlik büyüsu sayesinde üç dört muhafızın –ya da Orion oraya benden önce ulaşırsa cesetlerinin– yanından geçip gidecektim. Büyü kullanarak ön kapıyı ve kasayı açacak, hiç kimseye görünmeden içeri girecektim.

Oradan doğruca arşiv dairesine geçecektim.

İblis avcılarını tarafından tespit edilmemiz hâlindeyse kapıların üzerinde bulunan kayar demir parmaklıklarla otomatik kilitler bizi malikâneye hapsedecekti. Böylelikle bizi öldürmek

için kararlılıkla bekleyen avcılarla dolacak malikâne bizim için bir tür hapishaneye dönüşecekti.

Fakat kapılar dışarıdan açılabilirdi için Shai, bir kilit açma büyüleriyle beni güney çıkışında bekliyor olacaktı. Demir parmaklıkları açmasını söylemek için kapıya dört kez vuracaktım.

Ve gün batımına dek elimde büyü kitabıyla tacı giymeye hazır hâlde geri dönebilecektim.

Tabii hepsi teoride böyleydi.

Bulutlu gökyüzünün altında Orion'la karşılıklı duruyorduk. Kaslarım gerginlikten kasılmışken o, son derece rahat, elleri ceplerinde taş duvara yaslanmış duruyordu. Üzerinde geniş omuzlarını saran koyu gri bir tişört vardı, yılan dövmesine baktım. Aklım yine daha bu sabah sırtımı okşayan parmak uçlarının bıraktığı hisse kaymıştı...

Bakışlarımı üzerinden ayırdım. Düşüncelerimi hâlâ kilit altında tutuyordum.

İblislerin düello kurallarına göre Dikenler Şehri'nden başlamamız gerekiyordu. Buradan Sudbury'ye doğru gidecektik.

Duvara arkamı dönüp etrafımızdaki kalabalığa baktım. Bir zamanlar beni öldürmeye çalışan Düşes Lydia'yı hatırladım. Amon dışında diğer iblislerin çoğunu tanı mıyordum.

İblis avcılarını teyakkuza geçirebilecek herhangi bir bilgi sızıntısına engel olmak için seyirciler arasındaki hiç kimseye bugün Orion'la tam olarak nereye gideceğimize dair bilgi verilmemişti; yalnızca bu gece kraliçe olabilme ihtimalim olduğunu biliyorlardı.

Bayan Blacknettle, saçlarıyla uyumlu gümüş rengi giysiler içinde kalabalığın arasından kendine yol açtı. "Bugün Dikenler Şehri'nden ayrılıyorsunuz. Büyü kitabıyla buraya ilk dönen düelloyu ve tacı kazanır. Buradaki hiç kimse nereye gittiğinizi

bilmese de yolculuktan dönüşünüzü sabırsızlıkla bekliyor olacağız. Tanrılar ikinizi de kutsasın.”

Onu başımla onayladım. Nabzım âdeta sinirlerden oluşan bir savaş davulu gibi güm güm atıyordu. Saatin çanı çalmaya başlar başlamaz hızla havalanıp uçacaktık.

Orion’a hızlıca bir bakış daha attım. O da bana sanki bir sırrı paylaşıyormuşuz gibi bakınca dudaklarının sinsi bir gülümsemeye kıvrıldığını gördüm.

Derin bir nefes aldım ve düellonun başladığını belirten çanlar çalmaya başladığında birden irkildim.

Kürek kemiklerimden dışarı fırlayan kanatlarım açıldığında hemen havalanıp bulutlu gökyüzünde süzölmeye başladım. Sudbury’ye doğru güneybatı yönünde ilerlerken denizden esen rüzgâr saçlarımı dağıttı. Havada uçarken bir yandan da görünmezlik büyüsünü okudum, büyü etkisini gösterirken vücudum titreşmeye başladı. Damarlarımda hızla akan adrenalini hissedebiliyordum.

Elimi yüzümün önüne doğru kaldırıp bir şey göremeyince bir an başımı döndüren, çılgınca bir hisse kapıldım. Kendimi görememe hissine alışmam birkaç dakikamı aldı.

Gökyüzünde etrafıma bakınarak Orion’ı aradım ama görebildiğim tek şey bulutların altında belli belirsiz kıvrılan gölgeler oldu. Güzel, demek ki *Malleus Daemoniorum* ikimizin de geldiğini görmeyecekti.

Orion haklıydı. Ne zamandır gökyüzünde spiraller çizerek böyle özgürce uçabilmenin özlemini çekiyordum çünkü bir *succubus* böyle yaşamalıydı. Orion’ın sarhoş edici kokusu rüzgâra karışıyor, okşarcasına tenimi sıyrıp geçiyordu.

Tam o anda telefonumun cebimde titremesiyle bu coşkulu hâlimden sıyrılıverdim. *Gerçekten mi?* Telefonum tam da şimdi mi çalışıyordu yani?

Nabzım hızla atmaya başladı. Bu numara yalnızca Kas, Legion ve Shai’de vardı. Onlara da bana yalnızca çok ters gi-

den bir durum olduğunda mesaj atmaları gerektiğini açıkça belirtmiştim.

Telefonu cebimden çıkarıp dehşet içinde baktım ama hiçbir şey göremedim. Lanet telefon da görünmez olmuştu.

Giderek artan hayal kırıklığıyla yandaki düğmeye bastım ve Siri'ye bağırarak Shai'yi aramasını söyledim.

Telefonu kulağıma bastırdım ama arama hemen sesli mesaja geçince nabzım yine hızlandı.

Neyse ki Legion hemen telefonu açtı ve "Buyrun, ben Legion," diye bağırdı.

Soluksuz kalmış bir hâlde ben de bağırarak karşılık verdim. "Neler oluyor? Yazılanları okuyamıyorum. Geride kalacağım, Legion."

"Ters giden bir şeyler var, Rowan. Sanırım avcılar geleceğini haber almışlar."

Kanım bir an buz kesti. "İblis avcıları mı? Nasıl? Gideceğimiz yeri bizim haricimizde kimse bilmiyor ki."

"Hiçbir fikrim yok. Biri onlara haber vermiş işte. Malikâne'nin dışında yalnızca üç dört muhafız değil, koca bir ordu var."

Bulutlara baktım ama Orion'ın gölgesini göremedim. "Shai nerede? Telefonunu açmadı."

"Shai gayet iyi. Evden çıkmak için yardıma ihtiyacın olması durumunda seni güney kanadında bekleyeceğini söyledi. Görünmez olduğu için onu göremiyorum."

"Legion, artık çok geç, geri dönemem. Orion'ı gözden kaybettim ve oraya varmadan önce ona bunu söyleme şansım olmayacak. Her ne olursa olsun planımız işleyecek. Yapabileceğimiz tek şey eve girip çıkmak için gereken mücadeleyi vermek olacak."

Telefonu kapatıp tekrar cebime koydum ve hızlanmaya çalışarak tüm dikkatimi uçuşa verdim.

Batıya doğru uçarken altımdaki arazi yemyeşil bir hâl almaya başladı, kalp atışlarım da giderek hızlanıyordu. Sudbury'ye yak-

laştıkça biraz daha alçalarak uçmaya başladım ve keskin bakışlarımı altımdaki zemine odakladım. Hedefimi şaşırtıp varacağım noktanın ötesine gidersem kendimi tekrar yeraltı dünyasında bulurdum ve şu an için ihtiyacım olan en son şey bir başka öfkeli Püriten çetesiydi... Gerçi her iki durumda da öfkeli bir Püriten çetesinin ortasına doğru uçtuğumu düşünüyordum.

Kısa bir süre sonra onu gördüm. Büyük Çayır'ı çevreleyen sınırlar altımda uzanıyordu. Serin sonbahar havasında ağaçlar kızıl tonlara bürünmüştü.

Noyes Malikânesi'ne yöneldiğimde havada kanın o ağır, metalik kokusunu aldım.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

ROWAN

Katledilmiş fânileri görünce bir an midem bulandı. Bazılarının başları kesilmiş, bazılarıysa yakılmıştı. Toprağın üzerinde minik gölcükler oluşturan kan yemyeşil çimenleri lekelemişti. Tıpkı Püritenlerin yaptığı gibi toprağı besliyordu.

Bir an için neredeyse Orion'ın güvenliği konusunda endişelenecektim.

Görünmez malikânenin girişini işaret eden taşı bulduğumda titreyen bacaklarımı görmezden gelerek güçlkle yutkundum. Kilit açma büyüsü için elimi kapının olması gereken yere doğru bastırdım fakat Orion kapıyı benim için açık bırakmıştı.

Uzaklardan yükselen çığlık sesleri malikânenin içinde yankılanıyordu. İçerisi ormandan gelen ışığın eski taş zemine yansımalarını sağlayan yüksek kemerli pencereleriyle, hayal ettiğimden çok daha büyüktü. İblis avcılarını tasvir eden yağlıboya tablolar, maun lambri kaplamanın üzerindeki beyaz duvarları süslüyordu. Salonun her iki yanında üst kata çıkan geniş taş merdivenler vardı.

Fakat arşiv dairesi giriş katındaydı.

İblis avcıları geniş koridorlarda koşturuyor, birbirlerine emirler yağıdırıyorlardı. Varlığımdan bihaber yanımdan geçip gidiyorlardı. İçlerinden biri kapıyı ardımdan kapadığında çıkan ses taş koridorlarda yankılandı.

Mümkün oldu kadar sessizce arşiv dairesine doğru koştum. Sağımdaki dört kapıyı ardımda bırakarak doğu kanadından hızla

geçtim. Ardından içeriyi rengârenk ışıklarla dolduran vitray pencere, taş zeminli bir odaya girdim. Odanın bir köşesinde ahşap bir dolap duruyordu. Legion kasayı ve büyü kitabını burada bulmuştu.

Ancak dolaba yaklaştığımda bir zil şiddetle çalmaya başladı.

İnterkomdan gelen bir ses, "Tecrit prosedürleri devreye giriyor!" diye gürledi. "İçeride iblisler olduğu tespit edildi. Tecrit prosedürlerini devreye sokuyoruz."

Güçlkle nefes alarak kilit açma büyüsünü söylemek üzere kasanın önünde çömeldim. Kilit dönüp kapı bir tıkırtıyla açılınca içimi bir heyecan dalgası kapladı. Deri ciltli büyü kitabını kasadan çıkardığımda soluklarım sakinleşti; gerçi kitap beklediğimden çok daha küçük ve çok daha yeniydi.

Kapağı açtığımda aslında bir büyü kitabı olmadığını, içinde sıradan isim ve adreslerden oluşan bir liste olduğunu gördüm.

Birden midem büzüldü. *Kahretsin*. Öyleyse Orion büyü kitabını bulmuş muydu? Yoksa iblis avcılarının kitabın yerini değiştirmeyi akıl etmiş miydi?

Kalbim deli gibi çarparken bakışlarım kitaptaki isimlerden birine takıldı.

Giuseppe Esposito, Gallows Hill Yolu, 8 Numara, Osborne MA. Eylül ayından beri kayıp. Daha yaşlı görünmek için cazibe büyüsünü kullandığına inanılıyor. Tehlikeli olma ihtimali yüksek. Kayıp.

Titreyen ellerimle kitabın ilk sayfasını açtım ve el yazısıyla yazılmış başlığı okudum: *Şüpheli Lilo Kaçakları*.

Sayfalar tüm dünyaya yayılmış onlarca isim ve adresle doluydu. *Vay canına*.

Demek ki dünyada bizim gibi daha çok kişi vardı. Birden elimdeki listenin büyü kitabından çok daha önemli olduğunu düşündüm. Belki de Orion ve ben son Lilular değildik.

Kalbim yine hızla atmaya başlamıştı. Ayağa kalkıp havayı kokladım. Artık evimdeymişim gibi hissettiren hafif sedir koku-

sunu alabiliyordum. Birden Orion'ın güçlenip yoğunlaşan iblis duyularından söz ederken neyi kastettiğini anladım. Çünkü havada Orion'ın kokusunun yanı sıra kan, yanık saç, yanık deri ve keskin insan teri kokusunun yanı sıra kesinlikle düşünmek istemediğim başka bir koku daha vardı.

Zihnimde çınlayan alarmları susturmaya çalışarak Orion'ın beni kendisine çeken kokusuna odaklanmaya çalıştım. Görünmez vaziyette sessizce koridorda ilerledim. Fâniler upuzun tüfekleriyle geniş koridorda yanımdan hızla geçip gidiyordu. Bizi kurşunlarla durdurabileceklerini mi sanıyorlardı?

Artık birbirlerine ne söylediklerini duyabiliyordum.

“Şu Lilu pisliklerinden biri ardında kan izleri bırakıyor.”

“Büyü kitabı gitmiş,” diye bağırdı içlerinden biri.

“Görünmez hâdelerse onları nasıl bulacağız?”

Birden kanım dondu. Bizim bilhassa *Lilu* olduğumuzu nereden biliyorlardı? Bugün olacıklardan benim haricimde yalnızca Orion ve üç arkadaşım haberdardı ama yine de fâniler karşılarında kimi bulacaklarını *gayet iyi* biliyorlardı. Bu bilgiyi onlara kim yetiştirmişti?

Artık nereye bakmam gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden sadece Orion'ın kokusunu takip etmekle yetindim. Çok geçmeden bir yerlerden çıkıveren bir kol beni küçük bir kütüphaneye doğru çekti. Kapı ardından sertçe kapandı ve gölgelerin arasında beliren Orion'ı gördüm.

Kusursuz planıma rağmen birileri her şeyi mahvetmişti. Arkadaşlarımdan birinin sırrımızla ilgili dikkatsiz davranmış olabileceğini kabullenemediğim için kızgın olmaktan ziyade şaşkındım.

Üzerinde pul pul dökülmüş altın yaldızlı yazılar olan rengi solmuş yeşil kitabı kaldırdığında Orion'ın dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Bunu mu arıyorsun?”

Hayal kırıklığının sert filizleri içime yayıldı. “Bunun için seninle dövüşmemi mi *istiyorsun*? Çünkü yaparım, bilirsin.”

Arkamdaki kapalı kapıya baktım. “Ama neden hâlâ buradasın? Neden kitabı da alıp gitmedin?”

Orion kitabı bana doğru uzatırken yüz ifadesi ciddileşti. “Bana güvenmeni istiyorum.” Konuşurken gözlerime değil seşimin geldiğı yöne bakıyordu, ne de olsa hâlâ görünmezdim. “Bu senin, Rowan. Kitap. Taç. İkisini de alabilirsin.”

Kalbim yerinden çıkıverecekmiş gibiydi. Ne söylemem gerektiğini bilemediğimden sadece kitabı elinden aldım ve görünmezlik büyümün kitabı da yok edişini seyrettim. “Bunu bana verdiğiine inanamıyorum.”

“En doğru kararı vereceğine inanıyorum.”

Titrek bir soluk verdim. Tüm bunların gerçek olduğuna inanamıyordum. “Kitabı nerede bulacağını nereden biliyordun?”

“Bazı şeyleri nasıl öğreniyorsam öyle. Bir iblis avcısı buldum ve bana istediğim cevapları verene kadar vücudundaki kemikleri kırmaya başladım.”

Sormasam daha iyiydi. “Benim de sana vereceğim bir şey var, Orion.” İçinde Lilu isimleri olan kitabı uzattım ve onu elimden almasıyla görünür hâle gelişini izledim. “Sanırım türümüzün son iki üyesi değiliz. İblis avcıları bazı Liluların izini sürüyormuş.”

Orion sayfalar arasında gezinirken bedeni ışıldamaya başladı. “Vay canına, Rowan. Sence bu gerçek mi?”

“İsimlerden bazılarını hatırladım, Bay Esposito mesela. O da bir iblis olabilir. Bana düellolardan söz eden oydu. Annemin arkadaşıydı.”

Orion yüzünde bir tür hayranlık ifadesiyle bana baktı. “Belki de intikamımı almam için bir katliam yapmam gerekmiyordur. Belki de intikamımı bu pisliklerin yok etmeye çalıştığı Liluların geri dönüşü sayesinde alabilirim.” Bir an alnı kırıştı ve dudaklarının köşeleri şeytani bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Ama yine de o iblis avcılarını öldüreceğim ve bundan büyük zevk alacağım.”

“Herkesi yakıp küle çevirmeden önce en azından kitapları buradan çıkarabilir miyiz? Güneydeki çıkıştan hızlıca çıkabiliriz. Kilit devreye girerse Shai kapının sürgüsünü açmak için bizi orada bekliyor olacak.”

Gölgeler onu sarıp sarmalarken mükemmel yüz hatlarının gözden kayboluşunu seyrettim.

“Hadi gidelim, canım,” diye fısıldadı biraz sonra. “İblis avcılarının icabına sonra bakarım.”

OTUZUNCU BÖLÜM

ROWAN

Kapıyı açtığımızda koridorun neredeyse bomboş olduğunu gördük.

El ele tutuşarak görünmeden ilerlemeye başladığımızda Orion'ı doğru yöne götürebilmek için zihnime kazıdığım malikânenin krokisini kullandım. Güney tarafındaki çıkış tam ilerideydi; üzerinde çapraz işlemeler ve demir çiviler bulunan devasa bir ahşap kapıydı. Peşimizden kimsenin gelmediğinden emin olmak için arkama baktım. Nefesimi tutarak kapıyı tıklatmak üzere eğildim: *Bir. İki. Üç. Dört.*

Kapının açılmasını bekledim.

"Shai orada değil," dedi arkamdan gelen kalın bir erkek sesi.

Konuşanın kim olduğunu anladığımda tüm kaslarım âdeta donup kaldı.

"Görünüşe göre arkadaşın buradan çıkmanı istemiyormuş," diye ekledi aynı ses.

Arkamı döndüğümde ellerinde tüfekler olan iki adam gördüm. İçlerinden biri Jack Corwin'di.

İşte o anda aklımda bir *soru* belirdi: Beni göremiyorlarsa burada durduğumu nasıl bilebiliyorlardı? Görünüşe göre arkadaşım bunu da söylemişti.

Birden karnımda bir acı hissettim. Eğilip baktığımda kurşunla değil de küçük bir okla vurulmuş olduğumu gördüm. Biri kaburgalarımın isabet etmiş, diğeri karnıma saplanmıştı. Okları çıkardım ama zehirleri damarlarıma yayıldıkça sanki

beni koruyan büyü de tükenmeye başladı. Yavaş yavaş *görünür* hâle geliyordum.

Dizlerimin üzerine çöküp Orion'a döndüm. O da vurulmuştu ama hâlâ ayakta idi. Vahşi bir hayvan gibi avcılara saldırdı ve içlerinden birini duvara fırlattı. Jack yardım istemek için çığlık çığığa kaçmaya başladı.

Acıyı görmezden gelmeye çalışarak telefonumu cebimden çıkarmaya uğraştım. Yan tarafındaki düğmeye basıp çılgınca bağırarak, "Siri. Legion'ı ara!" dedim.

Telefon çalmaya başladı ama cızırtılardan bağlantının pek de iyi olmadığını anlayabiliyordum. Başımı kaldırıp baktığımda Orion'ın Jack'in peşine düştüğünü gördüm ama o da artık vücudundaki zehrin etkisiyle sendeliyordu.

"Legion, buyrun!" Hattın diğer ucunda, arkadaşımın parazitli sesini duydum.

"Kapana kısıldık! Güney çıkışına gelebilir misin?"

Cevabını duyamadım ama arkadan gelen sıcaklıkla tenim ısındı ve havaya duman kokusu yayıldı. Gözyaşları gözlerimi yakıyordu.

Arkama dönüp baktığımda alevlerin arkamdaki kapının bir kısmını kapladığını, daha da yukarılara tırmanıp ahşabı ve demiri kararttığını gördüm. Bu iyi bir şey olmalıydı. Ateş herkesi yakıp bizi buradan kurtarabilirdi. Ama ısı midemi bulandırıyor, sıcak hava yüzümü yakıyordu. Elimi alevlere doğru salladığımda parmak uçlarıma muazzam bir acı yayıldı.

Ateş beni *yakıyordu*. Zehir büyümüzü mahvediyordu.

"Orion," diye bağırdım.

Dönüp baktığımda Orion'ın sendeleyerek bana doğru geldiğini gördüm. Jack, Orion'ın gücünün giderek azaldığını hissetmiş olmalıydı ki kaçmaktan vazgeçip bize yöneldi. Bu kez daha dikkatliydi. Büyü gücümüz olmadan burada ölüp ölmeyeceğimizi merak ettim. Sıradan iblisler ölürdü. Peki ya Işıkgetirenler? Bu konuda hiçbir fikrim yoktu.

Malikânenin krokisini kafamda canlandırdım. Hemen solumuzda merdivenler yer alıyordu ve üst kattaki iki katta muhtemelen daha az avcı vardı.

Orion'a seslenerek beni takip etmesini söyledim ve bedene yayılan zehrin dağlayan acısını önemsememeye çalıştım. Merdivenlere ulaştığımda dönüp arkama baktım ve Orion'ın peşimden geldiğini görünce rahatladım. Yüzüne acı dolu bir ifade kazınmıştı. Jack'in peşine düşmek için fazladan ne kadar enerji harcadığını merak ettim.

Alevler içindeki bir binaya koşarak girme fikri pek hoşuma gitmiyordu ama fazla seçeneğimiz yoktu. Merdivenleri tırmanırken yangın söndürme sistemi devreye girdi ve üzerimize soğuk su fışkırmaya başladı. Islanmaması için büyü kitabını kazağımın altına soktum.

Orion önüme geçti ve en üst katın kapısını benim için açtı. Kapının ardında bomboş bir koridor görünce rahatlayarak derin bir soluk verdim. Yangın söndürme sistemi burada devreye girmediği için kitabı nemli kazağımın içinden çıkardım.

"Durup dinlenemeyiz, Rowan," dedi Orion. "Dışarı çıkmanın bir yolunu bulmalıyız."

"Biliyorum." Tüm bedenim damarlarıma yayılan zehirle yanıyordu. Büyü kitabını elimde tutmaya devam ederek kordorda âdeta sürünerek ilerledim.

Artık nasıl dışarı çıkacağımız hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Telefonumu bir kez daha cebimden çıkardım ve Siri'ye Legion'ı aramasını söyledim. Bu sefer telefonun bağlandığını belirten ses netti ve Legion telefonu hemen açtı.

"Neredesin?" dedi bağırarak.

Ayrıntılı bir açıklama yaparak vakit kaybedemezdim. "Bizim için ön kapıyı açmanı istiyoruz. Henüz değil ama! Ben kapıya vuracağım. Sadece orada bekle, olur mu?"

Artık neredeyse koridorun sonuna ulaşmıştık, kendimi elimden geldiğince zorladım. Orion da bana ayak uydurarak koşmaya çalıştı.

Sonunda binanın ön tarafındaki ahşap merdivenlere ulaştık ve gücü iyiden iyiye tükenmiş olan bedenlerimiz izin verdiğiince hızlı bir şekilde sendeleyerek aşağı indik.

En alt kata indiğimizde kalbim delicesine atmaya başladı.

Jack Corwin silahını bize doğrultmuş hâlde karşımızda duruyordu.

Ateş büyümü çağırabilecek durumda olsaydım Orion'ı korumak için tüm malikâneyi yakıp kül ederdim.

Jack'in yüzü kıpkırmızı olmuştu ve alnından terler damlıyordu. "Babamı öldürüp bunun yanına kâr kalacağını mı sandın?" diye bağırdı. Çatallı sesi çıldırmış gibi çıkıyordu.

Orion döndü ve bana siper olmak istermişçesine kolunu sırtıma dolayarak beni merdivenlerden yukarı doğru çekmeye başladı. Fakat tam o sırada tenimi delip geçen incecik okların keskin acısını hissettim.

"Alış ve Ladon zehri," diye bağırdı Jack. "Kendinizi pek iyi hissetmiyorsunuz, değil mi, dostlarım?"

Orion hızla arkasına döndü. "Ondan uzak duracaksın." Sesi ölümcül bir tanrının meşum tonuyla duvarlarda gürledi. "Ona bir daha zarar verecek olursan seni doğduğuna pişman ederim. En büyük kâbusun olurum. Burayı yakıp yerle bir edecek, seni dumanla boğduktan sonra da ciğerlerini sökeceğim, Jack."

"Damarlarında dolaşan zehirle bunu yapamazsın," diye karşılık verdi Jack hemen. Onunla alaycı bir ifadeyle konuşmaya çalıştığını anlayabiliyordum ama titreyen sesi bütün etkiyi yok ediyordu.

Üst kattan gelen ayak seslerini duyunca dehşete kapılarak dizlerimin üzerine çöktüm. Burada, Jack ve diğer iblis avcılarının arasında kapana kısılmak üzereydik.

Orion vahşı bir hırıltıyla Jack'in üzerine atılıp onu duvara doğru itti. Kolunu boğazına bastırarak onu duvarla arasına sıkıştırdı. Jack'in yüzü caddeye dökülen yapraklar gibi kıpkırmızı olmuştu.

"Kraliçemden uzak dur," diye homurdandı Orion.

Jack elindeki silahı düşürdü. Bacakları havada savruldu.

Orion'un böyle bir şeyi yapacak gücü nasıl bulduğuna dair hiçbir fikrim yoktu, Ladon zehri beni içten içe kemiriyormuş gibi hissediyordum.

"Git, Rowan!" diye bağıırıyordu Orion ama sesi çok uzaklardan geliyormuş gibiydi. "Ben hemen arkadayım. Götür onu buradan!"

Orion ve Jack'in yanından sendeleyerek geçtim. Kapıya ulaştığım sırada başım deli gibi dönüyordu.

Orion büyü kitabını bana emanet etmişti, onu güvenli bir yere götürecektim. Orion ve Jack'in birbirlerine bağıldıklarını çok uzaklardan işitiyordum ama tüm duyularım sanki zehir beynimi içten içe yiyip bitiriyormuş gibi birbirine karışıyordu. Her şeyimle kitabı malikânedan dışarı çıkarmaya odaklanmıştım. Kapıya yaslanıp tam dört kez vurduğumda nihayet biraz aralandı.

Kör edici güneş ışığı altındaki ölüm kokan avluya düştüm. Güçlü kollar tarafından yakalandığımı hissedince kitâba sarıldım, sonra tenimde rüzgârı hissettim.

Orion'un göğsüne yaslanırken tüm kemiklerim acı içinde isyan etmeye başladı.

Artık sadece bedenimin uyuştüğunu ve dünyanın silinip gittiğini hissedebiliyordum.

Etrafımda kulaklarımı delen erkek sesleri duydum. Midem bulanıyordu. Ellerim ve dizlerim üzerinde sürünüp tozun toprağın içine kustum.

“Rowan!”

Başımı kaldırıp baktığımda karşımda Legion’ın yüzünü gördüm. Tüm dünya Vazelin’le sıvanmış gibi buğulu görünüyordu.

“Rowan,” diye bağırdı yine, yanıma çömelerek. “Seni neyle zehirlediklerini bilmem gerek.”

Bir kez daha kusmamak için kendimi zor tuttum ve o âna geri dönmeye çalıştım. Jack bize zehrin ne olduğunu söylemişti...

Tekrar topuklarımın üzerinde durmaya çalışarak, “Ladon,” diye mırıldandım. Karnımı tutarak yan yattım. Fakat ne yöne dönersem döneyim hiçbir pozisyon acımı dindirmiyordu. “Ladon zehri. Bir de alıç.” Kendimi sırtüstü toprak zemine bıraktım. “Orion nerede?”

Boynumun altına dolanan bir kol hissettim ve başımı kaldırdığımda tepemde bana bakan Legion’ın yüzünü gördüm.

Çam iğneleri ve böğürtlen kokan bir bardağı dudaklarıma yaklaştırıyordu.

“Aç ağzını, Rowan,” dedi Kas usulca, başımın arkasını avucunun içine alarak. “Bu sana iyi gelecek.”

Bardaktaki sıvının kokusu midemi bulandırdı ve yeniden kusmak istedim. Ağzım kupkuruydu ve alev alev yanıyordu.

Sözleri o an bana annemi o kadar hatırlattı ki yalnızca onu memnun etmek istediğimden o doğal, kıvamlı sıvıdan bir yudum içtim. Sıvının tadı toprak ve yaprak gibiydi ama etkisini neredeyse ânında hissettim.

Bana içirdikleri şey her neyse içimi yiyip bitiren o acıyı ânında yok etti ve kaslarımı rahatlattı. Görüşüm yavaş yavaş netleşmeye başladı ve mide bulantım dindi. Ellerim ve ayaklarım titriyordu ama acı geçmişti.

Legion ve Kas'ın endişeli görünen yüzlerine baktım. Artık doğrulup oturabilecek kadar güçlenmişim. Elimin tersiyle ağzımı sildim.

Ama hâlâ ters giden bir şeyler varmış gibi hissediyordum ve paniğe kapıldığım için de kalbim çılgınca atıyordu. Korku bedenimdeki her bir kası ele geçirmişti.

Sonunda duyduğum korkunun kaynağını anlayınca etrafıma bakındım. "Orion nerede?"

Legion şaşkın gözlerle Kas'e baktı. "Bilmiyorum. Sadece seni mümkün olduğunca çabuk güvenli bir yere taşımaya çalıştık."

"Durup onu beklemedik," dedi Kas.

"Kitabı ele geçirdin, Rowan!" Legion, büyü kitabını bana verdi. "Kazandın."

"Bekleyin biraz." Söylediklerine yetismeye çalışıyordum. "Orion hâlâ orada mı yani?"

"Bana kapana kısıldığını söylediğinde yangın çıkarmanın iyi bir fikir olduğunu düşündüm çünkü ikiniz de yangından kurtulabilirdiniz ama..." diye devam etti sözlerine Kas.

"Kas," diye bağırdım. "Orion için geri dönmem gerek!"

Kas önce şaşırmış gibi göründü, sonra da kaşlarını çatı. "Elbette. Ama önce büyü kitabını Dikenler Şehri'ne geri götürmen gerekmez mi? O başının çaresine bakar. Neticede o Orion."

"Birkaç fâniden daha fazlasından kurtuldu o," diye ekledi Legion.

Kitabı kucağımda daha da sıkı tuttum. "Hayır. Damarlarımızda o zehir varken büyü gücümüz işe yaramıyordu. Fânilerin ona bir kez daha zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Hızla ayağa kalktığım sırada Legion koluma dokundu. "Bekle. Kitabı bize bırakman gerekmez mi?"

Bakışlarım ikisi arasında gidip gelirken zihnimin gerisindeki o düşünce tekrar gün yüzüne çıktı; neticede birileri iblis avcılarına haber uçurmuştu. "Shai güney kapısına gelmedi. O nerede?"

Legion başını iki yana salladı. “Telefonuna cevap vermiyor. Onu bulamadık. Onun böyle bir şey yapacağını...” Cümlesini tamamlayamadı. “Seni orada kasten bırakmamıştır, Rowan.”

Kas elleriyle ağzını ovuşturdu. “Ne yazık ki hiç kimseye tam olarak güvenilemiyor. En yakın arkadaşımız bile olsa.”

“İşte bu yüzden kitabı yanımdan ayırmayacağım.” İçi panzehirle dolu bardağı Legion’dan aldım. “Beni güvenli bir yere getirdiğiniz için ikinize de teşekkür ederim. Dikenler Şehri’nde görüşürüz.”

Arkamdan seslenip kitabı onların yanında, güvenli bir yerde bırakmamı söylüyorlardı. Kitabı Orion’a geri götürebildiğim sürece hâlâ kazanabilirdi.

Gerçek şuydu ki artık Orion’a onlara olduğundan daha çok güveniyordum.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

ROWAN

İlk kez böyle bir şey hissediyordum, içimde Orion'ın başının belada olduğuna dair kontrol edemediğim bir his vardı. O benim ikiz yıldızımdı. Ruhunun bana seslendiğinin farkında olmasa bile gerçek buydu. Şu anda bana *ihtiyacı* vardı ve kimse onun yanına gitmeme engel olamazdı.

Ondan ayrılmak göğsümde keskin bir fiziksel acı hissetmeme neden oluyordu.

Ya onu bilerek terk edip gittiğimi düşünüyorsa?

Bu düşünce kalbimin göğüs kafesimde çılgınca çarpmasına neden oldu. Kaçma şansı bulabilmem için kendini iblis avcılarına yem etmiş, kitaptan, tacından, hayatından vazgeçmişti...

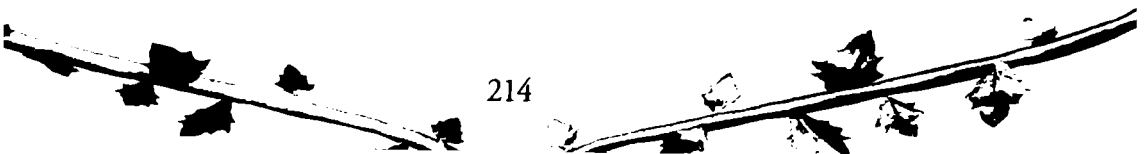
Bir daha ona zarar vermelerine müsaade etmeyecektim.

Masmavi, serin gökyüzünün altında alev alev yanan sonbahar yaprakları üzerinde süzülerek hızla batıya yöneldim.

Orion'ı öldürmüşse Jack'in kafasını koparacaktım. O malikâneneden geriye toz toprağa karışmış kan ve kemik yığınınından başka bir şey bırakmayacaktım. Bir anda karanlık tarafım, içimde en gizli yerlere sakladığım o gölgeler serbest kaldı. İçimdeki kan ve intikam arzusuyla yanıp tutuşan o iblis ortaya çıkmıştı.

Malikânenin bulunduğu açıklığa doğru inişe geçtiğimde dört bir yanımlı fâni kanının kokusu sardı.

Girişi işaret eden taşa ilerledim ve kapıyı tekmeleyerek açtım. Kapı menteşelerinden ayrılınca içeri girdim. Kitabı

kolumun altına sıkıştırıp aynı elimle panzehri sıkıca tuttum. Karşıma yine zehirli oklarıyla fâniler çıkarsa bu kez parmak uçlarımdan çıkacak alev toplarını onlara fırlatmak için hazır olacaktım.

Duvardaki iblis avcılarının portreleri haricinde salon bomboştu.

Havayı kokladım ve kanla yanmış odun kokusunu içime çektim.

Artık yalnızca Rowan değildim, kokuyla avlanan bir iblistim. Arkamdan gelen ayak sesleri duyunca hemen harekete geçtim. Mantıklı düşüncelere ayıracak vaktim yoktu, öyle ki bir fâninin boğazını kavrayıp kafasını duvara çarpmaya başlamıştım bile. Bayılmasına neden olacak kadar değil, yalnızca paniğe kapılmasına yetecek kadar sert vuruyordum. Bir anda fâninin gözleri ürkmüş bir at gibi aklarını görebileceğim şekilde aralandı.

“Esiriniz nerede?” diye tısladım. “*Incubus* nerede?”

Dudakları açılıp kapanıyor ama sesi çıkmıyordu, bu yüzden pençelerimi boynundan ayırdım. Canı yandığından inledi.

“Bağırırsan seni öldürürüm,” diye fısıldadım. “Şimdi söyle bana, burada bir zindan var mı? Ya da bir hapisane?”

Her iki durumda da onu öldürecektim. Orion’ın yöntemleri de böyle değil miydi? Evet. Ama artık ben de bir iblistim ve görünüşe göre sevdiklerimi korumak için şiddetin beraberinde getirdiği acımasızlığa ihtiyacım vardı. Onun güvende olmasını sağlayacaktım. Onun da benim için aynı şeyi yapacağını biliyordum.

“Nerede o?” diye sordum.

“Bu... Bu katta,” diye kekeledi. “Kuzey kanadında. Burada bir zindan ya da ona benzer bir şey yok. Biz canavar değiliz. Onu oturma odasındaki bir sandalyeye zincirledik.”

“Öylece etrafı açık bir odada mı tutuluyor yani?”

Adam başını iki yana salladı. “Etrafında tıpkı bir hücre gibi parmaklıklar var.”

“Bana oraya tam olarak nasıl gireceğimi söyle, yoksa seni bulmak için geri döndüğümde bağırsaklarını usul usul bedeninden sökerim.”

“Şifre... 1486,” dedi kekeleyerek.

Malleus Maleficarum’un yazıldığı tarihi bu.

Bir an için parmaklarımı gevşettim ama sonra gümüşi pençelerimi boğazına sapladım. Adam yere yığılırken boynundan kanlar fışkırdı. Yanından ayrılır ayrılmaz alarmı devreye sokması riskini göze alamazdım.

Orion’ın kokusunu takip ederek kuzey kanadına doğru koşarken bir esinti hissettim. Onu bağırarak sorgulayan Jack’in sesi koridorda yankılanıyordu.

İçimi birden o kadar keskin ve sıcak bir öfke sardı ki onu daha soğuk duygularla yumuşatmak zorunda kaldım. Öfkeme yenik düşmem hâlinde hem burası hem de büyü kitabı yanıp kül olurdu.

Etrafı demir parmaklıklarla çevrili, oldukça gösterişli bir odaya yaklaşıyordum. Sırtımı duvara dayadığımda içeride yalnızca antika bir kilim ve taş bir şömine olduğunu gördüm ama Orion’ın kokusunu alabiliyordum. Önüne siper olup onu güvende tutmayı nasıl da istiyordum...

Mecbur kalmam durumunda demiri kolayca eritebilirdim ama onlara varlığımı belli etmek istemiyordum. Zehirli okları hazır vaziyette bekliyorlarsa işler pek de iyi gitmezdi zaten.

“Bize Dikenler Şehri’ne nasıl gideceğimizi söyle!” Bu, histerinin eşiğinde olan Jack’in sesiydi.

“Sanırım artık durmalıyız.” İşte bu bana hiç de tanıdık gelmeyen bir sestir. “Ölürse ondan hiçbir şey öğrenemeyiz. Ölü bir iblisin bize hiçbir faydası olmaz.”

Sözlerinin dehşet verici kısmını düşünmemeye çalıştım. Onlara görünmemeye çalışıp kitapla panzehri sıkı sıkı tutarak şifreyi girdim: 1-4-8-6.

Demir kapı yukarı kaydı ve odaya girdim. Beynim tüm olup bitenleri bir nefeslik bir süre içinde algıladı.

Odadaki her şey son derece pahalı ve lüks görünüyordu; antika mobilyalar, bir İran halısı. Zincirler ve Orion'ı oturtukları köhne ahşap sandalye dışında her şey oldukça güzeldi.

Orion, benim Orion'ım sol tarafımdaydı ve üstü çıplaktı. Jack gövdesinin her yerine semboller kazımişti ve kanı yerde minik bir gölcük oluşturmuştu.

Üç avcı sağımda duruyordu ve hepsinin üstü başı kan içindeydi.

Bir an sonra üzerlerine saldığım alevler hepsini çepeçevre sarıp yakmaya başladı.

Jack, Orion'a çok yakın olduğundan onu yakma riskine giremezdim. Zaten Jack de alevleri görür görmez kaçmaya başlamıştı. İçerisi duyduğu muazzam korkunun keskin kokusuyla doluydu.

Jack'in peşine düşecektim ama önce Orion'ı iyileştirmem gerekiyordu. İntikam peşindeki vahşi bir Lilu'dan daha iyi ne olabilirdi?

İntikam peşindeki *iki* Lilu.

Fakat dönüp Orion'a baktığımda içim panik ve üzüntüyle doldu. Onu resmen paramparça etmişlerdi.

Nefes alıyor muydu? Korkudan titreyerek hemen yanına gittim. Şiddetli bıçak darbeleriyle göğsüne *ana katili* yazmışlardı. Neler *oluyordu* böyle?

Orion için duyduğum derin üzüntünün Jack'e duyduğum öfkeyi yumuşatması iyi olmuştu, aksi hâlde etrafımdaki her şey yanıp küle dönüşebilirdi.

Bedenine yılan gibi kıvrımları olan motifler oymuşlardı.

Elimle başının arkasını kavradım, gözleri hafifçe titreşerek açıldığında içimde büyük bir rahatlama hissettim. *Tanrılara* şükürler olsun.

“Rowan,” diye mırıldandı. “Gitmelisin.”

“Hiçbir yere gitmiyorum.” Panzehri dudaklarına götürdüm. “İç şunu.”

O kadar çok kan kaybetmişti ki başını dik tutmakta zorlanıyordu, her an kusacakmış gibi görünüyordu. Sonunda dudaklarını bardağın kenarına yaslamayı başardı. Bardağı hafifçe eğdiğimde toprak kokan o kıvamlı sıvı dilinin üzerine kayd.

İlk başta boğulacak gibi oldu. Güçlkle yutkunuyordu ama sonra ağzını kapatınca âdemelmasının hareket ettiğini gördüm.

“Aç ağzını, canım,” diye fısıldadım ona. “Bu sana kendini daha iyi hissettirecek.” Annemin sözleriyle Kas’ın bana söylediklerini bir araya getirmişt.

Karışımı azar azar ağzına akıttım. Göz kapaklarını açıp uhrevi mavi gözleriyle bana baktığında içimi büyük bir sevinç kapladı.

“Orion,” diye fısıldadım. “Bana geri dön.”

Panzehrin geri kalanını da içirdiğimde bu sefer sıvıyı daha güçlü bir şekilde yuttu. İksir boğazından geçerken gözleri kapandı. Bakışlarım teninin üzerinde gezindi. İksiri tamamen bitirdiğinde vücudu iyileşmeye başlamıştı bile. İblis gücü ve büyüğü geri dönerken vücuduna acımasızca oyulan izler de kaybolmaya başladı.

Başını yana eğip gözlerinde hırçın bir ifadeyle bana baktı. “Benim için geri döndün.”

“Elbette. Daima dönerim.” Arkasına geçip dişlerimi sıkarak onu sandalyeye bağlayan zincirleri kopardım. Orion hafifçe öne doğru eğilerek kollarını dizlerine dayadı. Kollarından hâlâ kan damlıyordu.

Önünde diz çökerek yüzüne baktım. Onu hiç bu kadar bitkin görmemiştim. “Orion, bilmem gereken bir şey var.” Bacaklarını kavradım. “Liluları Dikenler Şehri’ne geri getirebilirsek bunun senin için yeterli olacağına söz veriyor musun? Ya da en azından bir asır boyunca içinde tuttuğun o kan yeminini yerine getirmek için fânilere karşı bir saldırı düzenlemeyeceğine?”

Orion yorgun bir ifadeyle bana baktı, dudakları bir tebesümle seğirdi. “Onlardan çok daha korkutucu olsan da sanırım senin sorguların onlarınkinden daha çok hoşuma gidiyor.”

“Söz veriyor musun?” diye üsteledim.

“Veriyorum, Rowan. Onlara saldırmaktan kendimi alıkoyabilirim. Ashur’a intikamımı ne şekilde alacağıma dair ayrıntılı bir söz vermedim. Hem Liluların dönüşü de bir intikam alma yoludur.” Tek kaşını kaldırarak bana yan bir bakış attı. “Onları bulamazsak da yeni Lilular yapabiliriz zaten.”

Yorumu üzerine kızaran yanaklarımı umursamamaya ve Jack’i yakalama şansını elimden kaçırmadan önce yapmam gerekenlere odaklanmaya çalıştım.

Büyü kitabını ona doğru ittim. “Güzel. Bunu eve götür o zaman.”

Orion ayağa kalkıp kitabı bana geri verdi. “Onu sen eve götür. Geri dön ve tacı al.”

Dirseğinden tutup ayağa kalkmasına yardım ettim. “Shai hakkında neler bildiğini öğrenmek için Jack’in peşinden gideceğim. Beni beklemesi gereken yere gelmedi ve buraya geleceğimiz bilgisini avcılarla paylaşp paylaşmadığını, buralarda bir yerde tutulup tutulmadığını ya da neler olduğunu hiç bilmiyorum. Ayrıca o isim defterini de geri istiyorum.”

Derin bir nefes aldım ve havadaki ter kokusunu içime çekip kalp atışlarını dinledim. Gelişmiş duyularım bana buranın bomboş olduğunu söylüyordu. Jack ve diğer avcılar kaçmıştı.

Orion'ın yanağına dokundum. "Gitmem gerek. Büyü kitabını al. Onu Dikenler Şehri'ne geri götür."

Orion hafifçe eğilip alnını benimkine dayadı. "Sanırım bu artık bana güvendiğin anlamına geliyor."

"Evet. Geri döndüğümde de birlikte nasıl hükümdar olabileceğimizi konuşacağız." Jack'in peşinden gitmek üzere döndüm ama Orion beni kolumdan yakaladı.

Ona döndüğümde gözlerinin yoğun, tuhaf bir ifadeyle parladığını gördüm. "Dur, bekle biraz. Bana güvenip güvenmeyeceğine karar vermeden önce ne yaptığımı bilmen gerek."

Yüzünü avuçlarım arasına aldım. "Şimdi söyle o zaman. Hemen."

Yüzü yüzüme çok yakındı. Ellerimi yanaklarından çekip uzaklaştırdı. Yüzünde acı dolu bir ifade belirdi ve omuzları çöktü.

"Kendi annemi ölüme mahkûm ettim," dedi sessizce.

Ondan duymayı beklediğim şey bu değildi. Bakışlarım birden göğsüne kazınan ve kıpkırmızı birer yaraya dönüşen kelimelere kaydı. *Ana katili.*

"Anlamıyorum," dedim. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Molor annemi korumaya çalışırken öldü, Rowan. O bir kahramandı. Annemle birlikte hapse atıldıktan yalnızca birkaç ay sonra başka bir hücreye götürüldüm. Annem bir asildi ve onlar da rekorlar kitabına geçecek bir suç istiyorlardı. Bu yüzden benden kralı öldürmek istediğini söylememi istediler, ben de yaptım. Tek yapmaları gereken şey beni korkutmaktı, ben de onlara duymak istedikleri her şeyi söyledim."

Orion'ın kederi tüm benliğimi kaplamış gibiydi; bu keder öyle derin bir kuyuydu ki dibine bir türlü ulaşamıyordum.

Bakışları yeniden benimkilerle buluştu, yüzü acıyla gölgelenmişti. "Bunu yaptım çünkü içten içe böyle biriyim. Hep ilk önce kendini kurtaracak türde biriyim. Ben Molor değilim. O, benden daha iyi biri olduğu için öldü. Hayatta kalanların hep

en kötüler olduğunu düşünmüşümdür. İçimde çarpık, hastalıklı bir şeyler var, Rowan.”

Ağzından çıkan her söz içime dokunuyordu çünkü biz aynıydık; ikimiz de hayatta kalmıştık. Fakat Orion yanıliyordu.

Kollarımı boynuna dolayıp kalp atışlarını duyabilmek için onu kendime çektim. “Sen anneni korkunç biri olduğun için ölüme mahkûm etmedin, canım. O zamanlar beş yaşındaydın, yoksa altı mı? Daha çok küçüktün, hem senin yerinde hangi çocuk olsa aynı şeyi yapardı.” Parmak uçlarımda yükselip yüzümü boynuna gömdüm.

Kolunu çekinerek de olsa belime doladı. “Bir kahraman etrafındakileri korumalıdır,” dedi. Sözleri kulağa tuhaf bir şekilde çocukça geliyordu; sanki bir yanı beş yaşında kalmış gibiydi.

Onu boynundan öptüm. “Ama küçücük bir çocuktan kahraman olamaz ki. Hem asıl korkunç olanlar sana işkence edenlerdi çünkü bunu yapmaları yalnızca itirafını kayda geçirmekle ilgili değildi. Işıkgetiren’in ruhunu parçalamaya çalışıyorlardı. Orion, ben annenin senin yerine ölüme gitmek isteyeceğinden eminim. Benim annem benim için kelimenin tam anlamıyla alevlerin arasına dalmıştı, senin annenin de seni öyle sevdiğini biliyorum. Nasıl sevmesin ki? Sen gaddar biri olarak doğmadın. Yalnızca ailesini çok seven küçücük bir çocuktun ve bunu sana karşı kullandılar. Ruhunda da bedeninde de bazı yaraların var ama hangimizin yok ki?” Gözlerine baktım. “Hayatımı kaç kere kurtardın? Daha bugün güvende olmamı sağlamak için işkence gördün. Beni koruyorsun.”

Eli sırtımda yukarı doğru kaydı ve başımı avuçları arasına aldı.

Parmaklarımı yaralı teninin üzerinde gezdirdiğimde şimdiden iyileştiğini, pürüzlerin neredeyse kaybolduğunu fark ettim. “Sen benim Işıkgetiren’imsin; gölgeler arasına düştüğünde bile parlıyorsun.”

Solgun gözleri vahşi bir ifadeyle parladı. Eğildi ve beni belimden kavrayıp ayaklarımı yerden keserek tutkulu bir şekilde öpmeye başladı. Büyü gücünün sıcaklığı etrafımda titreşirken tüm öfkemin ve korkularımın eriyip gittiğini hissettim.

Sonunda Orion geri çekilip kopkoyu kirpiklerinin arasından bana baktı. “Dikenler Şehri’nin Kraliçesi, Rowan Morgenstern.”

Büyü kitabını tekrar ona verdim. “Onu eve götür, Orion.”

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

ROWAN

Orion'ın yanından ayrılmam iyi olmuştu çünkü Jack'in iblisleri tuzığa düşüren büyülü sınıra yaklaştığından emindim.

Onu eski bir taş değirmenin yanında buldum. Değirmenin etrafındaki ağaçlar kızıl tonlarında parlıyor, kırmızı, kadife çiçeği ve koyu sarı renkleriyle alev alev yanıyordu. Fakat Jack'in giysileri kan içinde olduğundan kokusunu takip etmek oldukça kolaydı. Zaten yanına vardığım sırada bitap hâldeydi. Kıpırmızı yüzüyle topallayarak ilerliyordu. Orion'ın kanıyla sıırıslam olmuştu. Hâlini görür görmez içimde alev alev yanan bir öfke dalgası belirdi. Tam önüne indim, kanatlarım iki yana açıldı.

Jack beni tepeden tırnağa inceleyip geriye doğru sendelediğinde bedenini ele geçirip bakışlarına sızan korkunun tadını çıkardım. “Rowan. Unutma, bir zamanlar seninle arkadaştık.”

Ona bir adım daha yaklaştım. “Seninle hiçbir zaman arkadaş olmadık, Jack.”

“Sen buradaki iblisler gibi değilsin. Seni *tanıyorum*, Rowan. Birlikte büyüdük biz.” Ellerini kaldırdı. “Yetenek gösterisini hatırlamıyor musun? Bir sihir gösterisi yapmıştın! Lisedeydik.” Gergin bir kahkaha attı. “O... O gösteri... O gösteri iyi bile değildi, Rowan. *Sabneden düşmüştün*. Şimdi de uçuyorsun, öyle mi? İnsanları mı yakıyorsun? Bu benim küçükken tanıdığım Rowan değil.”

Öfkeyle dudak büktüm. “Canını bağışlamam için yalvarırken bile bana ne kadar aşağılık biri olduğunu hatırlatmaktan

kendini alamıyorsun. Sahneden düştüğüm o ânın videosunu çekip Instagram'a yüklemiştin. Hatırladın mı?"

Jack her an ağlayacakmış gibi görünüyordu. "Ama sen onlar gibi değilsin. Sadece bunu söylemeye çalışıyorum. Sen... biliyorsun, Rowan. Sen zararsızsın."

Birden elimi uzattım ve boğazını sıkarak onu havaya kaldırdım. "Sen sevdiğim birine zarar verdin. Sonrasında da bir iblise *acayip* benzediğimi fark ettim. Artık zararsız değilim yani."

Jack'i yere indirdim. Benden uzaklaşmaya çalışsa da peşini bırakmadım. Bu kez pençelerimi çıkarıp onu yeniden kaldırırken vücuduna sapladım. "Sana birkaç sorum var. Öncelikle, kitabın nerede olduğunu bilmek istiyorum. İçinde Liluların isimleri olan kitabın. Seni yeniden serbest bıraktığımda sana bunu söyletmenin bir yolunu bulacağım."

Onu bir kez daha sertçe yere bıraktım, sonra da topuğumla dizine bastırdım. Jack kırılan dizini tutarak bir çığlık attı. Feriyatları dinene dek beklemek zorunda kaldım. Çok geçmeden boğulurcasına, "Yandı," demeyi başardı.

Dişlerimi öfkeyle birbirine kenetledim. "Onu yaktın mı?"

Topuğumu aynı dizine sertçe bastırdım. Çığlıkları gökyüzünü delip geçti.

"Ona ihtiyacımız yoktu." Jack yerde yuvarlandı, her an kusacakmış gibiydi. "Artık bu bilgiler dijitalleşti."

Yaşanan katliamın orta yerinde durduğumuz düşünüldüğünde bu son derece uygunsuz bir açıklamaydı ama işe yarar bir bilgiydi.

"Shai nerede?" diye sordum ona. "Beni ele veren o muydu?"

Jack titrerken bile bana gülümsemeyi başarabiliyordu. "O pek düşündüğün gibi biri değil. Şimdi bile gerçek bir arkadaşın yok, Rowan. İblisler seni hiç umursamıyor. Eğer yaşamama izin verirsen arkadaşın olabilirim."

"Shai nerede?"

“Osborne’da.” Dizini ellerinin arasına aldı. Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu, yüzü acıyla buruşmuştu. “Sen benim babamı öldürdün. Kardeşlerimi öldürdün. Şimdi de benim sonumu getireceksin. İşte bu yüzden sizi avlıyoruz,” diye bağırdı. “Çünkü siz canavarsınız!”

Eğilip yanında diz çöktüm. “İkimiz de öyleyiz. Orion’ı neredeyse öldürecektin. Shai’nin Osborne’da ne işi var?”

“Orion da senin düşündüğün gibi biri değil. İşlediği günahlar yüzünden sonsuza dek lekелendi. Annesini öldürdüğünü biliyor muydun?” Üstü başı toprak ve kanla kaplı hâlde bana baktı. “Yalnızca hücrelerine yılanlar koydular ve onlardan merhamet dileyene kadar tüm bedeninde gezinmelerine izin verdiler, o da annesini ölüme gönderdi.” Jack yine vahşi bir kahkaha attı. “Senin o iri yarı, kötü iblisin yılanlardan korkuyordu.”

“O zamanlar beş yaşındaydı, seni manyak.”

“Dünyayı tüm günahlarınızdan yalnızca iblislerin kanı temizleyecek. Avcıların kutsal görevi iblislerin kanını dökmektir.”

Öfkeyle dişlerimi sıktım. “Yakında hepiniz öleceksiniz, Jack. Hepinizin peşine düşüp her birinizi yok edeceğiz. İşimiz bittiğinde de fâniler ve iblisler arasında barış yaşanacak. Bunun tadını çıkaracağımız zaman burada olamayacak olman çok kötü.”

Jack titriyordu. “Sen aramızda büyüdün, Rowan. Tekrar aramıza katılsan nasıl olurdu? Bunu hiç kimsenin bilmesine gerek yok. Arkadaşların sana ihanet etti. Orion da aynısını yapacak. İblisler sadık değildir. Hayvanlar gibi sadece kendilerini düşünürler.” Artık teni kireç gibi bembeyaz kesilmişti. Çaresizdi. “Kaos Lordu’na güvenemezsin. O adam *deli*, Rowan. Elbette delirir. Kendi annesini ölüme gönderip sonra da bütün hayatını olayın gerçekleştiği yerde, annesinin sallandığı o ilmiğe bakarak geçirdi. İşlediği günahları, içten içe ne kadar kokuşmuş olduğunu düşünerek geçirdi çünkü iblisler böyledir işte. İğrenç yaratıklardır.” Avazı çıktığı kadar bağıırıyordu. “Biz de günahlarının bedeli olarak göğsünde izler bıraktık, kefaretni

ödemeye zorlamak için kanını döktük; tıpkı Kabil'in bir katil olarak işaretlenmesi gibi!"

Jack konuşurken bedenim giderek daha sıcak, daha parlak bir hâle geliyordu. Tüm bunları ona zarar vermek için yapmışlardı. Henüz küçücük bir çocukken annesini ölüme gönderdiği için onu suçlayıp bu günahı ona yüklemişlerdi. Jack hem fiziksel hem de zihinsel işkenceye bayılan sadistin tekiydi.

"Yanılıyorsun, Jack. Ben senin gibi değilim," dedim aniden. "Belki iğrenç bir varlığım, korkunç bir felaketim ama bir iblisim, fâni değilim ve onlara iliklerime dek sadığım. Sevdiklerimin güvende olmasını sağlayacağım."

"O hâlde birlikte büyüdüğün fânilere de biraz sadakat göster!"

Öfkemin bir anda kabardığını hissettim ve sesim değirmenin taşlarında yankılanarak yükseldi. "*Masum* fânilerin güvende olmasını sağlayacağım. Ama sen onlardan biri değilsin."

Gazabım etrafa yayılırken yıldızların ışığıyla aydınlandım. Kendimi bu şekilde serbest bırakmam bana tuhaf bir zevk vermişti.

Ben karanlığın ortasında düşen ışıktım. Düşmüş Leydi Lucifer'dim.

Jack'in çılgınlıkları yükselmeye devam etti. Onu parçalara ayırırken kan ve kemikten, toprak ve kaya parçalarından oluşan yığınlar havalanarak etrafımda yıkımı getiren bir girdap gibi dönmeye başladı. Kötüleri ve günahkârları alıp götüren bir kâbustum. Işığın bedenimden taşmasına izin verdim ve kendimi karanlığa açtım.

İçimi boşaltarak tüm dünyayı yuttum. "Ben dünyaları yiyip yutan Kaos'um," diye fısıldadığımı duydum. "Ben ilk var oldum ve sonuncusu olacağım."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ROWAN

Gölgeli kâbuslar zihnime doluyordu. Artık buzdan bir sarayda, büyük bir yalnızlığın içinde yaşıyordum.

Ben kâbusum.

Düşünceler, karanlıkta dönüp duran minik galaksiler misali, zihnimin karanlığında spiraller çiziyordu. Burada sıcaklık namına hiçbir şey yoktu.

Var olup olmadığımdan emin değildim...

Öldüğümü sanıyordum... Bedenim öfkeyle kendini tüketmiş, ruhum da onunla birlikte yitip gitmişti.

Düzen ve kaos... yeraltı dünyasına düşen bir ışık.

Gölgeler ışığımı tüketiyordu.

Ben sonsuzum. Alfa ve omegayım.

Tekrar ısınmak istiyordum. Onu istiyordum. O güzel, düşmüş tanrıyı... O kadar mükemmeldi ki gölgeler onu sahiplenmek için büyük bir arzu duyuyordu. Ben de o gölgelerin arasındaydım, güzelliğini yutmak istiyordum.

Derken bir özlem duygusuyla ikiye bölündüm ve ona tutundum.

Yeniden hissedebiliyordum. O ışığı tüketmem gerekiyordu...

Hissedebiliyorsam, hayattayım demekti.

Çok sevdiğim biri boynumu ve çenemi öptü. İsmi neydi onun?

Kokusunu üzerimde hissettiğimde burun deliklerim genişledi. Ona eşlik eden lavanta sabununun kokusu da bedenime geri dönmeme yardımcı oluyordu.

Onu *çok istiyordum*. Âdeta açtım. İçimdeki kaos beslenmek istiyordu.

Kaslarım sıcak, kaygan ve gevşekti, bedenimden sular damlıyordu. Çırılçıplak kalmak, düşmüş tanrının çıplak tenini bedenimde hissetmek istiyordum.

Ama o bana istediğimi vermiyordu.

Sıcak suyla ıslanmış pamuklu havlu bedenimi sarmaladı. Kaslı kollar beni sarmalayıp serin ve tertemiz çarşaflarla örtülmüş bir yatağa yatırdı. Çarşafların tenimde yarattığı o yumuşacık ve hafif sürtünme hissi, duyduğum arzuyla gidecek şişip kabarıyormuşum gibi hissetmemi sağlayan erotik bir işkenceydi sanki.

Benden uzaklaşmaya çalıştı ama kollarımı bedenine doladım. Tırnaklarımı sırtının çıplak derisine geçirip onu kendime daha da yaklaştırdım. Zihnimin gerisinden onun için inlediğimi duyabiliyordum. İhtiyacım olan şey düşmüş tanrıydı ve içimi yeniden ışıkla doldurabilecek kişinin o olduğunu biliyordum. Boynunu yalayarak tadına baktım. Bana dokunmasını deliler gibi arzularken tenim hassaslaştı. Onu ısırarak mı yoksa becermek mi istediğime karar veremiyordum. Her ikisini birden mi yapmak istiyordum? Onu yiyip bitirmek istiyordum.

“Rowan?”

Gözlerimi açtım ve o mükemmelliğe baktım. Masmavi gözler, altın gibi parlayan bir ten, köşeli bir çene hattı; adaleli, tanrısal bir güzellik.

Kararan gözleri alev alev yanıyordu. “Bana geri dönüyorsun.” Beni dudaklarımdan usulca öptü ama bu yeterli değildi.

İçim güçle dolup taşıtı. Onu sırtüstü yatması için ittim ve iç çamaşırı giymediğimi görünce çok sevindim. Çıplak tenini hissetmek istiyordum, bacaklarımı bedenine doladım.

Ellerimi bronzlaşmış, pürüzsüz kaslarının üzerinde gezdirdim. Kararmış gözlerine baktığımda onun da kontrolünü kaybetmenin eşiğinde olduğunu gördüm. Yüzünde son derece sert bir ifade vardı. Parmaklarıyla kalçamı sımsıkı kavramıştı. Onu deliler gibi arzuluyordum.

“Rowan, dikkatli ol,” dedi. “Aşırıya kaçamayız.”

Ama ben aşırıyı istiyordum.

Üzerimdeki bu nemli giysileri çıkarırsam bana ihtiyacım olanı vereceğini biliyordum. Bu yüzden atletimi çekiştirerek tek bir hareketle üzerimden sıyırdım. Bakışlarının memelerime, oradan da iki yanında çırılçıplak duran uyluklarıma doğru kaydığını gördüm. Olmam gereken yer burasıydı, düşmüş tanrımın bedeninin yanı başıydı.

Onu fethetmek istiyordum.

Bir anda o sıcacık, ipeksi büyüğü etrafımızı sardığında tenim parlamaya başladı.

Yutkunurken boğazının hareketini izledim ve düğmelerini açmak için pantolonuna uzandım.

“Rowan, hayır!”

Hemen ardından pek hoşuma gitmeyen bir şey oldu. O sihirli bağlar el ve ayak bileklerime dolanarak beni ondan uzaklaştırdı. Çırılçıplak vaziyette ama ihtiyaç duyduğum şeyi alamadan öylece yatağa bağlandım.

En kötüsü de düşmüş tanrının yine üzerimi örtmesiydi. Onu deliler gibi arzularken bedenime hafifçe sürtünen örtü bile işkenceden farksızdı.

Yanıma uzandı, başı omzumun üzerine düştü. “Yavaş ilerlemeliyiz, canım.”

Canım.

Bu sözcüğü duyunca ismi karanlığın içinde kayan bir yıldız misali zihnime düştü. “Orion.” Bu ismin anısı içimi biraz olsun ışıkla doldurdu.

Dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. Hâlâ kömür gibi kapkara olan gözlerinden beni becermek istediğini anlayabiliyordum.

Parmak uçları örtünün altında, kalçamın kıvrımında geziyordu. “Seni yalnız bırakmak istemedim, Rowan. Bana öyle yapmamı istediğini söylemiş olmana rağmen bunu yapamadım. Seni takip ettim. O ışık parıltısını gördüğüm an... hayatımda hiç bu kadar korktuğumu hatırlamıyorum.”

Eli kalçamdan uyluklarıma doğru gezindi, teması tüylerimin ürpermesine neden oldu.

Şehvet dolu, ateşli rüyalar gördüm... Kabul törenimden sonraki gece İhtar Tapınağı'ndaydık. Onun kucağında oturuyordum, o da benimle oynuyor, ısladığım yerlerime dokunuyordu. Şehvetten içim parçalanıyor, uyluklarımı daha da genişçe açarak hiç utanmadan daha fazlasını talep ediyordum. Orgazm olabildiğim müddetçe başkalarının bizi izliyor olması umurunda değildi...

Rüyamda beni bir masanın üzerine eğiyor ve parmağını sırtımdan aşağı doğru gezdiriyordu. Elini saçlarım arasına götürüyor ve eteğimi zorla yukarı kaldırarak iç çamaşırlarımı bacaklarıma kadar indiriyordu. Saçlarımı sert ve hızlı bir hamleyle kavrayıp ve ben ismini haykırırken içime giriyordu.

Uyandığımda büyümlü bağlar gitmişti ama o hâlâ yanımdaydı. Oda zifiri karanlıktı. Sinir bozucu bir şekilde giyiniktim ama kollarımı ve bacaklarımı bedenine sarmıştım. Orion uykusunda kıpırdanarak kollarını bana doladı. Geceliğimin üzerinden sertliğini hissedebiliyordum. Ona doğru dönüp dudaklarını aradım ve bulduğumda onu tutkuyla öptüm.

Kalçaları bana doğru hareketlenirken iniltisini ağzımın içinde hissettim. Fakat hemen sonra acıyla iç çekerek geri çekildi, gözleri yine gölgelerle koyulaşmıştı. “Henüz olmaz, canım.”

Daha fazla temas istiyordum. *Daha fazla.* “Orion.”

Ona söylemem gereken önemli bir şey vardı, dilimin ucundaydı sanki. Aklımdaki kaosun ortasında artık net görüntüler belirmeye başlamıştı...

Etrafı yılanlarla çevrili gümüş saçlı bir çocuk.

“Bana yılanlardan hiç söz etmedin.” Sözlerim beni şaşırtmıştı. Henüz neyden bahsettiğimden pek emin değildim. Biraz sonra anılar aklıma üşüşmeye, düşüncelerimde eski bir film şeridi gibi titreşmeye başladı. “O zindanda, sen pes edene kadar hücreni yılanlarla doldurdular. Bunu bana söylememiştin.”

Orion benden uzaklaşarak gözlerini tavana dikti. Zihnimde çok daha kötü bir anı canlandı; yılanlardan korktuğu için onunla *alay etmişim*. Yanağına hafifçe dokunarak onu kendime çevirdim. Çekici yüz hatları yorgun bir ifadeyle gölgelemişti, gözleri yarı kapalıydı. Başparmağıyla yanağımı okşayınca hem içten hem dıştan aydınlandığımı hissettim.

“O kitaba ne olduğunu biliyor musun?” diye sordu sessizce. “Hani şu içinde Lilu isimleri olan kitaba?”

Ona söylemem gereken şey işte buydu. Ayrıntıları hatırlamaya çalışarak gözlerimi kapattım. “Onu yakmış ama isimler yine de kayıtlı.”

“Nerede kayıtlı?”

Jack hangi sözcüğü kullanmıştı? “Püritenlerin binasında.”

“Püritenlerin binası,” diye yineledi, başparmağını tenimde gezdirerek.

İçimdeki karanlık beni hafifçe yalayarak öpmesini, uzuvlardan ve dillerden oluşan bir düğüm hâline gelmemizi istiyordu ama bunun önemli olduğunu biliyordum, bu yüzden iyice odaklanıp iblis avcısının yüzünü gözümün önüne getirmeye çalıştım... Paramparça ettiğim o yüzü... Görüntüler zihnimde

havai fişekler gibi patlıyordu. O alaycı bakan, çilli yüzü. Üzerinde Yunan harfleri bulunan bordo tişörtü. Gümüş çekiç şeklindeki broşu, ucundan kan damlayan o bıçak. *Ana katili*. Jack yıllarca bana eziyet etmişti ve o an gözyaşları yanaklarından, toz toprak içindeki yüzünden yol bularak akıyordu...

Düşmüş tanrımın bedenine kelimeler kazımişti.

Sertçe nefes aldım. “Kayıtlar dijital hâle getirilmiş. Bana söylediği şey buydu. İsimler dosyalarında varmış.”

Yüzünde bir tebessüm belirdi. “İyi iş çıkarmışsın, canım.” Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi.

Bu önemli görevi tamamlamış olduğum için bir ödül hak ettiğimi düşünüyordum. Orion’ın bana yoğun bir şehvet ve sevgiyle bakışı da benim için neredeyse bir ödüldü. Ama tam olarak değil.

Ona duyduğum açlık asla yatışmayacaktı. Ellerimi sert ve kaslı vücudunda gezdirdiğimde gözlerinde beliren ifade, onun da kendi kendiyile savaş hâlinde olduğunu anlamama yetti.

Alt dudağını dudaklarımın arasına alarak onu öptüm. Parmakları bedenimde aşağılara doğru kayarak kalçamı sıktı. Ardından beni sertleşmiş aletine doğru iterek inledi; meme uçlarımın sertleşmesine neden olan, çaresizlik ve arzu dolu bir sestti bu. Hemen soyunmam gerekiyordu, bedenlerimiz birbiri üzerinde kayarak hareket etmeliydi.

Bir canavara dönüşmüş, etrafımdaki dünyayı küle çevirmiştim. İnsanları yakıp kül etmiştim. Şimdi de bunların hepsini unutmak için ilkel ve hayvani bir sekse ihtiyaç duyuyordum.

Derken Orion bana büyük bir acı vererek geri çekildi, bedenindeki tüm kaslar gerilmiş hâlde sırtüstü uzandı.

“Buna hazır değilsin, kraliçem. Yavaş ve istikrarlı gideceğiz, canım. Biraz daha dayan.”

İhtiyaç duyduğum şeyi benden esirgemeye devam ediyordu. Tam giysilerimi yeniden yırtarcasına çıkarmak üzereydim ki bana doğru kıvrılarak eliyle yüzümü kavradığını hissettim.

YILANLAR BAHÇESİ

Gözlerim ağırlaşıyor, kaslarım gevşiyordu. Farklı bir tür Lilu gücünü üzerimde kullanıyordu. Biz gecenin, seksin ve uykunun yaratıklarıydık.

Ben bir şey söyleyemeden erotik rüyalar zihnimi doldurdu. Çok yakında ondan istediğim her şeyi alacağımı biliyordum.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ROWAN

Güneş ışığıyla dolu bir odada yalnız başıma uyandım. Orion'ın odasında.

Günlerdir ilk kez kaslarımın enerjiyle olduğunu ve düşüncelerimin netleştiğini hissediyordum. Yataktan fırlayıp üstüme başıma baktım. Orion bana bir eşofman ve uzun kollu bir penye giydirmişti. Hâlimi görünce gülümsedim. Bunlar benim için değil, onun içindi; kendini dizginleyebilmek için beni giydirmişti.

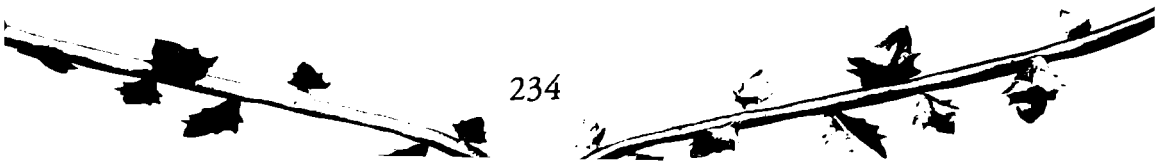
Bahçeye bakmak için pencereye gidip panjurları açtım. Midem bir anda büyük bir açlık hissiyle kazınmaya başladı. Resmen açlıktan ölüyordum. Havayı koklayınca ağzım sulandı. Bir yerlerde ekmek mi pişiriyordu? Ve bir de kremalı bir şeyler? Patatesli? Tereyağlı?

Gerçekten bir an evvel yemek yemem gerekiyordu, aksi hâlde aklımı kaybedecektim.

Kapıyı açtım ve koşarak alt kata indim. Ben henüz aşağıya ulaşamadan, Orion mutfağın bulunduğu köşeyi dönüp merdivenlere ilerlemişti bile. Bana bakarak sırttı. “Geri dönmüştün.”

Yemek kokularıyla ağzım sulanırken, “Hayatımda kendimi hiç bu kadar aç hissetmemiştim,” dedim ona.

Geniş ocağın önünde bir şeyler pişirmekte olan Amon'a umutla baktım. Amon başıyla masayı işaret etti. “İstiridye çorbası ister miydin?” diye sordu.

“Tanrım, isterim tabii ki.” Ahşap masanın başına geçip oturdum. Orion ekmek ve tereyağını önüme kaydırды, sonra da bana bir bardak su doldurdu.

Boğazım kum gibi kuruydu, bu yüzden suyu içip bitirdim. Amon bana bir kâse çorba koyarken ben de tazecik ekmeğe saldırarak üzerine tereyağı sürdüm. Ekmekten buharlar yükseliyordu ve tereyağı hemen eridi. Tuz ve yağın dilimin üzerinde eridiğini hissettim...

Orion masada tam karşımda oturuyordu ve gözleri neşeli bir ifadeyle parlıyordu. “Sakin ol, Rowan. Neredeyse bir haftadır yemek yemedin.”

Ekmek bitmişti bile.

Önümde krema ve patatesle kıvamı yoğunlaştırılmış bir kâse çorba vardı. Nasıl da lezzetliydi. Biraz daha ekmek istiyordum.

Orion elime dokundu. “Bu kadar hızlı ve çok yersen miden bulanır.” Bu sözleri de geçtiğimiz hafta boyunca beni son derece rahatsız eden diğer uyarılarına benziyordu.

“Hep bir şeyleri kısıtlıyorsun,” diye mırıldandım.

Mutfak pencerelerinden içeri giren güneş ışığı, tertemiz beyaz duvarlara ve koyu kahverengi karo zemine vuruyordu. Sudbury’de yaşadıklarımız yavaş yavaş aklıma gelmeye başlıyordu.

Sandalyemde arkama yaslandım. “Bir haftadır bilincim kapalı mıydı?”

Orion’ın dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme gördüm. “İyileşmeni bekliyorduk. Kendini daha iyi hissedeceğin zamanlar için planladığım bir şeyler vardı.”

Başımı iki yana salladım, beynim olayların gidişatına yetişmeye çalışıyordu. “Bekle biraz. Düello nasıl sonuçlandı?”

Orion derin bir iç geçirdi. “Kollarımda büyü kitabı ve seninle geri döndüm. Kalabalık bizi bekliyordu, kitapla birlikte aynı anda geri döndüğümüzü gördüler.”

Demek ki Orion hâlâ kraldı.

Düşüncelerimi duymuşçasına, “Onlara birlikte hükümdar olacağımızı söyledim,” dedi. “Dikenler Şehri’nin bir kralı, bir de kraliçesi olacak. Bu gece kendini iyi hissedersen festivalde halkına seslenebilirsin.”

“Ne festivali?”

Orion masanın karşısından bana gülümsedi. “Halkımızın muzaffer geri dönüşü için bir Lilu kutlaması düzenliyoruz.”

Gözlerim hayretle irileşti. “Onları buldun mu? Bu kadar kısa zamanda hem de?”

“Yalnızca birkaç gün sürdü,” dedi Amon.

“Geleneklere göre, Lilu kutlamalarında genellikle kral gibi giyinmiş bir insan mahkûm kurban edilir ve bizler bu kişiyi ellerimizle parçalayıp etini yeriz.”

Ona şaşkınlıkla baktım. “Sadece... dürüm satan bir kamyon getirtsek olmaz mı?”

“Ama zaten bütün iblis avcılarını öldürdüğümüz için fânî kanı dökme kısmını tamamladık diye düşünebiliriz,” diye ekledi Orion hemen.

Beni sakinleştirmeye çalıştığını ve ben olmasaydım gelenekleri harfiyen uygulayacağını hissediyordum. “Eğlenceli bir festivale benziyormuş.”

Öğle güneşinin ışıkları güzel yüzünü aydınlatıyor, sıcaklığını ona yansıtıyordu. “Ayrıca, yine geleneklere göre, kral kutlamalar sırasında eşiyle halka açık bir şekilde ilişkiye girer,” diye mırıldandı. “Bu, aydınlık ve karanlığın ilkel anlamda birleşimini simgeler.”

Tüm bunlar şimdiye dek davet edildiğim alkol stantları ve kırmızı karton bardaklarla dolu o iki üniversite partisinden çok farklıydı.

Bir dakika... Yoksa ben bir Lilu’dan çok bir fâniye mi benziyordum? Her şeye ayak uydurmaya çalışan zihnim allak bullak olmuştu. Dünya birden çok hızlı hareket etmeye başlamıştı. Lilu kültürüne dair hâlâ bilmediğim birçok şey vardı.

“Pekâlâ, o işi herkesin önünde yapmayacağız,” dedim ona. “Gerçi bunu bana birkaç gün önce, kaos ve şehvetin derinliklerinde kıvranırken sormuş olsaydın seninle istediğin kalabalığın karşısında, istediğin şekilde sevişmeyi kabul ederdim. Ama bu durumda Lilular, aydınlık ve karanlığın onların merakları gözlerinden uzakta bir araya geldiğini bilmekle yetinecekler.”

Orion başıyla onayladı. “Festivalin geri kalanı oldukça normal. Dans edilecek, yemek yenecek, Astaroth’un kaosa intikali yeniden canlandırılacak ve Lilu liderlerinin kanında yıkanabilmesi için bir boğa kurban edilecek.” Boğazımı temizledim. “Bu kısmı atlayabilirim belki?” Fakat konuşurken o kadar mutlu görünüyordu ki neredeyse boğa kanıyla yapılan o ayine bile razı gelecektim.

Orion olmasaydı kesinlikle birkaç hafta boyunca evde kalıp kitap okurdum. Fakat onca zaman sonra halkını geri kazanmıştı ve bunu kutlamak istiyordu; ben de bu akşam Lilular her şeyi nasıl yapıyorsa ona göre hareket etmeyi deneyecektim.

“Lilular şu anda Asmodean Bölgesi’de.” Masum gülümsemesi o kadar güzeldi ki... “Birlikte pencereleri tamir edip tozları temizledik. Geceleri de havada uçarak şehri turladılar.” Orion ayağa kalktı. “Benimle gel. Sana uyabileceğini düşündüğüm bir elbise var.”

Onu böyle görmeye bayılıyordum. Elimden tutup beni üst kata çıkararak ilk başta kaldığım odaya götürdü. Ardından önüme hem gösterişli hem de oldukça cesur bir elbise serdi. Takımyıldızlar oluşturacak şekilde minik incilerle süslenmiş, gece mavisi transparan bir kumaştan yapılmıştı. Altındaki korsaj göğüslerimle karnımı tamamen kapayarak kalçamın altına dek iniyordu fakat transparan kumaşın içinde vücudumun geri kalanı tamamen açıkta kalacaktı.

Ama ben bir Lilu’yudum ve bu da onlar için normaldi.

Üstelik Orion kollarında benimle Sudbury’den döndüğünde herkesin beni çıırılçıplak gördüğünden de emindim.

“Bu muhteşem,” dedim içtenlikle. Elbisenin yanında narin sarmaşıklar misali kıvrılıp bükülen, gümüş bir kolye ve ona uygun bir taç vardı. Kolyenin gümüş sarmaşıkları benek benek incilerle bezenmişti. “Hepsi muhteşem.”

Orion’ın beni nasıl bir elbise içinde görmek istediğini düşünüp tüm bunları benim için seçmiş olduğunu bilmek çok hoştu. Ellerimi beline dolayıp başımı göğsüne yasladım. Kalp atışlarını dinlemeyi çok seviyordum.

Ama yine de zihnimin bir köşesinde beni rahatsız eden bir düşünce vardı.

Biraz uzaklaşarak yüzüne baktım. “Shai’den haber aldın mı?”

Orion başını iki yana salladı. “Ne düşünüyordu hiç bilmiyorum, Rowan.”

Kendimi yatağa bırakarak elbisenin hemen yanına oturdum. “Ama bütün iblis avcılarını öldürdün. Shai onlarla değil miydi?”

“O gitmişti, canım. Kaçmış. Ama eninde sonunda onu bulacağız.”

Festivale ve bunca zaman sonra geri dönmüş olan Lilulara dair heyecanını mahvediyordum, bu yüzden yatağın üzerinde otururken ona gülümsedim. Onu bulacaktık.

Kas bana hiç kimseye, kendisine bile güvenmemem gerektiğini söylemişti. Hatta Shai’ye bile. Ama Shai’yi tanıyordum ve ortada iyi bir sebep yokken asla öylece kaybolup gitmezdi.

Peki hayatları buna bağlı olduğunda insanların korkunç şeyler yapabildiğini daha yeni görmemiş miydim?

Ben bile Orion’ı korumak için bir kaos tanrıçasına dönüşmüştüm.

Shai de bana sırt çevirmişse mutlaka çaresiz bir durumda olmalıydı.

Festival için Asmodean Bölgesi'ne geçtiğimde elbisemin içinde kendimi bir tanrıça gibi hissediyordum. Transparan kumaş bacaklarımı okşuyor, göğüslerimle kalçalarımı kaplayan ipek tenimde harika bir his bırakıyordu. Fakat kendimi bir tanrıça gibi hissetmeme karşın bir köşede durup festivali seyretmekten son derece memnundum.

Yaylı çalgılardan etrafa yayılan müziğin hem yeni hem de tanıdık melodileri alanı dolduruyordu. Bu melodileri ruhumda bir yerlerde taşıdığımı dair rahatsız edici bir duyguya kapılmıştım. Düzenli bir ritimde çalan davul eşliğinde hareketli bir müzik başlamıştı; güzel kontrtenor sesli bir adam da şarkı söylüyordu. Havada yasemin kokusu vardı, *incubus* ve *succubus*lar ay ışığı altında kanatlarını açmış vaziyette havada uçuyordu. Dört bir yana elle tutulur ve bulaşıcı bir keyif dalgası hâkimdi. Kendimi sebepsiz bir şekilde gülerken buldum.

Lilular asırlar sonra büyü güçlerini ve uçuş yeteneklerini geri kazanmışlardı. Karanlık çökünce Lilu bölgesi yeniden canlanmış ve etraf neşe dolu seslerle dolmuştu. Karanlıkta yükselen bir yıldız gibiydi.

Her türden iblis saat kulesinin etrafında çılgınca dans ediyordu. Saatin altın akreple yelkovanı bir kez daha hareket etti ve dokuzu yedi geçeyi gösterdi. Orion'ın yanında içinde portakal kabuğu ve aspir olan, balla tatlandırılmış egzotik Lilu birasından içtim.

Festivali seyreden Orion'ın yüzü, güneş sistemindeki gezegenler gibi yay çizerek zarafetle hareket eden dansçıları izlerken sevinçle parlıyordu. Beni dudaklarımdan öpmek üzere eğildi.

Birbirimizden uzaklaşırken kalabalık bizi alkışlamaya ve coşkuyla bağırmaya başladı. *Yaşasın Kraliçe Rowan! Yaşasın Kral Orion!*

Teknik olarak henüz kraliçe değildim. Fakat kalabalık beni çoktan kabul etmiş gibi görünüyordu. Orion kolunu belime dolayarak beni şakağımdan öpmek üzere eğildi. İçim sıcacık

duygularla titredi. O an ışıkla karanlığın ilkel birleşimini yeniden canlandırmak için onu Elysium Vahşi Ormanları'na götürmekten başka bir şey istemiyordum. Sadece... bunu bize özel olarak yapmak istiyordum.

Düşüncelerimi duymuş gibi görünen Orion konuşurken nefesi kulağımı ısıttı. "Seni yalnız yakalamak için can atıyorum, kraliçem." Göğsümde bir sıcaklık hissettim ve boğa kanına bulanmadan önce iblis kralıma sarılarak onu ormana sürüklemek istedim.

"Rowan!" Müzik sesleri arasından kulağıma tanıdık gelen, sarhoş bir ses yükseldi. Arkamı dönüp baktığımda gömleklerinin düğmeleri açık hâlde sendeleyerek bana doğru gelen Legion ve Kas'i gördüm.

Kas birasını kaldırdı. "Kraliçe! Kraliçe Rowan. Ekip çalışması!" Bir beşlik çakmam için elini uzatınca ona karşılık verdim.

Onlara gülümsedim ama ekibimizin dördüncü üyesinin yokluğu bana acı veriyor, boğazım düğümleniyordu. Yapbozun eksik parçasını unutmak için sarhoş olmalarına şaşmamak gerekirdi. Ondan kurtulmak için o kadar uğraş verdikten sonra Orion hâlâ tahtta olduğu için biraz hayal kırıklığına uğrayıp uğramadıklarını merak ediyordum.

Kas eğilerek bana selam verirken bardağındaki bira dö-küldü. "Majesteleri," dedi sürçen diliyle. "Kraliçem. Bu dansı bana lütfeder misiniz?"

Orion'ın göğsünden yayılan alçak, sahiplenici hırıltıyı duyabiliyordum. Onu duymazdan gelebilirdim ama o sırada beni tanıyormuş gibi gülümseyen bir başka erkek iblis daha bize doğru gelmeye başladı.

"Rowan!" Yakışıklı yabancı kollarını açarak bana gülüm-sedi. Boyu neredeyse Orion kadar uzundu, parlak kıızıl sakalları ve koyu kahverengi gözleri vardı. Kalın damarlı kollarının alt

kısımları kıvrım kıvrım soyut dövmelerle kaplıydı. Bir Lilu'ydu; kapkara kanatlarını gururla açmıştı.

Bana gülümseyen yüzüne baktım, ona sarılmak istemiyordum. "Tanışmış mıydık?"

Adamın gülümsemesi bir an kayboldu. "Evet. Elbette." Başını eğip üstüne başına baktı ve koyu yeşil gömleğini düzeltti. "Ama tanıştığımızda böyle görünmüyordum." Bakışları benimkilerle buluştu ve hatırlamam için biraz bekledi. "Annen büyü olmadan gayet iyi bir iş çıkardı ama benim vücudum o kadar iyi dayanamamıştı. Şehir surlarının dışına çıktığımda solup gittim."

Birden aklıma geldi. "Dur biraz..."

"Ben her hafta satranç oynadığın o zayıf ve titrek ihtiyarım." Bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Sana kitabı getirdikten sonra oradan hızla uzaklaştım. Ya da en azından yürütecimin beni götürebildiği kadar hızla uzaklaştım. Sonra o lanet avcılar beni buldu."

Şaşkınlığıma engel olamamıştım. "*Bay Esposito?*"

"O benim gerçek ismim değildi." Göz kamaştıran kanatları ay ışığında açıldı. "Ben baba tarafından kuzenin, Sabazios. Sen küçükken sürekli size gelirdim, annene yardım ediyordum."

"Sabazios!" Ona gülümsedim. "*İblis Dünyası'nda Düelloyla Yargılanma* kitabındaki ithafı sen yazmıştın."

"Evet!" Etrafındaki dansçılara baktı. "Tanrım, geri dönmek harika. Boğa ne zaman getirilecek? Kanının kokusunu almak için sabırsızlanıyordum. Bazı şeyler nasıl özleniyor, değil mi ama?"

Son derece absürt gelen tüm bu olaylara güldüm, sonra kendimi Orion'ın kaslı göğsüne bırakıp kollarımı beline doladım.

Orion gözlerinde şeytani bir parıltı, dudaklarında şehvet dolu gülümsemeyle bana baktı. "Gerçekleştirmemiz gereken başka bir ritüel daha var ama bu, bizi göremeyeceğiniz bir yerde yapılacak."

İçime bir sıcaklık yayıldı. Bir anda etrafımdaki herkes bizden uzaklaşıyormuş gibi hissettim, yalnızca ben ve Orion kalmış gibiydi. “Benimle gel, *hemen*.”

Orion’la birlikte iblislerin ait olduğu yere, ormana doğru ilerledik.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

ORION

Elysium Ormanı'na doğru ilerlerken Rowan'ın yanında *yürüyebilirdim* ama yürürken onu izlemeyi tercih ettim. Ormanda önümde ilerlerken sallanan kalçası beni büyülüyordu. Elbisesinin kumaşı o kadar inceydi ki uyluklarından aşağısını tamamen görebiliyordum. O güzel elbiseyi parçalayıp ona bir hayvan gibi sahip olmamak için kendimi zor tutuyordum.

Rowan'ı krallıktan kovduğum günden beri ilk kez bedenim gerçekten rahatlamaya başlamıştı. Yürüyüşünü seyrederken, giderek daralan pantolonumu saymazsak, ilk kez huzurlu hissediyordum.

Çok uzun zamandır kendimi tutuyordum ve duyduğum şehvet nedeniyle neredeyse aklımı yitirecektim. Bu gece büyülerimiz birbirine karışacaktı ve ortaya çıkaracağımız gücün dünyayı sarsacağını, cehennemi altüst edeceğini hissediyordum.

Rowan bana döndü, bir tutam kızıl saçı yüzünün önüne düşmüştü. Dudaklarında sinsi bir gülümseme belirdi. "Sonunda yalnız kalabildik."

Bakışlarım bedeninde gezinirken kokusunu içime çektim. Onu kendime doğru çekerek, "Rowan, seni mükemmel yaratık. Liluları geri getirdin," dedim.

Rowan gözlerime bakarak bana o göz kamaştırıcı gülümsemesiyle karşılık verdi. "Bunu birlikte başardık."

Bakışlarımı gözlerine sabitledim ve elimi tersiyle usulca yanağını okşadım. Temas ettiğim her yer minik bir elektriklenmeyle uğulduyordu. "Beni yine ısırmayacaksın, değil mi?"

“Isırabilirim.” Ses tonunda baştan çıkarıcı bir vaat vardı ve açıkçası buna karşı koymazdım.

Bu kendini beğenmiş *succubus* versiyonu, ilk tanıştığım Rowan’a hiç benzemiyordu ve ben ikisini de çok seviyordum.

“Bana güvenmeye başlayana kadar seni öpmeyeceğime yemin etmiştim,” dedim ona. Dudaklarımız birbirinden birkaç santim uzaktaydı.

“Artık sana güvendiğimi anladın yani?” Rowan’ın dolgun ve kıpkırmızı dudakları benimkilerle buluşmaya hazırdı.

Onu öpmek için işaret parmağımı çenesine koyup yüzünü hafifçe eğerek, “O kitabı bana verdin,” dedim.

Fakat dudaklarım onun tatlı dudakları yerine beni engellemek için kaldırdığı sol elinin ilk iki parmağına temas etti.

Dile getirilmemiş bir soru sorarcasına kaşlarım çatıldı. Bir *incubus*ün öpücüğünü kim reddederdi ki?

Onu istiyordum. O da beni istiyordu. Ama bu gece benimle oynamayı aklına koymuştu ve açık söylemek gerekirse, pek de umurumda değildi.

Rowan beklenmedik bir güçle beni sırtüstü itti ve vahşi bir yaratık gibi –ki zaten öyleydi– üzerime atladı. Ay ışığında kızaran yanaklarını, gözlerindeki dizginlenemez parıltıyı görebiliyordum.

Bacaklarını iki yanıma yaslayıp üzerime yerleştiğinde, elbisesinin eteği yukarı doğru sıyrıldı ve bana daha da yaklaştı. “Seni alt etmeye cesaretim olmadığını söylemiştin, hatırlıyor musun?”

Avuçlarımı kalçasında gezdirdim. “Söylediğim bazı şeyler için beni hâlâ affetmedin, değil mi?”

Rowan gömleğimin düğmelerini çözdü ve avuçlarını tenime bastırdı. Kıpkırmızı dudakları şeytani bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Tırnaklarını göğsümün üst kısmına geçirerek gömleğimi yırttı. “İntikamımı yavaş yavaş alabilirim. Artık bana aitsin.”

İçimdeki arzu birden alevlendi ve karanlıkta, bedenlerimizin temas ettiği her bir noktada kıvılcımlar ateşlendi. “Öyleyim.”

Fakat Rowan'la birlikteyken bile hükmetme içgüdümü bastırmak benim için neredeyse imkânsızdı. İçimi iblislere özgü bir dürtü sararken onu üzerimden kaydırarak yüzüstü yosunlu toprağa bastırdım. Elbisesi arkasından yukarı sıyrılmıştı. Hızlı solukları içimin şehvetle dolmasına neden oldu.

Bileklerini yere bastırarak onu sabitledim, ardından ağırlığımı üzerine vererek olgun meyveleri andıran o tatlı kokusunu içime çektim. Bedenini de ruhunu da işaretlemek, benim olduğunu herkese ilan etmek istiyordum. İç çamaşırını yırtıp ona hemen, oracıkta sahip olma dürtümle mücadele etmeye çalıştım. Bunun tadını çıkarmam gerekiyordu.

Yüzümü onunkine yaklaştırdım. "Bir daha asla başka bir erkeği beni düşündüğün gibi düşünmeni istemiyorum."

Rowan dönüp bana baktı ve dudaklarını yaladı. Alt dudağının üzerinde kayan dilini görünce daha da sertleştim. "Beni hâlâ kıskanıyorsun, değil mi? Bir tanrı falan olduğunu sanıyordum."

Elbisesini daha da yukarı kaldırdım ve neredeyse konuşmayı unutmama sebep olacak o minik, dantelli külotuyla, güzel kıcını ortaya çıkardım. "Tanrıların hepsi kıskanır," dedim hırslayarak. "Bu yüzden başkalarına taptığınızda bu kadar öfkelenirler."

"Sana Tammuz'dan hiç bahsetmemeliydim."

"Şu anda babam hakkında konuşmasak daha iyi." Bir elimle bileklerini yere sabitlerken diğer elimi bacaklarının arasındaki koyu renk ipek kumaşın üzerinde gezdirdim. Rowan inledi ve dokunuşumla kalçasını hafifçe kaldırdı. İpek kumaşın altında beni ne denli arzuladığını hissedebiliyordum. Çamaşırını bir kenara çekip hemen işe koyulma dürtüme direndim çünkü ona işkence etmek bana büyük bir zevk veriyordu.

Rowan inleyerek, "Orion," dedi. Artık dayanamıyordum.

Tüm bedenimle birden üzerine eğildim; sertleşmiş aletim pantolonumun üzerinden ona baskı yapıyordu. "Efendim, canım?"

Rowan beklenmedik bir şekilde kalçasını kaldırarak göğsüme dirseğiyle vurdu. Onun gibi ufak tefek birinden bekle-

meyeceğim kadar güçlü bir darbeydi bu ve soluğum kesilerek sırtüstü yere serildim.

Vay canına.

O mükemmel kıcıyla yine üzerime oturdu. Saçları yerde yatarken yapışan birkaç yaprakla birlikte başının etrafında düğüm düğüm olmuştu. İki yanıma yerleştirdiği bacaklarıyla, şahane bir orman perisini andırıyordu. Elbisesi iyice yukarı sıyrılmıştı, biraz evvel onu okşadığım o minik üçgen şeklindeki, ipeksi iç çamaşırını bir kez daha gördüm. Beni ne denli arzuladığını biliyordum ama kontrolü elinde tutmaya kararlıydı. Şimdilik.

Bu kez bileklerimi sabitlemesine izin verdim, hatta bu hareketini memnuniyetle karşıladım. Boynumu yalamak üzere eğildiğinde içimi titreten sıcaklık bana doğru seçimi yaptığımı gösteriyordu. Tanrılar aşkına, ne kadar da muhteşem biriydi.

“Beni iyileştirdiğinde sana beni becermen için nasıl yalvardığımı hatırlıyor musun?” diye mırıldandı boynuma doğru. “Bakalım bu hoşuna gidecek mi?”

Kaslarım gerildi ve bir anda beynimdeki tüm kan bedenimin belli bir noktasına doğru aktı. “Bir *incubus* asla yalvarmaz, canım.”

“Lucifer’a dua et de sana ihtiyacın olanı vermem için yeterince yalvarabilesin.”

Bunun üzerine bileklerimi bırakıp gömleğimin kalan düğmelerini parçalarcasına açtı. Sonra biraz daha aşağı inerek pantolonumu çıkardı. İşaret parmağının tırnağını baştan uca aletimde gezdirdi. Vücudumdaki her bir kas gerilirken temasıyla çılgınca titredim.

Artık onun insafına kalmıştım.

Fakat olmayı isteyeceğim başka hiçbir yer yoktu.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

ROWAN

Onu şimdiden içimde istiyordum. Bedenim, âdeta kızışmış bir hayvan gibi, beni eğip elbisemi yukarı sıyrmasına ânında tepki vermişti. Hâkimiyeti ele geçirip beni yere sabitlemesine. O an gerçekten istediğim tek şey, beni sertçe becermesiydi.

Ama bu isteği içinden ben çıkaracaktım. Bana defalarca yaptığı o erotik işkencenin tadına onun da bakmasını istiyordum.

Dilimde denizden ya da terinden gelen hafif bir tuz tadı hissederek boynunu öptüm. Bacaklarım iki yanına yaslanmış vaziyette üzerinde ileri geri sallanmaya başladığımda soluğunun kesildiğini fark ettim. Uzanıp parmaklarını saçlarıma geçirerek beni sertçe kavradı ve öpmek üzere kendine doğru çekti. Dili benimkini okşuyordu. İşte, benden esirgediği öpücük buydu. Bu öpücükle, ben onu kendime, o da beni kendine ait kılıyordu. Böylesine güçlü bir cinsel haz veren öpücük *neredeyse* bütün gece yeterli olabilirdi... Fakat bununla yetinemezdim çünkü bacaklarımın arasında giderek artmaya başlayan o sızı daha fazlasını talep ediyordu. Bana daha fazla sürtünmesini, bacaklarımın arasını daha fazla doldurmasını istiyordum.

Saçlarımı kavrayıp beni olduğum yerde sabit tutarken ağzının içinde inledim. Kalçamın üzerinde duran tek eliyle beni aletinin üzerine sabitlemişti. Alt dudağımı hafifçe ısırды ve gözlerimin içine bakmak için benden biraz uzaklaştı. Bedenimin her santimi arzuyla âdeta uğulduyordu.

Başparmağıyla önce yanağımı, ardından alt dudağımı hafifçe okşadı. “Sana ilk gördüğüm an âşık oldum ama kendimi buna inandırmak istemedim. Sebebi yalnızca ona benzemen değildi, kaybın vereceği o çıldırtan acıyı bir daha hissetmek istemiyordum.

Dudaklarım onunkilerin üzerinde gezindi ve Orion’ın harika kokusunu içime çektim. “Fikrini değiştirmene ne sebep oldu peki?”

Tereddütsüz bakışları bana sabitlendi. “Çünkü seninle olamamak benim için kaybın o çıldırtıcı acısına eşti. Bunu, seni buradan uzaklaştırdıktan sonraki haftalarda fark ettim. Sana ihtiyacım vardı. Aslında o zindandan gerçek anlamda kurtulamamışım, ta ki sen beni oradan çıkarana kadar. Beni sen özgür bıraktın. Beni yine her şeyimle kabul edip etmeyeceğini görmek için bu riski almak zorunda kaldım.”

“Ediyorum tabii ki.”

Şehvet dolu bir başka öpücük için beni kendine doğru çekti. Büyümün onunkine dolandığını, güçlerimizin bedenlerimiz üzerinde titreştiğini hissettim. Vücudum ona duyduğum arzuyla titriyordu. Ama bunu onun içinden çıkaracağıma söz vermişim, öyle değil mi? Tıpkı onun bana defalarca yaptığı gibi...

Yavaşça çenesine doğru ilerleyip çene hattına ve boynuna öpücükler kondurdum. Karın kaslarına doğru indiğimde her bir kasının dudaklarımın altında gerildiğini hissettim. Daha sonra, ismimi bir dua gibi mırıldanırken daha da aşağılara indim. Ellerimi o harika vücudunun üzerinde gezdirdim; onu öptüm, yaladım, ısırdım. Seni hafif bir altın renginde parlıyordu ve kaslı vücudu muhteşem görünüyordu. Mükemmel bir savaşçı gibiydi.

Ağzım aletinin üzerinde durdu. Boğum boğum karın kaslarının altında bir dikilitaş misali gururla duruyordu. Onu bir iki kez yaladım. Dilimle hafif, dairesel hareketler yaparak onu öptüm.

Keskin bir nefes verdi ve parmaklarıyla saçlarımı sıkıca kavradı. “İçimdeki şehveti çıkarmaya mı çalışıyorsun?”

Geri çekilerek ona baktım. “Bir *incubus* nasıl olmalı demiştin?”

Orion artık oyun oynamayı bırakmıştı ve vahşi bir hırıltıyla doğrulup eliyle enseme kavradı. “Seni hemen şimdi çırlıçıplak görmek istediğimi söylüyordum, *succubus*.”

Kalçamı kucağında ileri geri hareket ettirdim. “Ama bir *succubus* kendine tapılmasına ihtiyaç duyar.”

“Ben de tam olarak bunu yapacağım.” Orion üzerime eğildi, boğuk çıkan o güzel sesi tenimi ısıtıyordu. “Ağzımla, ellerimle, aletimle yapacağım şeyler.”

Kral –benim kralım– uzanıp elbisemi omuzlarımdan sıyrarak memelerimi ortaya çıkardı. Manzaranın tadını çıkarırken bakışlarıyla beni âdeta okşuyordu. “Kontrolün sende olmasını istediğini biliyorum, canım ama içgüdülerim beni hâkimiyeti devralmaya itiyor.”

Meme uçlarım bana acı verecek kadar sertleşmişti. Orion onları avucuna aldığı anda üzerimdeki kontrolü zayıflıyormuş gibi göründü. Üzerinde zarif boncuklar olan güzel elbisem de yırtılmış, tozun toprağın üzerine öylece atılmıştı. Serin bir esinti çıplak tenimi sıyrıp geçti.

Fakat iblisler vahşi doğaya ait yaratıklardı, giysilerse medeniyetin dayattığı şeylerdi. Burada, iki Lilu arasında yeri yoktu. Yatağımız yosunlardan yapılmıştı ve kral, çırlıçıplak vaziyette önüne serilmemi istiyordu.

Orion’ın şehvet dolu bakışları arzudan çılgına dönmüş hâlde bedenimin üzerinde gezindi. Aramızdaki şehvet büyüsü çıtırdadıkça ormandaki hava da değişip ısınmaya başladı.

Dudaklarının köşeleri hafifçe kıvrıldı. “Kraliçemi tümüyle görmem gerek.” İç çamaşırımı yavaşça uyluklarımdan kaydırıldı. Serin orman havası tenimi sıyrıp geçiyordu, o çılgın arzu içimi çepeçevre sarmıştı.

Orion beni öpüyor, dudakları omuzlarımla, göğsümün üzerinde geziniyordu. Ağzı meme uçlarıma kapanınca duyduğum hazla sırtım gerildi. Dili kıvrıldı, adanmışlık dolu öpücüğü muhteşemdi. Dudakları ve dili bedenime her temas ettiğinde beni sahipleniyordu. Biraz sonra ağzı kasıklarına doğru ilerledi. Bedenim onun için alev alev yanıyordu. Dudaklarımla arasından her an bir inilti kaçabilirdi.

Uyluklarımı aralayınca vücudum alev aldı. Bedenim arzuyla dipdiri olmuştu, onun için haykırmaya hazırdım.

Saçlarını kavrayıp ağzını daha aşağılara indirdim. Bu kez bir öpücük istemiyordum. Orion sivri dişlerini uyluklarımla iç kısmında gezdirdi ve dokunuşuyla bir anda soluğum kesildi. Benimle oynuyordu. Dudaklarını bedenimde, dilini içimde istiyordum. Neredeyse başını uyluklarımla arasında ezecektim.

"Hemen, Orion." Bu kez ona yalvarmıyordum. Emrediyordum.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

ORION

Dilimi o mükemmel bacaklarının arasındaki sıcacık noktaya daldırdım.

Zindanda kaldığım onca senenin ardından baştan çıkardığım kadınların sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi. Kaçtığımda büyük bir çaresizlik içinde onların şehvetinden beslenmeye ihtiyaç duymuştum ama hiçbirisi bunun yanından geçemezdi. Onlar yalnızca kendimi doyurmak, bir ihtiyacı gidermek içindi.

Bu ise bağlılığı ortaya koyan bir eylemdi ve karşımda yatan kadın bir tanrıçaydı.

Rowan'ın uyarıldığını belirten o güzel kokuyu içime çektim ve bu beni daha da alevlendirdi. Bedeninden yükselen hararetili büyü gücü, onu öperken beni okşuyordu. Kahretsin, içimdeki bu cehennem ateşi beni resmen tüketecekti. Yüzüme temas eder etmez Rowan'ın kalçası ağır ağır hareket ederek doruk noktasına ulaşmanın yollarını aramaya başladı. Ama onu bir süreliğine de olsa kıvrandırmak istedim, havada alevler uçuşuyor, ateş büyüğü damarlarımda dalgalanıyordu. Bir anlığına geri çekildiğimde Rowan daha fazlası için haykırdı ama bu sefer sesi çok daha çaresizdi.

Artık benimdi, tam da ona ihtiyacım olduğu hâliyle.

Onu kendime doğru çekip daha derinlerine ulaştım. Parmakları saçlarımda dolaşırken dilimi kıvrarak onu yaladım, dokundum. Bana doğru hareket ederken kalçası hafifçe sarsılıyordu ama poposunu iki yandan kavramıştım.

“Bunu...” diye tısladı, “her gün... yapacaksın.” Kalçası yukarı aşağı hareket ederken soluksuz kaldı.

Konuşabilseydim bunu seve seve kabul ederdim. Lavanta ve altın tonlarındaki büyüğü pırıl pırıl parlıyordu ve dokunulamayacak kadar sıcaktı. Gücünü serbest bırakmanın eşiğindeydi...

Rowan ihtiyaç duyduğu yere ulaşabilmem için öne doğru eğildi. Bir parmağımı içine doğru kaydırduğım da gerilen kasları parmağımı sıktı. İkinci parmağım da içeri süzüldü. Parmaklarımı ileri geri hareket ettirdiğimde titrek çığlığını duydum. Orgazma ulaşmıştı ve o an, sanki altımızdaki yerin sallandığını, havanın ısıyla parıldadığını hissettim.

Bacaklarını etrafıma öyle sıkıca dolanmıştı ki fâniler gibi nefes almaya ihtiyaç duysaydım başım gerçekten belada olurdu. Onu öpmeye devam ederken Rowan, orgazm sonrası dalga dalga yayılan sarsıntılarla beni olduğum yerde tutmaya devam etti.

Fakat elbette kraliçemle işim henüz bitmemişti.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

ROWAN

Dilinin harika darbeleri başımı döndürmüş, bacaklarımı dermansız bırakmıştı. Tüm kaslarım gevşemişti.

Fakat kasıklarımı öpmeyi sürdürdüğünde içimde erimiş hâlde ki o tutku yeniden alevlendi. Orion çıplak ve görkemli bedeni ve dudaklarıyla tenim üzerinde ilerledi. Kalçamdan başlayıp memelerime ulaştı. Her bir zerreme tapıyor gibiydi.

Dudakları tenimi her sıyırıp geçtiğinde içime lav gibi bir sıcaklığın yayıldığını ve sızının her yanıma sardığını hissediyordum. Orion her ne kadar nazik ve saygılı davransa da içinde titreşen o gerilimi hissedebiliyordum. Kontrolü her an yerle bir olabilirdi. Bakışlarım güçlü kollarından aşağılara doğru kaydı, gölgeler kasları üzerinde şekiller oluşturuyordu. Onu omuzlarından tutup üzerime çektim. “Daha fazlasını istiyorum.”

“Daha fazlası,” diye yineledi.

Bedenim şehvet ve nemli hava nedeniyle yapış yapış olmuştu. Onun için hazırdım.

Kömür gibi kapkara olmuş gözlerini üzerime dikerek bana kontrolü ele geçirdiğini hissettirdi. Ellerimle sırtını kavrayarak onu kendime doğru çektim. Bacaklarımı iki yanına doğru açtım ve onu daha da yakınımaya getirmek için ellerimi kalçasına kaydardım. Tam içime gireceği noktada durup benimle minik minik oyunlar oynamaya başladığında bir anda yine uyarıldım. “Sana hemen şimdi ihtiyacım var, Orion.”

Bu kez beni yalvartmadı. Dimdik aletiyle yavaşça içime girerek beni tamamen doldurdu. Rahatsızlığın eşiğine gelene kadar gerilmeme neden oldu. Ah, *tanrılar* aşkına...

Erotik enerji bedenimde dolanırken başımı geriye doğru attım. Orion'ın ismini fısıldadım ve tırnaklarımı etine iyice geçirdim.

“Gözlerimin içine bak, canım,” diye mırıldandı.

Bakışlarıyla buluştum. Bedenine uyum sağlarken o gerçek dışı güzelliği karşısında bir an soluğum kesildi. Bacaklarımı ona daha sıkı doladım.

Ormandaki sıcaklık o kadar yükselmişti ki bazı yapraklar mum alevi gibi yanmaya başlamıştı. Fakat bu, daha sonra ilgilenebileceğimiz bir sorundu.

Orion devasa bedeniyle beni yosunların üzerinde sabitledi. Yavaşça içime girip çıkmaya başlayarak içimdeki ateşi körükledi. Artık Rowan değildim... Yalnızca ormana ait bir yaratıktan, bir *succubustan* ibarettim.

İçimde ilkel ve ezici bir yoğunluğa ulaşan zevk bütün bedenimi sardı.

Orion bir kez daha yavaşça içime girerken gözleri benimkilere kilitlendi. “Sen benimsin, Rowan,” diye fısıldadı. “Seni seviyorum.”

İçten sözlerine karşılık vermem gerektiğini hissettim fakat güçlü darbelerinin verdiği hazla o an yalnızca daha fazlası için yalvarmayı başarabildim.

Orion içimde daha hızlı hareket ederek dudaklarıma yapıştı. Hareketleriyle altımızdaki zemin sarsılırken hava altın tonlarla ışıldıyordu. Dünya alev alev yanıyordu ve bizler ışığın yaratıklarıydık.

Yaşadığım şiddetli orgazm âdeta içimi delip geçerken titredim. Haykırışlarım göğe, nehrin karşı tarafındaki şehre ulaşmış olmalıydı. Bir ölüm perisine taş çıkaracak haykırışlardı bunlar.

Gerilen kaslarımla onu kavradığımda Orion hırladı.

Tam bittiğini düşünüyordum ki her şey yeniden başladı; çıktığım o doruk noktasından düşüş hissi yalnızca bir başka tırmanışın işareti gibiydi. Kalçamı büyük bir hızla indirip kaldırmaya başladım. Ben henüz neler olduğunu anlayamadan zihnim yeniden parçalanmaya, bedenim titremeye başladı.

Orion boşalırken ağzı o kadar geniş bir şekilde açıldı ki en derinlerinden yükselen altın rengi alevlerin boğazının arka tarafını yalayıp geçtiğini gördüm.

O an söyleyebilecek tek bir söz bile bulamadım; hissedebildiğim yalnızca sıcaklık, ışık ve özgür bırakılan vahşi bir canavarın muazzam coşkusuydu.

Yağmur damlaları çırılçıplak bedenlerimiz üzerinden akıp giderken Orion'ın kollarında kıvrılarak soluk alıp verişlerini dinledim. Zihnim aşırı uyarılmanın neden olduğu sisten arınıp yeniden berraklaştığında fırtına büyüünün sözlerini hatırladım ve etrafımızdaki alevleri söndürdüm.

Orion nemli saçlarımı okşadı ve beni kendine daha da çekti. Soğuk havada tüylerim ürperdi.

“Rowan,” dedi usulca. “Elbiseni parçaladım. Yine.”

“Artık ya senin dikiş dikmeyi öğrenmen ya da benim yanında çıkarması daha kolay şeyler giymeye başlamam gerek.”

Orion başımın üzerine bir öpücük kondurdu. “Çırılçıplak gezebilirsin,” dedi. “Benim yanımdayken tabii,” diye açıklık getirdi sözlerine. “Başka kimsenin yanında değil. Kas ve Legion'ın her yerini görmesine gerek yok.”

“Nüdist olmaya hiç niyetim yok.”

“Rowan.” Dirseği üzerinde doğruldu. Şaşırtıcı derecede soluk renkli masmavi gözleri karanlıkta parlıyordu. “Ne zaman evleniyoruz?”

Gözlerimi dikip ona baktım. “Bu... bir teklif mi?”

Orion parmağının ucunu köprücük kemiğim üzerinde gezdirdi. “Teklif mi?”

Gülümsememek için kendimi zor tuttum. Son zamanlarda Orion'ı hiç de alışık olmadığım savunmasız hâllerde gördükten sonra o amansız öz güveninin geri geldiğini fark edince rahatladığımı hissettim. Sıradan sosyal geleneklerin nasıl işlediğine dair hiçbir fikri yoktu.

“Genellikle bu bir teklif şeklinde sorulur,” dedim. “Bunu kendi kafanda bir varsayım hâline getirmeden önce karşındakine seninle evlenmek isteyip istemediğini sorarsın. Sonra da diz çöküp ona bir yüzük verirsin.”

“Ya.” Orion yavaşça başıyla onayladı. “Sana yüzük alayım mı?”

“Evet.” Parmaklarımı saçları arasından geçirdim. “Orion, sence artık ihtiyaç duyduğumuz her şeyi elde ettik mi? Büyü kitabı da Lilu listesi de elimizde.”

Dikenler Şehri'ni birlikte yönetecektik. Ama ona asıl sormaya çalıştığım şey şuydu: *Artık intikam için yanıp tutuşmuyorsun, öyle değil mi?*

Orion'ın parmakları köprücük kemiğimin üzerinde durdu, cevap vermeden önce derin bir nefes aldı.

Sessizliği karşısında bir an korkuyla ürperdim ama sonunda tekrar konuştu. “Evet. İhtiyaç duyduğumuz her şeyi elde ettik.”

Nemli toprağın üzerine sırtüstü uzandım ve dalların arasından yıldızlarla kaplı gökyüzüne baktım. Tamamen tatmin olmuş ve mutluydum. Orion'ın eli belimin kıvrımından başlayarak aşağılara doğru indi.

Fakat gökyüzüne seyrettiğim sırada zihnimde bir görüntü belirdi:

Üzerlerinde yıldızların kısmen görülebileceği çatlaklar olan taş duvarlar. Sonra taş duvarlardan birinin üzerinde sallanan bir gölge; idam edilmiş birinin sallanan, kanlar içindeki ayakları. Tavandaki gıcırdayan tahtalar yüreğimi parçalıyordu.

Neden bu bulmacanın Orion'ın bile henüz tam olarak anlayamadığı bir parçasını gözden kaçırdığıma dair rahatsız edici bir duyguya kapılıyordum?

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

ROWAN

Festivalden sonraki sabah Orion'ın odasında tek başıma uyan-
dım. Sonunda üzerimi giyinip kahve almak üzere kalkmak
için gerekli enerjiyi bulana dek yatakta bir kedi gibi gerinip
durdum.

Kot pantolonumu giyerken yatağın üzerine bırakılmış el
yazısı bir not ilişti gözüme: *Benimle saat kulesinin önünde bu-
luş, canım.*

Başımı yana yatırıp nota baktım.

Incubus kralım bugün benim için neler planlıyordu acaba?

Kendi kendime gülümsedim. Yüzük. Muhtemelen bir yü-
zük bulmuştu.

Elimde kahvemle Asmodean Bölgesi'ne geçtiğimde şehirdeki
herkesin tıpkı önceki gece olduğu gibi meydanı doldurduğunu
görünce çok şaşırdım. Fakat bu kez müzik ya da dans gösterisi
yoktu; kalabalık öylece, sessizlik içinde bekliyordu ve Orion
kızgın güneşin altında, saat kulesinin yanındaki taş bir kaide-
nin üzerinde duruyordu. Tüm gözler onun üzerindeydi, herkes
bekliyordu.

Ah, tanrılar aşkına, yoksa bana halkının önünde mi ev-
lenme teklifi edecekti?

Ama bu ne ona ne de bana uygun bir şeydi. Böyle bir teklifin kalabalığın karşısında yapılmasını istemezdim.

Fakat biraz sonra Orion'ın kolunun altına sıkıştırdığı şeyi gördüğümde duyduğum korku hissi ensemdeki tüyleri diken diken etti. Bu, büyü kitabıydı.

Orion burada, halkın karşısında elinde büyü kitabıyla ne yapıyordu? Kitap yanlış ellerde son derece tehlikeli bir silaha dönüşebilirdi.

Orion'ın askerlerinden oluşan bir ordu onu korumak üzere kaidenin etrafında sıralanmıştı. Yanına yaklaşılamazdım bile.

Orion masmavi gözlerini üzerime dikti. Buz gibi soğuk ifadesi bedenimim tedirginlikle gerilmesine neden oldu. "Eski gölge kişiliğimiz." Küçümseme ifadesiyle dolu sesi avluda gürledi. "Bir haindir. Dün gece onu kraliçe ilan ettiğimde bir *succubus* büyüğü etkisindeydim."

Buz gibi bir dehşet hissinin sırtımdan yukarı yayıldığını hissettim. *Neler* oluyordu böyle?

Herkes bir adım geri çekilirken etrafımdaki kalabalık ikiye ayrıldı. Orion bu sözlerle neyin peşindeydi?

Evet, teknik olarak eski gölge kişilik olduğum doğrudur. Kralın tacını almaya çalışmış ama başarısız olmuş biriydim.

Teknik olarak bir haindim ve bunun cezası genellikle ölüm olurdu.

Fakat Orion'la birbirimizi seviyorduk, dolayısıyla bunların hiçbirinin artık önemi yoktu.

Öyle değil mi?

Orion'a bakıp tüm bunların düşündüğümde daha az dehşet verici bir biçimde sonuçlanıp sonuçlanmayacağını beklerken boğazımın kuruduğunu hissettim. Ama öyle olsa bile, bu tür sürprizlerden hoşlanan biri değildim.

Orion'ın sesi saat kulesinin etrafında yankılandı. "Sizi vicdanlı bir hükümdar gibi yönetip de esir olmanıza göz yu-

mamam.” Bakışları bana sabitlenmişti. Büyü kitabını başının üstünde kaldırdı.

İçime kötü bir his yerleşti.

“Fakat halkımı serbest bırakacak anahtar bende.” Kitabı havaya kaldırırken gözlerinde ancak bir fanatiğe ait olabilecek o çılgın parıltı vardı. “İşte burada. Büyü kitabı. Sizi özgür bırakacak kişi yine benim. Kehanetlerde sözü geçen ve sizi özgür kılacak Işıkgetiren'im ben. Artık fânilerden korkarak yaşayamayız. Şehrimizin surları ardında bir katliamın daha yaşanmasına izin veremeyiz. Aramızdaki hainlerin bizi tehlikeye atmasına izin veremeyiz. Bu alçak gölge kişilik gibi hainlerin.”

Herkes benden uzaklaştı; sanki bir anda hepsini öldürecek bir zehir yaymaya başlamışım gibi benimle aralarına mesafe koymaya karar vermişlerdi.

Telaşla kalabalığı incelemeye başladım. Bu ani karakter değişikliği karşısında benden başka şaşırان biri var mıydı?

Kalabalık arasında yalnızca –artık son derece seksi bir adam olan– Bay Esposito'nun gözlerini kaçırmadığını fark ettim. O da benim kadar paniklemiş gibiydi, kaşları çatılmıştı, kırışan alnından terler akıyordu.

Orion aklını tamamen yitirmişti ve durumu daha da beter bir hâle getirmeden önce onunla baş başa konuşmam gerekiyordu. “Orion,” diye seslendim ona. “Sen...”

Fakat sözlerim önce beni boğazımdan yakalayan bir elle, ardından da boynuma saplanan bir iğnenin acısıyla kesildi. İğne etkisini ânında gösterdi ve zehir damarlarıma yayıldı. Ladon zehriyle alıç karışımının verdiği bu hissi nerede olsa tanırdım. Zehir damarlarımda hızla yayılarak beni güçsüz bırakıyordu.

Ateş büyüümün tamamen tükendiğini fark ettiğimde kalbim kontrolden çıkmış gibi çarpmaya başladı. Kalabalığın arasında yolunu bulmaya çalışarak bana doğru harekete geçen tek kişi Legion oldu.

Sanki dünya sarsılıyor gibiydi.

Bu resmen kâbuslarımın gerçek olmuş hâliydi.

Kitabı başının tepesinde tutan Orion'ın gözleri üzerimdeydi. "Üç gün sonra şehrin kapılarını açacağım. Yine ziyafetler düzenleyeceğiz. Yine avlanacağız. Yine fânilerin kanını içeceğiz. O inançsız fânilerle bir daha asla soyumuzu tehlikeye atacak antlaşmalar yapmayacağız. Peki, hainlerle ne yapacağız?"

Askerlerden biri kolumu yakaladı, her an beni Orion'ın huzuruna sürüklemek için hazırды. Bir an için sanki kalbim durdu.

Düşündüğüm şeyi yapamazdım...

Yüreğim paramparça oldu. Bunların yaşanacağını anlamalıydım.

Bir şeyi gözden kaçırmıştım. Ona çok güvenmiştim.

Güçlü bir kol beni pazularımdan yakaladığında birden hava buz kesmiş gibi hissettim. Meydanda, fırtına kadar güçlü buz gibi bir rüzgâr esiyordu. Legion beni kucaklayıp büyü gücüyle kalabalığı kasıp kavururken kollarımı boynuna dolayabilmek için elimden geleni yaptım. Beni taşıyordu. Hızla koşuyor, beni tehlikeden uzaklaştırıyordu.

Kucağında benimle Dikenler Şehri'nin sokaklarında koşarken yüzüne baktım. Bir yandan bedenime yayılan o kör edici acıyla baş etmeye çalışıyor, bir yandan da tırnaklarımı derisine geçiriyordum.

Üç gün sonra.

İçimi parçalayan duygularımı görmezden gelmeye çalışarak gözlerimi kapadım ve Legion'ın buz gibi göğsüne yaslandım. Shai ortadan kaybolmuştu. Orion lanet olası aklını kaçırmıştı...

Herkes onun güvenilemeyecek kadar delirdiğini söylemişti. Yılanlar sonunu getirmişti...

Gözyaşları gözlerimi yakarken güçlkle yutkundum. Bu olamazdı. Defalarca hayatımı kurtarmıştı. Malikânede benim için yaşamını tehlikeye atmıştı.

Öyle değil mi?

Belki de birden değişivermişti. Gölgeleer onu tüketmiş, kaos ele geçirmişti.

Dikenler Şehri'nde işler hiçbir zaman göründüğü gibi olmaz.

Yaşadığım öfke ve kafa karışıklığıyla titriyor, olayları zihnimde bir araya getiremiyordum. Tek bildiğim şey benimle ilgilenen kişinin Legion olduğuydu.

Beni sevdiğini sandığım adamdan dünyanın öbür ucuna kaçıırıyordu.

KIRKINCI BÖLÜM

ROWAN

Terk edilmiş bir garajda ellerimle dizlerim üzerinde duruyordum ve tüm bedenim zehrin acısıyla titriyordu. Başımı kaldırıp bulanık gören gözlerimle baktığımda karşımda üç kişi gördüm. İçlerinden biri, elinde tam da ihtiyaç duyduğum o yoğun kıvamlı panzehirle yanıma koşan Kas'ti.

Yanıma çömelip doğrulmama yardım etti. Koluna yaslandığımda bardağı dudaklarıma doğru eğdi. “İşte böyle, Rowan.”

Burnumu çektim, yüzüm gözüm sümük ve gözyaşı içinde kalmıştı; bu hâlimle pek de kraliçe gibi görüldüğüm söylene-
mezdi. Fakat panzehir boğazımdan geçerken titremem biraz hafiflemeye ve sızı hızla kemiklerimi terk etmeye başladı. Kas'in üzerine yığılarak kollarını bana dolamasına izin verdim.

Gözyaşlarım yüzünden gözümün üzerini film çekilmiş gibi hissetsem de diğer iki kişiye baktım. İçimde beliren hayal kırıklığıyla karşımda Shai ve Legion'ı bulmayı umut ederken üçüncü kişinin Sabazios adıyla da bilinen Bay Esposito olduğunu gördüm. Kızıl saçlarıyla son derece çekici görünse de akrabam sayıldığını unutmamam gerekiyordu, seksi olduğunu düşünmeyi kesmem gerekliydi.

“İyi misin, Rowan?” diye sordu Sabazios.

Başım la onayladım. “Fiziksel olarak kendime geliyorum.” Kas'ten uzaklaşıp beton zemin üzerinde bağdaş kurarak oturdum. “Şu an hepiniz benimle olduğunuz için ihanet suçu işliyorsunuz, farkında mısınız?”

Üçü birden, “Evet,” diye cevap verdi.

Sabazios elindeki deri çantayı kaldırdı. “Ama en azından bu kez kaçmadan önce eşyalarımı yanıma almayı başardım.”

“Seni bırakmayacağız,” dedi Kas. “Zaten en başından beri hükümdar olmanı bu yüzden istiyorduk.”

“Elbette seni bırakmayacağım,” dedi Sabazios. “Sen ve annen, kelimenin tam anlamıyla, son birkaç yüzyılda edindiğim tek arkadaşlarıdır.”

Gözyaşlarına engel olamıyordum. “Fânileri uyarmalıyız. Onları tahliye etmemiz...”

“Rowan,” dedi Legion. “Ashur’u durdurabilecek tek kişi hâlâ sensin.”

Dünya altımdan kayıyormuş gibi tuhaf bir dengesizlikle ona baktım. “Ashur mu?”

“Ya da artık kendine verdiği isimle.” Kas eliyle çenesini ovuşturdu. “Orion.”

Kas’ın söylediklerini anlamlandırmaya çalışarak başımı iki yana salladım. “Ashur başka biriydi.” Kalbim daha hızlı atmaya başlamıştı. “Onun kan yemini ettiği kişiydi. Ashur oydu.”

Sabazios başını iki yana salladı. “Ailesi ona Ashur adını vermişti. Onu hatırlıyorum. Sosyal çevremizin bir parçasıydılar ve gümüş saçlı iki küçük oğlanın ismi de Molor ve Ashur’du.” Gözlerinde hiç de tekin olmayan bir ifade belirdi. “Onun hayatta kaldığını bilmiyordum. Zindanda birilerinin yaşadığından ya da öyle bir yerin varlığından haberimiz yoktu.”

Sendeleyerek ayağa kalktım, kanım kulaklarımda uğulduyordu. Ağzım kurumuştu ama yutkunmaya çalıştım. “Öyleyse belki de Ashur onun karanlık tarafıdır. Kan akıtmayı isteyen tarafı.”

Kas ayağa kalktı ve devasa ellerini omzuma koydu. “Onu sevmende bir sakınca yok, Rowan. Ama hepimiz gelenleri unutmayacağını biliyorduk. Ve onun kıyameti getirecek bir savaş başlatmasını engelleyebilecek tek kişi sensin.”

Başımı iki yana salladım. “Onu öldürmeyeceğim.”

Kas derin bir soluk aldı, kehribar rengi gözleri ışıl ışıldı. “Kralı yalnızca tahtın varisi öldürebilir.”

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirirken zihnimde Orion’ın gece yarısı bana fısıldadıkları belirdi.

Çünkü seninle olamamak benim için kaybın o çıldırtıcı acısına eşti... Aslında o zindandan gerçek anlamda kurtulamamışım, ta ki sen beni oradan çıkarana kadar.

Soluklarım hızlanmış, kalbim kontrol edilemez bir hızla atmaya başlamıştı. Neler olduğunu açıklayamazdım ama ruhunun derinliklerinde onun öldürülmeye değil, kurtarılmaya ihtiyaç duyduğunu hissediyordum.

Fakat bu sırada civar şehirlerde yaşayan bütün fânilerin tahliye edilmesi gerekiyordu.

“Polise gitmem lazım,” diye mırıldandım.

Diğerlerinin cevabını duymayı beklemedim çünkü benden ne istediklerini biliyordum. Onlara vermeye hazır olmadığım bir şeyi, yani kralı öldürmemi istiyorlardı.

Bu kasabayı avucumun içi gibi biliyordum ve Gallows Hill Yolu boyunca âdeta hücum eder gibi polis karakoluna doğru koşmaya başladım. Zehrin etkisi hâlâ geçmemişti ve güçlerime tam olarak kavuşamamıştım ama yavaş yavaş geri gelmeye başladıklarını hissediyordum. Rüzgâr saçlarımı savururken hızımı artırıp tepeye doğru koştum. Hava buz gibiydi, kasım soğuğu tenimi ısıırıyordu.

Fakat hedefime ulaştığımı fark ettiğimde bitap düşmüştüm, nefesim kesilmişti ve bacaklarım yanıyordu. Enerjimin çoğunu tüketmiştim.

Yine de karakolun kapısından hışımla içeri girdim ve danışmada bir nöbetçiyle karşılaştım. Memure telaşla ayağa kalkıp ellerini kaldırarak durmamı istedi. “Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Ellerimi dizlerime dayayıp soluklanmaya çalıştım. “Şehri boşaltmamız gerekiyor.” Dikenler Şehri’ni işaret ettim. “Geliyorlar. İblisler üç gün içinde ziyafet çekmek için buraya gelecekler. Avlanacaklar. Herkesi öldürmeye çalışacaklar.”

“Pekâlâ, hanımefendi. Sakinleşmeniz gerekiyor. Bugün akli durumunuzu etkileyebilecek bir madde aldınız mı? Alkol? Uyuşturucu?”

Titriyordum, saçlarımın darmadağın olduğunun ve aralarında kusmuk olabileceğinin belli belirsiz farkındaydım. “Hayır ama zehirlendim.” İçten içe pek de aklım başındaymış gibi konuşmadığımın farkındaydım. “Ben bir iblisim. Kraliçe olacaktım.”

“Hanımefendi, bir tür maddenin etkisi altındaymış gibi görünüyorsunuz. Eğer bakımınızla ilgilenen bir yetkili varsa...”

“Uyuşturucu falan kullanmıyorum ben!” diye bağırdım. “Size gerçek bir tehditten söz ediyorum.” Yeniden elimle Dikenler Şehri’ni işaret ettim. “Ben bir iblisim. Kralı tanıyorum...” *Kahretsin.* “Bakın, Dikenler Şehri’ndeki iblisler Osborne’a bir saldırı düzenlemeyi planlıyorlar. Birkaç yüzyıl önce olmuş bir şeyin intikamını alacaklar. Beni yardım alabilecek biriyle yönlendirmeniz gerekiyor.”

Kadın yavaşça başını salladı ve parmaklarıyla masanın üzerinde tempo tutmaya başladı. Kilitli bir kapının önünde duruyordu ve izni olmadan ardına geçemezdim. Ya da kaçınmaya çalıştığım şiddete başvurmadan. “Dikenler Şehri güvenlik birliklerinden herhangi bir tehdit uyarısı almadık.” Kadın bana gözlerini kısarak baktı. “Siz iblis avcılarıyla mı birliktesiniz?”

Elbette. Orion insanlar üzerinde ihtiyaç duyduğu etkiyi sağlamıştı.

Çaresizlik içinde, “Konuşabileceğim başka biri var mı?” diye sordum. “Bir dedektif? Herhangi bir polis şefi?”

“Hanımefendi, sizden dışarı çıkmanızı istemek durumundayım.” Kadın masanın ardında hareketlenmeye başladı.

Bedenim azar azar güçleniyordu. Elimi kaldırıp parmak uçlarımda titreşerek yanan hafif bir alev oluşturacak kadar büyü gücü çağırdım. “Görüyor musunuz? Buraya size bir tehdit hakkında güvenilir bir ihbarda bulunmak üzere...”

Kadın bu kez silahını çekti, destek için bağırmaya başlayınca birden midem altüst oldu. Arkamı dönüp kapıdan çıkarak oradan uzaklaştım.

Elimde yeni cep telefonumla Shai'nin teyzesinin evindeki kanepeye kıvrıldım. Titreyen ellerimle şehrin acilen tahliye edilmesini gerekli yerlere bildirmek üzere birbiri ardına aramalar yaptım. Bir milletvekilinin ofisini aradım. Ulusal Güvenlik yardım hatlarını, FBI'ı aradım.

Pencereyi açarak şehirden kaçmaları için fânilere seslendim.

Fakat iblislerle fâniler arasında yüzyıllardır bir savaş durumu olmadığından, çoğu insan böyle bir olasılık olduğunu unutmuştu. Hiçbiri büyü kitabı ya da iblislerle aralarındaki büyülü sınırların ortadan kaldırılabilceği hakkında bir şey bilmiyordu.

Ve hepsi benim deli olduğumu düşünüyordu.

Birden telefonum titredi; Kaş'ten bir mesaj gelmişti.

Neredesin? Sana yardım edeceğim, Gün ışıdı. Söz veriyorum xo

Telefonumu tekrar cebime sokup içimi muazzam bir acıyla dolduran kayıp duygusunu bastırmaya çalıştım. Orion'dan bu kadar kolay vazgeçmeyecektim.

Zihnimi boşaltmaya çalışarak kanepeye uzandım. Dikenler Şehri'ndeki herkes başından beri bana her şeyin her zaman görüldüğü gibi olmayabileceğini, kimseye, hatta kendi duyularıma bile güvenmemem gerektiğini söylüyordu.

Öyleyse içten içe neye inanıyordum? İçgüdülerim bana ne söylüyordu? Kolumu gözlerimin üzerine kapayıp birden Orion'ın

evinde saldırıya uğradığım geceyi hatırladım. Biri pencereden atlayıp kaçmıştı, hemen ardından da Orion odasından çıkıp gelmişti.

İçgüdülerim, bana saldıran kişinin Orion olmadığını söylemişti. Birileri, bir şekilde, herkesi onun beni öldürmeye çalıştığına ikna etmek için kralın kılığına bürünmüştü.

Tüm bunların sorumlusunun o olmadığına tüm benliğimle inanıyordum. Biz ikiz yıldızlardık ve Orion'ı en az onun kendisini tanıdığı kadar iyi tanıyordum. Yılan korkusunu biliyordum. Onu mahveden suçluluk duygusunu biliyordum. Onca yıl boyunca içini dağlayan yalnızlığı o kadar tarif edilemez bir boyuta ulaşmıştı ki yan hücrede bir arkadaşı olduğunu hayal etmişti. Sonunda ona kurtarılmaya değer olduğunu gösteren biri çıkageldiğindeyse tüm bu acıları nihayet biraz dinmeye başlamıştı.

Bundan zerre kadar şüphem yoktu. Saat kulesinin önünde durup beni hain ilan eden kişi Orion değildi.

Israrla çalan zil sesi düşüncelerimi bölünce sinirlendim ve kanepede doğrulup oturdum.

Bu... sabit hatlı bir telefon muydu?

Telefon çalmaya devam edince sesi takip ederek mutfağa gittim. Telefona bakınca arama kaydını gösteren ekranı gördüm.

Numaranın alan konu 508'di; yani Sudbury kırsalına yakın bir bölgeden aranıyordum. Birden kalp atışlarım hızlandı.

Hâlâ Shai'yle iletişime geçmeye çalışan iblis avcıları mı kalmıştı yoksa?

Telefonu açıp sessizliğimi korudum.

"Bu arama..." diye söze başladı robotik bir ses ve bir an durdu. Birden eski dostumun, "*Shai Morton*," dediğini duydum. Robotik ses konuşmaya devam etti, "...tarafından Concord Massachusetts Ceza İnfaz Kurumu'ndan ödemeli olarak yapılıyor. Ödemeyi kabul ediyor musunuz?"

Boğazımı temizlerken kalbim çılgınca çarpmaya devam etti. “Evet.”

Hatta bir *klik* sesi duyuldu. “Alo? Camille?” Arkadaşımla sesini nerede olsa tanırdım.

“*Shai?*”

Bu kez uzun bir sessizlik yaşandı. “Dur bir dakika. Rowan? Ah, tanrılara şükür. Neler oldu? Kahretsin. Orion mı kazandı? Burada iblislerin haberlerine ulaşamıyorum.”

Shai’nin soru yağmuru karşısında beynim döndü. “Shai. Neden *hapistesin* sen?”

“Sudbury’de güney tarafındaki girişte seni beklerken tutuklandım. Görünmez olmama rağmen. Telefonda ayrıntılara giremem. Ama kefaletle serbest kalmama yardımcı olabilir misin? Beni buradan çıkarırlar da sana ulaşabilirim diye çaresizce teyzemi ve annemi arayıp duruyordum. Sana açıklamam gereken şeyler var. Biri bize ihanet etti, Rowan. Bu... bu konuyu telefonda konuşamayız. Ama *cidden* seni uyarmam gerekiyor.”

Evet, bir sürü iblis avcısını nasıl öldürdüğümüzü hapishane telefonunda konuşmamak kulağa mantıklı geliyordu. “Neden beni aramadın?” diye sordum ona, resmen bağırarak.

“Beni tutukladıklarında cep telefonumu aldılar. Ezbere bildiğim tek numaralar bunlardı.”

“Gerçi bir şey değişmezdi sanırım,” diye mırıldandım. “Benim de eski telefonum buhar oldu.”

“Ne?”

“Boşver.” Telefon ahizesini sıkı sıkı tuttum. “Yani... bu yüzden mi ortadan kayboldun? Bunca zamandır hapiste miydin? Kefalet ne kadar?”

Shai boğazını temizledi. “Yüz bin dolar bulabilir misin? Çok para olduğunu biliyorum.”

Kahretsin.

Orion bu parayı kolaylıkla bulabilirdi ama ona böyle bir anda bu teklifle gidemezdin. Ya da aklıma gelen başka birilerine.

“Dikenler Şehri’nden atıldım. Bu yüzden burada saklanıyorum. Orion’a bir şeyler oldu. Yine de parayı bulmaya çalışacağım...”

“Yani düelloyu kazandı ve seni öylece şehirden attı mı?” Sesi öfke doluydu.

Gözlerimi kapayıp bunu tam bir geri zekâlı gibi görünmeden nasıl açıklayabileceğimi düşündüm. “Dışarıdan bakınca durum böyle görünüyor,” dedim dikkatle. “Ama dediğin gibi, yüz yüze konuşmamız lazım.”

“Bekle biraz.” Ahizeyi eliyle kapatıp biriyle konuştuğunu duydum. “Kahretsin. Rowan, gitmem lazım. En kısa zamanda seni tekrar aramaya çalışacağım.”

Arkada bağırان birilerinin sesini duydum ve hemen sonra Shai telefonu kapattı. Fakat onunla hemen konuşmam gerekiyordu.

Pencerenin yanına geçtim ve rüyamdaki parmakları pamuk şekere bulanmış oğlan çocuğunu gördüğüm yere baktım.

Şimdiyse çocuğun yerine rahatsız edici bir seksapele sahip kuzenim bir bankta oturmuş kahvesini yudumluyordu.

Sabazios’un –yani Bay Esposito’nun– tam da ona ihtiyaç duyduğum zamanlarda ortaya çıkma gibi bir alışkanlığı vardı. Onu hatırlıyordum. Çay içip kurabiye yemek için evimize gelir, anneme sevdiği kitapları getirirdi. Avcılar peşime düştüklerinde beni uyarmıştı. Bana İblis Yargılamaları kitabını veren kişi de oydu. Durumlara müdahale etmeden ya da saldırgan davranmadan bana yardım etmenin bir yolunu hep buluyordu.

Hemen arkama döndüm ve yanına gitmek için merdivenlerden koşarak inmeye başladım.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

ROWAN

Üstü açık yeni arabasında rüzgâr kızıl saçlarını savururken Sabazios, Concord Hapishanesi'nden uzaklaşmaya başladı. Buz gibi ekim rüzgârı yanaklarımı ısıırıyordu.

Batan güneş, gökyüzünü bal ve lavanta tonlarına boyamıştı ve Osborne'a doğru yol alırken sıcacık ışınları yüzümüzü ısıtıyordu.

Shai arka koltuktan öne doğru uzanarak, "Parayı nereden buldun?" diye bağırdı rüzgâra karşı. "Ve bu Porsche'u?"

Sabazios, "Dikenler Şehri'ne geri döndüğümde yaptığım ilk şey ailemin gömülü altınını bulmak oldu," diye cevap verdi. "Yine Osborne'da mahsur kalacaksam, en azından bunu şık bir şekilde yapabilirim." Öksürdü. "Ya da yaşlı bir adam ne kadar şık olabilirse işte. Büyü gücüm tükenmeye başladı bile. Bundan nefret ediyorum. Ama en azından zengin olacağım ve kendime daha havalı bir yürüteç satın alabileceğim."

"Seni eve götüreceğiz," dedi Shai. "Sadece geçici bir aksilik yaşadık. Ama Rowan, bilmeni isterim ki biri bizi fena hâlde sattı. İblis avcılarının karargâhına gittiğimiz gün biri eyalet polisine yerimi söylemiş. Beni tam güney girişinin önünde bekliyorlardı ve tamamen görünmez olmama rağmen beni bulmayı başardılar."

"Ama neden tutuklandın, Shai?" diye sordum ona.

Uzun bir iç geçirdi. "Ya Legion ya da Kas bize büyük bir kazık attı. Ya da ikisi birden."

Güçlkle yutkunarak ona doğru döndüm. "Anlat bakalım."

“Pekâlâ... Birkaç hafta önce Legion ve Kas, hava koşullarını kontrol edebileceğim bir büyüü öğrenmeme yardım ediyorlardı. Sadece üçümüzdük. Büyü yaparken bir an kontrolümü kaybettim. Nasıl olduğuna dair hiçbir fikrim yok ama bir anda kontrolümden çıktı ve Atlantik’te bir fırtınaya sebep oldum. Ya da *yanımdaki* biri buna sebep oldu çünkü ben hiç de kontrolümü kaybetmiş gibi hissetmedim.”

Zihnim bir an gök gürültülü fırtınayla denizin çalkalandığı ve Jasper’ın bana saldırdığı o geceye gitti. “Evet, o fırtınayı hatırlıyorum.”

“Sana bundan bahsetmedim çünkü zaten çok stresliydin. Ama Kas ya da Legion fâni polislere haber verip tüm bunların benim hatam olduğunu söylemiş. Fırtınada kimse ölmemiş ama bir gemi batmış ve çok sayıda maddi hasar oluşmuş. Sonra polisler beni elleriyle koymuş gibi buldular. Bunca zamandır resmen içim içimi yiyordu çünkü sana ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.”

Öfkeden damarlarım zonkluyordu. “Sence bunu ikisi mi yaptı?”

Shai cevap vermeden önce bana uzun uzun baktı. “Bence bunu yapan Kas’ti. Mantıklı bir açıklamam yok ama Legion’ın bana bunu yapabileceğini sanmıyorum. Sanırım beni gerçekten önemsiyor. Onu tanıyorum. Bu sana aptalca geliyor mu?”

Başımı iki yana salladım. “Ben de Orion hakkında böyle hissediyorum, hatta beni hain ilan edip Dikenler Şehri’nden kovduğu sırada bile. Onu tanıyorum ve öyle biri olmadığını biliyorum. Orion teknik olarak düelloyu kazandı ama Sudbury’deyken kitabı bana verdi. Beni kurtarabilmek için geride kaldı. Benim için işkencelere katlandı ve onun için geri dönüp ateş büyüm yüzünden infilak ettiğim için kazandı. Gerçek Orion buydu işte. Ben gerçek Orion’ı tanıyorum. Peki ya beni şehirden kovan kişi kimdi? O değildi.”

“Pekâlâ,” dedi Shai tereddütle. “Büyü gücüyle pek çok yarılsama yaratılabilir, Rowan.”

“Kas bana hiç kimseye, hatta kendisine bile güvenmemem gerektiğini söylemişti. Bir iblisin ustalaştığı büyüleri saklaması gerektiğini çünkü silahlarını gizlemenin bir avantaj olduğunu söylemişti.”

Shai güçlkle yutkundu. “Evet, kendisine güvenilmemesi gerektiği konusunda haklıydı. Şimdi ne yapacağız?”

Telefonum yeniden titredi ve Kas’ten gelen bir başka mesajı okurken ellerim titredi.

“Ne oldu?” Shai’nin koyu renk bukleleri rüzgârda savruluyordu.

Derin bir nefes alıp mesaja baktım. “Kas, Orion’ı zindanda tuzığa düşürmeyi başardığını ve beni şehre almak için koruma kalkanlarını etkisiz hâle getirebileceğini söylüyor. Kimseye güvenemeyeceğimi, kimseyle konuşmamam gerektiğini ve artık meseleyi ele alma zamanımın geldiğini de yazmış.”

“Orion’ı öldürmek için sabırsızlanıyor,” dedi Shai. “Niyetini saklamıyor bile.”

Güçlkle yutkundum. “Paniklemiş gibi bir hâli var.”

Porsche, 128. Otoyol boyunca kuzeydoğuya doğru hızla ilerlerken midemin bulandığını hissettim.

“Tam olarak ne yapıyoruz biz?” diye sordu Sabazios. Anenle senin hatırına seni korumak için elimden gelen her şeyi yapmaya hazırım ama lütfen beni de biraz aydınlatın.”

“Teşekkürler, Sabazios.” Telefonumu çıkardım ve Legion’ın numarasına tıkladım. “Şehir surlarına iyice yaklaşımadan önce Legion’ın Kas’e yardımcı olup olmadığını öğrenmeye çalışalım. Elimizden geldiğince çaktırmadan elbette.”

Shai arka koltuktan, “Ona yardım etmiyor,” dedi.

“Tamam ama izin ver de bunu kanıtlayayım, Shai.” Legion’ı aradım. Telefonu, yalnızca bir kez çaldıktan sonra açtı.

“Rowan?” dedi yüksek sesli bir fısıltıyla. “Neler oluyor?”

“Legion, Dikenler Şehri’ne döndün mü?”

“Evet,” dedi, soruma şaşırmış gibiydi. “Şu anda oradayım. Görünmez hâldeyim elbette. Orion’ın ne yaptığını görmek istedim. Baal Kulesi’nin önünde konuşmalar yapıp duruyor. Etrafında öfkeli bir kalabalık toplanmış. Delirmiş gibi bir hâli var.”

Gözlerimi kapadım. “Onu en son ne zaman gördün?”

“On beş dakika kadar önce, o öfkeli nutuklarından birini atarken oradan ayrıldım. Fânileri köleleştirmekten ve onlardan intikam almaktan bahsediyordu. Aklını kaçırmış resmen.”

Derin bir nefes aldım. “Dur bir dakika, kafam karıştı, Kas daha az önce bana Orion’ın zindanlarda kilitli olduğunu söyleyen bir mesaj attı.”

“Ne? Hayır. Bunu sana Kas mi söyledi?” diye sordu Legion, afallamış bir hâlde. “Sen kaçtığından beri onu hiçbir yerde bulamıyorum. Mesajı atanın o olduğundan emin misin?”

Görünüşe göre Kas, henüz yeni yalanlarından Legion’ı haberdar etmemişti. “Kas’ın büyü yetenekleri hakkında ne biliyorsun?”

Hattın diğer ucunda uzun bir duraklama yaşandı. “Neden bunu ona kendin sormuyorsun?”

“Neden mi kendim sormuyorum?” dedim ona. “Çünkü kime güvenebileceğimi anlamaya çalışıyorum ve...”

Shai telefonu elimden alarak hoparlörü açtı. “Legion, ben Shai. Biri beni Sudbury’deki fâni polisleri bildirdi. Bu biri ya sendin ya da Kas’ti. Ekibimizden birinin iblis avcılarını, polisleri önceden uyardığını hepimiz biliyoruz. Yani Kas’ın büyü güçleri hakkında bilgin varsa, bunu bize şimdi söylemenin tam sırası. Kas, illüzyon yaratma konusunda ne kadar iyi? Görünüşünü bir başkasına benzeyecek şekilde değiştirebilir mi?”

Legion cevap vermeden önce o kadar uzun süre bekledi ki bir an telefonu kapadığını düşündüm. Sonunda usulca, “Shai,” dedi. “Sen iyi misin?”

“Evet, iyiyim. Concord Massachusetts Ceza İnfaz Kurumu’ndan yeni çıktım. Soruma cevap verir misin?”

“Kas son derece güçlü biri, evet,” dedi sonunda. “O bir ressam. Çalışmalarını gördünüz. İllüzyonları da çizimleri kadar iyi. Evet. Bir başkasının şeklini alabilir. Monarşi kavramından ciddi anlamda nefret eder. Ama inanmakta zorlandığım şey...”

“Legion,” diye sözünü kesti Shai. “Üzgünüm ama bilmemiz gereken tek şey buydu.”

“Oradaki Orion değil,” diye bağırdım. “O aslında Kas, Legion! Sadece Orion’mış gibi davranıyor. Bir illüzyon yaratmış. Herhâlde bugün ikisini aynı yerde, aynı anda görmemiştir.”

“Görmedim,” diye itiraf etti Legion.

Shai, “Dikenler Şehri’nin girişinde buluşalım,” dedi. “Gizli girişin yeraltına açıldığı yerde. Kas’ten ve Kral Orion’dan uzak dur. Birlikte hareket etmemiz gerekecek.”

“Legion?” diye bağırdım kapatmadan önce. “O panzehirden biraz daha gerekecek.”

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

ORION

Ellerim arkamda bağlı vaziyette kendi hücremin soğuk taş zemininde yatıyordum. O yakıcı zehir damarlarımda dolaşıyordu. Birkaç gün içinde zehrin bir önemi kalmayacaktı. Şehir surlarının dışındaki bu zindanlarda büyü gücüm yitip gidecekti.

Yine burada, eskiden yaşadığım yerde kilitli kalacaktım.

Kas bileklerimi arkamdan bağlayıp ağzımı tıkaıştı. Rowan'a en sevdiğim taze ekmekten getirmek istediğim için şafak sökmeden evimden ayrılmıştım. Korumalara ihtiyacım yoktu; en azından düşünmüştüm.

Fakat uzaklardan atılan birkaç ince ok dizlerimin üzerine düşmem için yeterli olmuştu.

Kasyade'yi onca yıl öncesinden hatırlıyordum. Fâniler beni evimden alıp Molor'un kesilmiş kafasının yanından geçirirken Kasyade orada durup her şeyi izlemişti. Benden büyüktü, Molor'un arkadaşıydı ve olup bitenleri öylece seyretmişti. Yardım etmesi için ona seslenmiştim ama o hiçbir şey yapmamıştı. Üzgün bile görünmemişti. Sadece izlemişti.

Soylu bir aileden geldiği için Molor'u kıskanırdı ve sürekli onunla rekabet hâlindeydi. Arkadaşının kafasının koptuğunu gördüğünde Kasyade'nin sevindiğini düşündüğümü hatırlıyordum.

İşte tam da bu yüzden günün birinde onu öldüreceğimi düşünüyor olmalıydı.

Ve muhtemelen haklıydı.

Ağzımdaki bez yağ kokuyordu. Midem bulanıyordu ama kusarsam durum daha da kötüleşirdi. Ladon zehri ve alıcın etkisi giderek daha da acı verici bir hâle geliyordu. Bilincimin daha ne kadar açık kalacağından ya da bir daha uyanıp uyanamayacağımdan emin değildim.

En kötüsü de Kas'ın bu zehri muhtemelen Rowan yakalandıktan sonra, iblis avcılarından öğrenmiş olmasıydı.

Göğsümde minicik bir şey alevlendi. Rowan gerçeği öğrenecek miydi?

Kas öğrenemeyeceğini söylemişti. Onun kalbimi yerinden sökmek üzere geri geleceğini, artık bana güvenmediğini söylemişti.

Bakışlarım nemli beton zeminden duvarlardaki oymalara kaydı. Bize yemek bile getirmedikleri on yıllar boyunca içerisi hep çok sessiz olmuştu.

İçeride yalnızca bitişik hücrelerde açlıktan kıvranan Ashur ve ben vardık.

Gözlerim biraz sonra annemi en son gördüğüm yere, hücremin karşısında asılı duran ilmiğe takıldı. Onu orada o kadar uzun süre öylece bırakmışlardı ki...

Ashur, o öldükten hemen sonra ortaya çıkmış olmalıydı. Annem ve ben sonuncuyduk, sonra da Ashur gelmişti. Düşüncelerim giderek bulanıklaşıyordu, annem ölmeden önce Ashur'un nerede olduğunu hatırlayamıyordum.

Bir de yüzünü; onu da hatırlayamıyordum. Bir zamanlar güçlüydü ama sonra gücü tükenmişti. Aklını yitirmişti. Ama ölüme doğru sürüklenirken yüzünde beliren o ifadeyi her hatırlamaya çalıştığımda zihnimde beliren kendi yüzüm oluyordu. Acı dolu, perişan bir yüzdü bu. Benim yüzüm.

Zehir aklımı karıştırıyor olmalıydı.

Bedenim taş zeminin üzerinde titriyordu. Zayıf hissetmekten nefret ediyordum. Bakışlarım dikenli başlığı olan kraliçe oymalarına kaydı. Küçük bir çocukken bile kendimi zayıf

hissetmekten nefret ederdim, bu yüzden taş duvara böylesine acımasız ve şiddetli kesikler atmıştım.

Gözlerim kapanmaya başlayınca, sanki yanımdaymış gibi annemin o rahatlatıcı sesiyle ismimi söylediğini duyar gibi oldum.

“Ashur.”

Bu sese o kadar aşınaydım ki içim heyecanla doldu.

Çatırdayan taşlar, darağacında sallanan ilmek. İçimi parçalayan o kalp sızısı.

Ashur gelmişti. Daha yaşlı, daha güçlü olan Ashur.

Bana korku yerine öfke duymayı, üzüntü yerine gazabı ama en önemlisi de akıl sağlığımı koruyabilmeyi öğretmişti. Ona intikamımı alacağıma dair bir söz vermiştim.

Hiç var olmamış biriydi o.

Ashur.

Kasyade gevşemiş bedenimle beni bu karanlığa sürüklerken bana bu isimle seslenmişti çünkü beni kendimi hatırladığımdan daha iyi hatırlıyordu.

Fakat zehir beynime nüfuz etmeye başladığında tüm bu düşünceler birden zihnimden uzaklaşmış ve geriye kalan tek şey o olmuştu...

Rowan.

Karanlığın içindeki ışığım.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ROWAN

Gece çökerken Osborne'u çevreleyen gölgeler giderek yoğunlaşmaya başladı. Buz gibi bir güz rüzgârı tenimizi hafif hafif ısıırıyordu.

Dikenler Şehri'ne açılan kapıların köşesindeki bir ara sokakta, gölgelerin arasında duruyordum. Yeni ekibim Shai, Legion ve Sabazios'tan oluşuyordu. Ayaklarımızın altı dökülmüş güz yapraklarıyla doluydu.

Birine güvenmek risk anlamına geliyordu fakat bunu onlarsız yapabileceğimi sanmıyordum.

"Pekâlâ," dedim. "Kartlarımızı açık oynayalım. Bunun iblis kültürünün bir parçası olmadığını biliyorum ama şu anda birbirimize karşı dürüst olmamız şart."

Sabazios'un yeşil gözleri bana kilitlendi. "Ben hep dürüst oldum. Bilhassa da haysiyetimi korumak için bana o lastikli eşofman altını verdikten sonra. Şu küçükken yanından ayırmadığın, kırmızı kazağı yırtılınca kadar çiğnediğin o ayıcığı sana benim verdiğimi biliyor muydun?"

Birden gözlerim doldu. "Bay Huggins'i mi?"

Sabazios başıyla onayladı.

Legion kollarını kavuşturmuştu, gözlerini benden kaçırıyordu.

"Legion!" Kolunu yakaladım. "Senin de yanımızda olup olmadığını bilmem gerekiyor."

Bakışları bana kaydı. "Kas'i yüzyıllardır tanırım. Dikenler Şehri kurulmadan öncesinden." Shai'ye şöyle bir bakınca yüz

hatları yumuşadı. “Ama sürekli sakladığı sırlar olurdu. Daima dünyanın geri kalanından sakladığı öfke dolu bir yanı vardı. Işıkgetirenler olmasaydı, şehirdeki en güçlü iblis olacaktı. Bana bir şeyler planladığını ya da Shai’yi ihbar etmek için polisi arayacağını söylemedi. Hepsini benden habersiz planladı ve beni sırf bilgi alabilmek için kullandı. O geceki fırtınada bir tuhaflık olduğunu biliyordum... Shai’nin kontrolünü kaybettiğini düşünmemiştim. Buna sebep olan biri vardı.” Gözleri hâlâ Shai’nin üzerindeydi. “Artık kalbim seninle atıyor, Shai. Yani evet, senin yanındayım.”

Shai ona gülümsedi, gözleri parlıyordu. “Güzel.”

Legion yeniden bana döndü. “Senin de yanındayım. Kas, Orion’ın sonsuza dek tahttan inmesini istiyordu, ben de öyle. Onun yerine başka birini geçirmek istiyordum. Ama Kas’ten farklı olarak benim onu durdurmak için yapabileceklerimin sınırları var. Yerine bir yenisini getireceksek, dengesiz bir makyaktan kurtulmanın ne anlamı var ki?”

Başımınla onayladım. “Tamam o hâlde. Orian’dan pek hoşlanmasan da sana güveniyorum. Şimdi de ne tür güçlere sahip olduğumuzu açıklıyoruz.”

“Artık bunu kim bilebilir ki?” diye sordu Sabazios. “Yine de sana bir zamanlar neler yapabildiğimi söyleyebilirim.”

“Peki ya Legion?” Shai elini Legion’ın kol kasları üzerinde gezdirdiğinde adamın gözleri birden karardı. “Kas’ın tam olarak neler yapabileceğini de bilmemiz gerekecek.”

Kaslarım gerilmişti ve damarlarımda sessiz bir öfkenin süzülmesini hissediyordum.

Bu yoldan son geçişimde ilk düelloda Orion’ı yenmeye gidiyordum. Şimdiyse, Kas’ın ona elini sürmüş olabileceği düşüncesiyle tüm bedenim öfkeden titriyordu.

Bu yüzden de şehre açılan gizli kapıyı koruyan eski taş geçide yaklaşırken gerçek duygularımı bastırmaya çalıştım.

Köprünün altındaki sarmaşıklarla kaplı kapının önünde durup dört kez tıklattım. Aramızdaki işaretti bu.

Kapının üzerinde hafif bir büyü parıltısı belirdi ve Kas kapıyı iterek açtı. Bitkin görünüyordu, gözleri gölgelenmişti. Sarı saçları dağılmıştı.

Sertçe yutkunup yüzümü ifadesiz tutmaya çalıştım. “Kas. Bana yardım etmene çok sevindim.” Sözcükler dilimi asit gibi yakıyordu.

Karanlık tünelde yürürken kaygılıymış gibi görünmeye çalışarak parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. İkimiz de kendi maskelerimizi kuşanmıştık.

“Seni hainlikle itham edip infaz ettirmek istedi, Rowan. Tehlikeli olsa bile bir şeyler yapmam gerekiyordu. Orion şehrimizi yerle bir edip düşecekti. İkisini de yapmasına izin veremezdim.”

Aklımda dakikada bir milyon tane düşünce dönerken soğukkanlı davranmak hiçbir zaman bana göre olmamıştı. Aylar önce psikoloji sunumumu yaparken bile üzerimdeki baskıya zar zor dayanabiliyordum. Şimdiyse burada, güçlü düşmanımla yan yana bir iblis kralı hapisten kaçırmaya gidiyordum.

Ben soğukkanlı davranma konusunda pek iyi olmasam da kız kardeşim, karanlık gölgem Mortana öyleydi. Kas beni zindanlara götürürken saf bir soğukkanlılıkla kalçamın hafifçe sallanmasına izin verdim.

Dümdüz bir sesle, “Beni yine kandırmasına izin verdiğim için kendimi aptal gibi hissediyorum,” dedim. “Gerçekten değiştiğini düşünmüştüm. Oysa beni önceden şehirden atan Orion’la aynı kişiymiş. Onu nasıl yakaladın?”

“Kolay olmadı ama zehri kullandım. İblis avcılarından ilham aldım. Sanırım bu fânilerin bir sırrı, yıllar evvel Liluların kendilerine karşı koymalarını engellemek için kullandıkları bir yöntemmiş.”

Sakin gülümsememin altında derin öfke saklıydı. “Beni koruyup kolladığın için teşekkür ederim, Kas.”

Zindanlara adım attık. İçerisi tekinsiz bir acıyla çevrelenmişti. Kas beni Orion’ın hücreesine götürüp kapıyı açmak için eski bir demir anahtarı çıkarırken acıdan yoğunlaşmış hava ciğerlerime nüfuz ederek kemiklerime yerleşti.

Yerde baygın vaziyette yatan Orion’a bakarken kalbim her an paramparça olacakmış gibi hissediyordum. Kas kollarını bağlayıp onu eski hücreesine kapatmıştı. Koyu kirpikleri yanaklarına değiyordu ama bu hâlde bile her zamanki kadar güzeldi.

Legion’ın uyarıları zihnimde yankılandı: *Kas bir şeylerin ters gittiğini anladığı anda pençeleriyle göğsünü deşip kalbini parçalar.*

“Bunun senin için zor olacağını biliyorum, Rowan,” dedi Kas. Sesinde sahte bir sempati vardı. “Ama nice felaketlerden sağ çıktığını, sevdiklerini korumak için her şeyi yapacağını da biliyorum. Onun seni ya da krallığımızı yok etmesine izin veremezsin.”

Hücreye girdim ve arkama dönüp Kas’e baktım. Hemen arkasındaki ilmek, hayali bir esintiyle sallanıyordu.

“Beni onunla bir dakika yalnız bırakabilir misin?” diye sordum.

Köşeli çenesindeki bir kas seğirse de tatlı gülümsemesi yeniden belirdi. “Elbette.”

Kas yeniden gölgelerin arasına çekildiğinde hücreye girdim.

Cebime uzanıp panzehirle dolu şırıngayı sıkıca kavradım. Fakat tam cebimden çıkaracağım anda Kas’ın o muazzam büyü-
sünün etrafımı sardığını, ipeksi filizlerinin boynuma dolanarak beni soluksuz bıraktığını hissettim.

İşte o zaman Kas’ın ne kadar güçlü olduğunu anladım; büyü-
nün azalıp kaybolmaya yüz tuttuğu bu yerde bile muazzam bir gücü vardı.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ORION

Gözlerimin açılmasını sağlayan onun kokusu ve pırıl pırıl parlayan teninin sıcaklığı oldu.

Bir an ölüp ölmediğimi merak ettim. Elbette diğer âlemde düşüneceğim ilk kişi o olacaktı; onun varlığı olacaktı. Yaz ısıltısına benzeyen o enfes, sıcacık büyüyü hissedebiliyordum. Olgun meyveleri andıran o kokusunu...

Bir an sanki kalbim durdu. Artık onu hissedemiyordum. Etrafa korkunç bir sessizlik çökmüştü.

Gözlerimi açtım ve bulanık görüşümle hücre duvarlarını inceledim. Belli belirsiz hissedebildiğim bir korku duygusuyla diğer âleme geçip geçmediğimi merak ettim. Burada, böylece kalıp kalmadığımı. Sonsuza kadar.

Rowan.

Ruhunun benimkine seslendiğini hissediyordum. Arkamda bağlı duran parmaklarım gerildi.

Belki de ölmemiştim.

Kalbim hâlâ atıyordu. Yine içimde uyluklarımdan başlayarak yukarıya doğru harekete geçen minik güç dalgalarını hissedebiliyordum.

Başımı kaldırıp baktığımda uyluğumun üst kısmına saplı duran içi boş şıngayı gördüm. Gücün kaynağı oydu. Panzehir.

Öyleyse Rowan neredeydi?

Birden sinirlerimin korku hissiyle uyarıldığını, kaslarımın gerildiğini hissettim.

Yakınlarda biri çığlık atıyordu. Nefret ettiğim bir erkek sesiydi bu...

“Kahraman olduğunu mu sanıyorsun?” diye bağıırıyordu erkek sesi. “Sırf büyüü bir taş buldun diye seçilmiş hükümdar mı oldun? Ya da bir kitap? Kahrolası ıvır zıvırlar ve düello fikirleri buldun diye? Sen büyüye dair hiçbir bilgisi olmayan yirmi iki yaşında bir çocuksun. Neyi hak ettiğini sanıyorsun?”

Bakışlarımı tekrar yukarıya doğru çevirdim. İşte o zaman onu gördüm...

Rowan pençelerini Kas'ın yüzüne doğru savurduğunda etrafa kan sıçradı. Fakat Kas seri ve acımasız bir şekilde karşılık verdi. Büyüsünün örümcek ağlarına benzeyen dallarıyla Rowan'ın kollarını bağladı. Parmak uçlarından fırlamış pençeleriyle onu boğazından kavrayıp kaldırdı.

Birden kanım kaynadı. Onu öldürecektim.

Onu parçalayacaktım. Kadim zamanlardan kalma bu taş zemini onun kanıyla göle çevirecektim.

Takatim kalmamıştı. Ama onun için bileklerimi bağlayan iplerden kurtulmama yeterdi.

Göğsümde bir savaş davulu misali çarpan kalbimin güm-bürtüsü haricinde dünyam derin bir sessizliğe gömüldü. Hızla doğrulurken ağzımdaki tıkaçı çıkardım ve köpek dişlerim uzadı.

Rowan da o sırada pençelerini çıkarmış, onu saran büyüü bağlardan kurtulmaya çalışıyordu. Kas'ın göğsüne bir darbe indirince kanlar havaya sıçradı. Kas savrulurken bana döndüğünde iç organlarını parçalamaya hazır vaziyette kendi pençelerini çıkardım.

Fakat biraz evvel baktığım yerde Kas yerine dehşete kapılmış hâlde öylece duran Rowan vardı.

Karşımda *iki* Rowan vardı ve ikisinin de üstü başı kan içindeydi. Hangisinin gerçek olduğunu anlamaya çalışırken sendeleyerek geriledim.

Ben kafamda bunları düşünürken Rowanlardan biri gölgelerin arasında gözden kayboldu.

Diğeriye boynunu tutarak öne doğru sendeledi. Boğazından kanlar akarken onu belinden yakaladım. Kokusundan ve kucağımda kıvrılmasından yanımdakinin o olduğunu anladım.

Onu iyice yakınımaya çektim. “Hâlâ kan kaybediyorsun. Seni bu tünellerden çıkarmamız gerekiyor.”

“Şekil değiştirebiliyor,” dedi boğuk sesiyle.

“O kadarını anlayabildim.”

Tek eliyle kanayan boynunu tutarken bana döndü. “Güvenli bir yere git. Onun icabına bakabilirim.”

Şaka yapıyor olmalıydı. Onu bu yaşlı iblisle tek başına savaşması için bırakırmışım gibi.

Fakat Rowan ardında bıraktığı kan izleriyle çoktan Kas’in peşine düşmüştü bile. Ona yetişmeye çalışarak peşinden koşarken kaslarımdaki ağrıyı görmezden gelmeye çalıştım. Rowan tüneller boyunca hızla koşarken, parmaklarımin arasında kaybolan duman gibi, neredeyse görünmüyordu. Ne var ki Dikenler Şehri’nin sınırlarından içeri girer girmez büyü gücüm geri gelecekti.

Tünelin kenarından yukarıya doğru süzüldüğünü ve açıklıkta gözden kaybolduğunu gördüm. Güçlkle tünel duvarından yukarı doğru çıkmaya çalışırken yorgunluk âdeta kemiklerimi aşındırıyordu.

Sonunda yıldızlarla kaplı göğün altında büyü gücüm yeniden içimde dalgalanmaya başladı. Rowan önce ruhumu, ardından da bedenimi o zindandan çıkarmıştı.

Kanatlarım sırtımda açılırken kükredim ve berrak gece göğünde, âşık olduğum kadının peşinden gittim.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

ROWAN

Dikenler Şehri'ne doğru yükseldiğim esnada büyü gücümün devasa bir dalga gibi içime dolduğunu hissettim. Kas'ı aramak üzere gökyüzüne fırlayıp yıldızlar altında süzölmeye başladım.

Orion'ın da yakınlarımda süzöldüğünü hissettiğimde sıca-cık büyüü tenimde parladı. Ağaçların üzerinde hızla uçarken rüzgâr kanatlarımı sıyırıp geçiyor, saçlarımı savuruyordu. Tıpkı eski Lilular gibi ayın gümüşü ışığına bulanmış, kana susamış hâldeydik. Avımız yayan hâlde aşağılarda bir yerlerde dolanırken biz gökyüzünde onun peşindeydik.

Bu tuhaf heyecanla kalbim kaburgalarımın ardında hızla çarpmaya başladı ve döndüğümde Orion'la göz göze geldim. Bana bakarken soluk renkli gözleri parladı ve iblis sembolü olan Lucifer'ın yıldızı altında ışıldadı.

Biz Işıkgetiren'dik. Gölgeler bizi tükettiğinde bile yeniden ayağa kalkardık.

Şehrin yerle bir olmasını istemediğimden Orion'ın gücünü doğru an gelene dek saklayacağını umuyordum.

Derin bir nefes alınca burnuma Kas'in parfüm kokusu geldi. Elbette gizlendiği için onu göremiyordum. Ama bunun bir önemi yoktu. Ne de olsa eskiden avlanmak için görme yetimizi kullanmazdık. Kas'in tam da korktuğum gibi Baal Kulesi'ne ilerlediğini hissedebiliyordum. Kas, etrafında yeterince iblis olduğu sürece Işıkgetiren güçlerimizi kullanmayacağımızı

düşünüyordu. Sonuçta tüm şehri ve içindeki herkesi yok etmek istemezdik. Yerle bir olmuş bir şehri kim yönetmek isterdi ki?

Ancak benim elimde, kadim zamanlarda yaşamış Liluların aksine, diğerleriyle iletişim kurabileceğim bir cep telefonu vardı. Havada hızla süzülürken cebimden telefonu çıkarıp Legion'ı aradım.

“Evet?” diye fısıldadı Legion. “Neler oluyor?”

“Baal Kulesi'nin önündeki alanı tahliye edebilir misin? Kas'e giderek yaklaşıyorum ama onu yakaladığım sırada etrafımızda kimse olmamalı. İşin bittiğinde sen de güvenli bir yere gitmelisin, anladın mı?”

Telefonu tekrar cebime koydum ve alanın üzerinde daireler çizmeye başladım. Kulenin önünde bir sürü iblis vardı.

Fırtına bulutları toplanmaya, taş duvarların üzerinden buz gibi bir rüzgâr esmeye başlamıştı. Hava sıcaklığı aniden o kadar düştü ki dişlerim takırdamaya başladı. Karanlıkta nefesim yüzümün önünde küçük bulutlar oluşturuyordu.

Gökyüzüne bir şimşek çaktı ve meydanın ortasından dönerek ilerleyen buz gibi girdap yüzünden kalabalık hızla uzaklaşmak zorunda kaldı. İnsanlar kaçışmaya başlayınca hep bir ağızdan çığlıklar yükseldi. Shai'nin gönderdiği yıldırımın bir kısmı taşlara isabet etti, bir diğeri de altımızdaki kayaları yakıp kavurdu. Buz fırtınası hızla üzerimize gelirken rüzgâra kapılmamak için büyük bir mücadele vermek zorunda kaldım. Üzerime kar ve dolu yağıyordu. Legion'ın büyü gücüyle oluşturduğu fırtına beni iliklerime dek ürpertti. Şiddetli rüzgâr kanatlarımı ve tüylerimi âdeta kırbaçlıyordu. Titreyerek bomboş meydana indim.

Orion da hemen yanımda yere indi. Kömür karası gözleri avımızın nerede olabileceğini tespit edebilmek için alanı tarıyordu. Fırtınanın ortasında duran Legion, görünüşe göre herkesi tahliye etmeyi başarmıştı. Kaslarım tekrar gevşemeye, soluklarım giderek yavaşlamaya başladı.

Ya Kas'ı aramaya çıkacaktık ya da onun bize gelmesini sağlayacaktık. Güçlü olabilirdi fakat egosu her zaman ona engel olurdu. Aslına bakılırsa tüm bu olanların sebebi de buydu; ölümcül bir yara alan egosu.

Büyüye dair hiçbir bilgisi olmayan yirmi iki yaşında bir çocuksun. Neyi hak ettiğini sanıyorsun?

Kas, Orion'dan nefret ediyor olabilirdi fakat onu asıl kızdıran şey bu değildi. Tahtı kendisinin hak ettiğini düşünüyordu.

Buz gibi bir fırtınanın ortasındaydım fakat ayaklarımı tüm gücümle yere sabitledim ve kalabalığa seslenmek üzere alanın ortasında durdum. Rüzgârdan sesimi duyurabilmeyi umarak kalabalığa, "Kasyade sizi aldattı!" diye bağırdım. "Büyü gücünü kullanarak kralınızın kılığına girdi. Fakat o, kralınızın ancak gölgesi olabilecek kötü bir taklitten ibaret. Kas, bizim gibi tanrılar tarafından kutsanmadı. O yalnızca bir illüzyon, sıradan biri ve şarlatandan başka bir şey değil."

"Tanrılar tarafından kutsanmak mı?" Kas'ın sesi alanda gürledi ama onu henüz göremiyordum. "Tanrılar delirmiş. Bırakın da kralı halk seçsin! Kimi yönetici olarak görmek istediğine halk karar versin! Tahta en yetenekli olan otursun!"

"Hükümdarı halkın, yani kasten kandırdığın halkın seçmesini istiyorsun yani?" diye hırladı Orion. "Yalanlar söylediğin halkın?"

"Ben onları koruyordum," dedi Kas. "Hiçbiriniz bu halkı yönetmeye uygun değilsiniz. Ben yüzyıllardır büyüler üzerine çalışıyorum. Sen zindanda aklını kaçıtırken, Ashur, ben kendimi büyü sanatını öğrenmeye adadım. Tarihimizi öğrenmeye, iblislerin nasıl yaratıklar olduğunu anlamaya adadım. Rowan, sen doğmadan çok önce şehrin kütüphanelerindeki tüm büyü kitaplarını ezberlemiştim ben. Şimdi dünyamızdan bihaber şekilde karşımıza çıkıp tacı hak ettiğini mi iddia ediyorsun yani? Sırf kazara böyle bir doğum gerçekleşti diye?"

“Neden ortaya çıkmıyorsun?” diye bağırdı Orion. “Madem yeteneklerine bu kadar güveniyorsun, neden kendini göstermiyorsun? Ortaya çık ve kimin hayatta kalacağını görelim, ne dersin?”

Tam o sırada karşımızda bedenlerinden gümüşü bir ışıltı yayılan altı Kas belirdi. Hepsinin kaslı vücudu dövmelerle kaplıydı ve soluk bir ışıkla parlıyordu. Alınlarında hilal biçiminde iblis işaretleri vardı ve gözleri kapkaraydı. Orion’ın pençeleri çıktı ve önce birine, hemen sonra da diğerine saldırdı. Şimşek hızıyla hareket ediyordu ama ne zaman birine bir darbe indirse karşısına bir yenisi çıkıyordu.

Etrafımda ipeksi güç şeritleri uçuşarak beni olduğum yerde havalandırdı. Biraz yükseldikten sonra beni serbest bıraktı ve sert bir şekilde taş zemine çarptım. İçimde beni paramparça eden bir acı duydum ve bir an, yeniden iyileşmeye başlamadan önce, tüm kemiklerimin paramparça olduğunu hissettim.

Yattığım yerden mürekkep rengi gölgelerin yayıldığı gökyüzüne baktım; buz ve gölgeden oluşan bu kalkan, bizi bu alana hapsetmişlerdi.

Sabazios ve Legion güçlerini birleştirmişti. Tam da planladığımız gibi.

Güzel.

Karanlık etrafımızı sardı.

İpeksi şeritler yeniden etrafımda dönmeye ve beni, üzerimize çöken karanlığa doğru kaldırmaya başladı...

Fakat bunun bir önemi yoktu çünkü ışığı ben çağırıyordum.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

ORION

Ben kahraman falan değildim. Sevdiğim kişiyi kurtarabilmek için tüm dünyayı yok ederdim.

Gölgeler üzerimize çökmeye başlayınca bir an Rowan'ı göremedim.

Onu kaybetmiş olma korkusuyla allak bullak oldum ve ne tarafın yer ne tarafın gök olduğunu bir süre anlayamadım. Rowan'ı kaybedecek olursam dünyam yerle bir olurdu; saat kulesi gibi kalbim de dururdu. Sessiz bir dünyanın içinde hapsolurdum.

Bir zamanlar sevdiklerimi koruyamamıştım. Fakat bu kez, onlarla birlikte şehrin geri kalanını yerle bir etmek zorunda kalsam bile düşmanlarımı yakıp küle çevirecektim.

Çünkü ben sadece onu, Rowan'ı seviyordum. O benim için hem başlangıç hem de sondu. Biri onu incittiğinde gökteki yıldızları koparıp birer mızrak gibi fırlatmak istiyordum.

Bundan yalnızca Rowan'la ben sağ çıkacaktık ve önemli olan tek şey buydu.

Etrafımı buz ve gölgeler sardı, düşüncelerim çılgınca dönerek minicik ışık noktaları hâline gelmeye başladı. Sivri tacıyla bir kraliçe. Bana satranç oynamayı öğreten Molor. Önümüzdeki hafta doğum günü olduğunu söyleyen annem; gelecek haftaların asla bitmeyişi. Kollarımda uyuyan ve artık benim için dünyalara bedel olan kızıl saçlı, güzel bir kadın. Yüzüme dokunan yumuşacık bir elin beni yeniden hayata döndürüşü. Beni zindanlardan alıp yıldızların altındaki dünyaya götürüşü.

Düzen ve kaos... yeraltı dünyasına düşen bir ılık.
Gölgeler ışıgımı tüketmişti.
Ben Kaos'um. Ben başlangıcım ve sonum.
Her şeyi asıl ben tüketirim.

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

ROWAN

Karanlığın içinde soluk altın renginde göz kamaştırıcı bir ışık parladı. Genişleyip gölgelerin üzerini tamamen kapladı ve çok geçmeden Kas'ın yarattığı bütün illüzyonu yakıp kül etti. Artık ışıktan başka bir şey göremiyordum. Orion, üzerimizdeki kalkanın altında ölen bir yıldız gibi infilak etmeden önce, henüz kendi ışığımı bile tam olarak çağıramamıştım.

Büyü tüm hararetiyle üzerime, kanıma ve kemiklerime hücum ederek takatsiz bedenimi iyileştirdi. Orion'ın kuvvetli ışığı saf alevden doğmuş gibiydi ve bana güç verdi.

Kas artık ıslıl ıslıl parlayan bir sisin içinde uçuşan partiküllerden başka bir şey değildi.

Derken ışık yavaş yavaş solmaya başladı ve ardında parıldayan tozdan oluşan bir bulut bıraktı. Geride yalnızca bir kişi kalmıştı.

Orion, parlayan ışık zerreleriyle ve üzerimizi saran karanlıkla çevrili hâlde, çırılçıplak vaziyette yerdeydi. Ona baktığımda göğsüme bir sıcaklık yayıldı.

Yere indiğim noktada tekrar havalandım ve hızla ona doğru uçup yanına giderek başını koluma dayadım. Koyu renk kirpikleri birden titreşti ve gözleri açıldı. İçinde gümüşü benekler olan soluk mavi gözleriyle bana baktı. Orada, karşımdaydı ama sersemlemiş hâldeydi ve odaklanamıyordu.

Dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı ve yanağıma dokunmak için uzandı. "Buradasın."

Ben de ona gülümsedim ve gözlerinin önüne düşen saçları geri ittim. “Kalkanı gördün.”

Kaşlarını çattı. “Kalkan mı?”

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım.

Belki de Işıkgetiren gücüyle tüm şehri yok etmeyi göze almıştı. Yanında olup onu dizginleyebilmemin iyi bir şey olduğunu düşündüm. Onu bırakmayacaktım.

Kalkan kaybolmaya başlayıp yıldızlar gökyüzünde yeniden belirene kadar ılık ve gölgeden oluşan o puslu manzaraya baktım. Etrafımızda parıldayan sis, aya doğru süzülen altın girdaplar hâlinde gecenin karanlığında sürüklendi. Orion infilak eden gücü yüzünden hâlâ pek kendinde değildi. Kolumu sırtına dolayarak onu ayağa kaldırdım. Zarar görüp görmediğini kontrol ederken hafifçe eğilip bana sokuldu.

Büyük bir çember etrafımızı sarmış, taş zemin yok olmuştu. Kalkan tarafından koruduğumuz çemberin kenarlarında ağızları şaşkınlıktan açık kalmış bir kalabalık duruyordu. Üzeri toz toprakla kaplı, neredeyse görünmez hâle gelmiş Baal Kulesi hemen arkalarındaydı.

Legion’la göz göze geldim, Shai ve Sabazios’un yanında duruyordu.

Birden patlama giysilerimizi mahvettiği için Orion’la çırılçıplak olduğumuzu fark ettim.

Yine de doğruldum. Biz Lilu’yduk, bedenlerimizden utanmazdık.

“Bu, kralınız Orion’dır!” diye bağırdım. “Ben de kraliçenizim! Sizi koruyacağız ama bunu fânilerle savaşa girişerek yapmayacağız. Ve sizi asla, bir zamanlar Nergal’in yaptığı gibi feda etmeyeceğiz. Makul olmayan taleplere boyun eğmeyeceğiz. Şehrimiz karanlıkta bir fener misali parlayacak.”

Orion’ı belinden kavrayıp ayakta durmasına yardımcı olurken kalabalığın ikimizin adını haykırdığını duydum. Onu evine götürecektim.

Bacaklarımı iki yanına yaslayarak Orion'ın üstüne çıktım ve başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdirdim. Orion parmağımı hafifçe ısırp büyümlü bağlarını çekti.

Eğilip onu boynundan öptüm ve omuzlarındaki kasların hareket ettiğini hissettim.

“Rowan,” diye homurdandı. “Bir hafta oldu. Artık beni serbest bırakabilirsin. Tamamen iyileştim.”

Göğsünü öptüm. “Bundan emin olamam ki.”

Başımı kaldırıp ona baktığımda dudaklarında anlayışlı bir gülümseme gördüm. “Taç giyme törenini yönettim. İyileştigimi kanıtladım artık.”

Parmağımı dudaklarına bastırdım. “Çok fazla konuşuyorsun. Kendini yoracaksın.”

Alt dudağını hafifçe ısırdım. Tam o sırada taş zeminden gelen bazı sesler duydum.

“Sanırım Amon'ın yanında biri var,” dedim. Bir kadın sesi duyunca kulak kesildim. “Shai mi bu?”

“O zaman belki de üzerimize bir şeyler giymeliyiz,” dedi Orion.

Kaşlarımı çattım ve sihirli bağlarını çözdüm. “Bugün günlerden ne?”

“Hiçbir fikrim yok.”

Geçtiğimiz hafta boyunca Orion'ın odasından neredeyse hiç çıkmamıştık ve tarihlerin artık bizim için bir anlamı yoktu.

Üzerinden indim ve çekmeceyi açıp iç çamaşırıyla uzun, siyah bir elbise aldım. “Sanırım Shai'nin doğum günü yaklaşıyor.”

“Ah! Kurban sunağını hazırlatacağım. Belki onun şerefine kurban edebileceğimiz bir suçlu vardır...”

İç çamaşırımı giyip ona döndüm. “Şaka yapıp yapmadığını hâlâ tam olarak anlayamıyorum, Orion ama sanırım biraz içki ve müzik Shai için yeterli olacaktır.”

Ayak bileklerime dek uzanan elbiseyi üzerime geçirdim.

Aşağı indiğimde, birkaç kişinin Amon'la masada oturup şarap içtiğini gördüm.

Shai, Legion'm kucağında oturuyordu. Sabazios bordo kadeden gösterişli bir takım elbise ve siyah bir gömlek giymişti. "Rowan!" Parıldayan gözleriyle gülümsedi. "Majesteleri."

"Rowan'a içelim."

"Hadi ama," dedi Shai kadehini kaldırarak. "Bu benim doğum günüm. Bire karşı iki oyla, *Cirque de la Mer*'de kokteyl gecesi yapmaya karar verdik."

Gözlerim heyecanla irileşti. "Ah, o güzel ekmeklerden yiyip mojito içmem lazım. Artık kraliçe olduğuma göre her şey benden."

Orion, yalınayak ve gömleksiz vaziyette, üzerinde yalnızca koyu renk bir kot pantolonla mutfığa girdi. Saçlarını karıştırdı. "Geceyi fânilerle mi geçireceksin?"

Ona göz kırptım. "Sen de geliyorsun. Seni hiç Daft Punk eşliğinde dans ederken görmedim."

"Böyle bir şeyi asla göremeyeceksin, kraliçem. Ama yine de size katılacağım."

"Güzel," dedi Shai. "Çünkü düğünün planlanmasına yardım etmek istiyorum. Kafanızda birkaç fikir vardır herhâlde ama töreni artık kullanılmayan, eski Asmodeus tapınağında yapmaya ne dersiniz? Törenler genellikle çok sıkıcı olduğu için belki bir kokteyl bar da düşünülebilir. Hem o zaman partiyi ormanda yapıp bir kısmını bahçeye çevirebiliriz. Ağaç gövdelerine benzeyen ahşap tabaklarda servis edilen yiyeceklerle tam anlamıyla "tuhaf ve büyümlü orman" havası oluştururuz ve..."

"Shai?" diye araya girdi Orion. Üzerine bir gömlek geçirip düğmelerini iliklemeye başladı. "Tuhaflik konusundan emin olamadım. Kadim Liluların düğün gelenekleri vardır: yağlar ve parfümler kullanırlar, konuklara ziyafet verirler, kesilmiş bir güvercinin bağırsaklarına bakıp kehanetlerde bulunurlar..."

Boğazımı temizledim. “Belki de şimdilik sadece bir şeyler içmeye çıkmalıyız, ha?”

“Olur.” Orion ayakkabılarını giydi. “Fânilerle vakit geçireceksem uçarak gideceğim.” Tekrar Shai’ye döndü. “Doğum günün için ne istersin?”

“Tuhaf bir düğün yapmanızı?” diye karşılık verdi Shai.

Orion gecenin karanlığında süzölmek üzere arkasını dönüp dışarı çıktı. Sabazios da onun peşinden gitti; hiç şüphesiz o da göklere yükselen bir *incubus*un amansız cazibesine kapılmıştı.

Amon’a döndüm. “Sen de bizimle gelsene! Osborne’a en son ne zaman gittin?”

Kaşlarını çatınca yara izi derinleşti. “Aslında Osborne’a hiç gitmedim. Fânilerle iblisler birbiri arasına karışmamalıdır.”

Kapıya doğru yürürken koluna girdim. “Bu gece işler değişiyor, Amon.”

İblisler ve fâniler birbirleriyle ne kadar çok vakit geçirirlerse yaşam süreleri haricinde ne kadar çok ortak noktaları olduğunu fark edeceklerdi.

Dışarı çıkınca Amon’ın kolunu bıraktım. Başımı kaldırıp yıldızlarla kaplı gökyüzüne baktım; Orion ve Sabazios çoktan tepemde daireler çizmeye başlamışlardı; gölgeleri gümüşü ay ışığında parlıyordu. Nefes kesici görünüyorlardı.

Arkama döndüğümde Shai ve Legion’ın el ele dışarı çıktıklarını gördüm. “Yirmi dakika içinde orada buluşuruz.”

Kanatlarımı açtım ve dudaklarımda tuzlu havanın tadıyla ben de gökyüzüne süzöldüm. İki *incubus*la birlikte daha da yükseğe çıktığımda içim coşkuyla doldu. O kadar heyecan verici bir deneyimdi ki tek yapabildiğim çılgınca gülmek oldu. Sabazios ve Orion’ın da kahkahalar attığını duyabiliyordum. Hepimizin hayatında eksik olan şey neşeydi ve artık onu tekrar bulduğumuz bu zamanlarda heyecan bana hayat veriyordu.

Gökyüzünden Dikenler Şehri’ne bakınca gecenin karanlığında altın renginde parladığını gördüm. Lilular yine özgürdü.

Belki de günün birinde büyü kitabını açıp iblisleri tamamen özgür bırakmak için bir büyü yapmamız gerekecekti. Fakat şimdilik ihtiyacımız olan her şeyi elde etmiştik ve küçük şehrimiz yine karanlığın içinde bir ışık misali yükseliyordu.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

ON ÜÇ SENE SONRA

Ödada varlığını hissettim ve gözlerimi açtığımda onu, yemyeşil gözleri ardına kadar açılmış küçük oğlumu karşımda gördüm. Aslında beni uyandırdığı için sinirlenmem gerekirdi ama o kadar tatlı görünüyordu ki bu saatte burada olmasına kızmak zordu. Ay ışığı üzerine vuruyordu, kumral saçları dar-madağınıktı.

Sesleri duymadan mışıl mışıl uyumaya devam eden Orion'a baktım.

Küçük oğlum kolunu kaldırdı. Diğer kolunda da Wolfie adını verdiği peluş kurdu vardı. Onu kucağıma almamı beklerken, "Sarılmak istiyorum," dedi kısık sesle.

Üzerine "Sarılmak için bir sürü kol" diyen ahtapot çizimleri olan pijamalarını giymişti.

Uyku mahmuru gözlerimle ona bakarken oğlum uzanıp yorganı sertçe kavrayarak yatağın üzerine tırmanmaya çalıştı. Poposu havadaydı ve yatağa çıkmaya çabalarken hafifçe homurdanıyordu.

Poposuna alttan destek olup ona yardımcı oldum. "Gel bakalım, tatlı çocuk."

Bana sıkıca sarılarak örtüyü üzerine çekmeye çalıştı. Bir zamanlar yaşadığı yere geri dönmek istermiş gibi bana mümkün olduğunca sokulmaya çalışıyordu.

Oğluma sarılıp onu kocaman, yuvarlak karnıma doğru çektim. "Dikkatli ol, yavrum. Unutma, annenin burada bir bebeği var."

Nico bana daha da sokularak, “Özür dilerim, anne,” dedi. Sonra da karnımı okşamak üzere uzanırken, “Özür dilerim, bebek,” diye ekledi.

Nicodemus pijamasının yakasını ağzına sokup çiğnemeye başladı; emziği bıraktığından beri bu en sevdiği alışkanlığı hâline gelmişti.

Saçlarını okşayarak, “Bebek iyi, oğlum,” diye rahatlattım onu. “Sadece çok büyük.”

“Merhaba, Nico.” Orion yanıma uzanıp uykulu parmaklarıyla Nico’nun saçlarını okşadı.

“Merhaba, baba,” diye cevap verdi Nico. “Ortada olmam lazım.” Karnımdan uzak durmaya özen gösterip göğsüme basarak üzerimden diğer tarafıma geçti. En sevdiği iki kişinin yanında olmaktan duyduğu mutlulukla aramızdaki boşluğa yerleşti. Sabahın o saati için fazla yüksek bir sesle, “Sandviç olduk,” dedi.

Kocaman karnımla diğer yanıma dönmem pek kolay değildi. Yine de önce sırt üstü döndüm, ardından bebek nefesimi kesince kocaman karnımı yeniden diğer yana çevirdim. Hamile bir iblis olmanın, hamile bir fâni olmaktan daha kolay olacağını düşünebilirdiniz fakat bir fâni olarak hamileliği hiç deneyimlememiş olsam da, bunun pek makul bir kıyaslama olduğunu sanmıyordum. İblis ya da fâni fark etmeksizin, tanrıların kadınlara bir lanet gibi yüklediği bu durumdan hepimiz rahatsızdık.

Sonunda yüzümü Nico ve Orion’a döndüğümde nihayet bedenim biraz rahatladı ve yeniden rahatça nefes almaya başladım. Nico’nun minik karnına sarıldım. “Uyu bakalım, tatlım.”

Her gece gelmesini beklediğimiz o soruyu sormadan önce derin düşüncelere dalmış gibi kaşlarını çattı. “Hayaletler gerçekten var mıdır?”

Gördüğü kâbusun neyle ilgili olduğunu sormama gerek yoktu. Hep aynı şeyi görüyordu.

Hayaletlerin gerçek olduğunu ve Asmodean Bölgesi'ne musallat olduklarını Orion da ben de bizzat biliyor olsak da Nico'ya henüz böyle bir şeyi söylemek için ortada bir neden göremiyordum. Zaten böyle bir şey yapsaydık, en azından ergenlik çağına gelene kadar yatağımızı onunla paylaşmak zorunda kalırdık.

“Ben gerçek olduklarına inanmıyorum,” dedi Orion. “Hem gerçek olsalar ne olur ki? Hiçbir şey yapamazlar. Onlar aynı sis gibidir. Sis de bazen üzgün olabilir ama bize zarar veremez.”

Nico başını salladı.

“Ayrıca, zaten gerçek olmadıkları için sırf eğlence olsun diye, bir hayaletin tüm o büyülü engelleri geçmeyi başarıp sarayımıza girdiğini hayal edelim. Sence annen o hayaleti yakalarsa ona neler olur?”

“Artık hayalet olmaz?” dedi Nico.

“Aynen öyle.” Gözlerim kapanmaya başlıyordu. “Artık hayalet olmaz.”

Dünyadaki, özellikle de *bizim* dünyamızdaki, onca korkunç şey arasında benim küçük oğlum, her nedense, kâbuslarının başrolüne hayaletleri yerleştirmişti. Hayaletlere pek meraklı olmasam da hiçbirimiz için bir tehdit oluşturmadıklarını biliyordum. Hayaletler duman gibi anlamsız ve önemsizdi.

Yine de, mesele onu tehdit eden şeyler olduğunda, küçük Nico'muzun endişelenecek pek bir şeyi yoktu.

Tanrıların ona bahşetmiş olduğu şeyi öğrendiğimizde onun için bir kez bile endişe duymadık.

Gülümseyerek kâsenin içine bir anzu yumurtası daha kırdım ve çırpmaya başladım.

Mutfağı kahve kokusu doldurmuştu ve güneş ışığı her yeri aydınlatıyordu. Amon hâlâ akşamları yemekleri hazırlamak için geliyordu ama sabahları biz idare ediyorduk. Bizi bol bol tek-

meledikten sonra Orion, Nico'yu alıp odasına geri götürmüştü. Nico şimdi hayaletler hakkında düşünerek geçirdiği yorucu bir gecenin ardından üst katta mışıl mışıl uyuyordu.

Orion'ın evinden daha büyük ama Baal Kulesi'nden biraz daha küçük olan yeni bir saraya taşınmıştık. Asmodean Bölgesi'ndeki saat kulesinin hemen karşısında, her yanı kütüphanelerle dolu, altın tonlarında taşlardan yapılmış bir saraydı bu.

Birkaç aşçımız olmasına rağmen Orion ve Nico için kahvaltı hazırlamayı seviyordum. Elbette geç kalktığım, Orion'ın beni sıcacık kahve ve meyveyle uyandırdığı sabahlar da çok hoşuma gidiyordu.

Tazecik bir ekmek çıkardım ve fırında kızartmak üzere dilimlemeye başladım. Dilimleri önce tereyağlayıp ardından içlerini anzu yumurtalarıyla dolduracaktım. Nico doğduğundan beri hiç anzu yumurtası yememiştik ama artık oğlumuz çırpılmış yumurta yemeye başlamıştı. Anzu yumurtasının tadı başka hiçbir şeye benzemezdi, bu yüzden böyle bir lezzetle ilk kez tanışacağını düşünerek gülümsüyordum.

Elysium Ormanı'nda aşağı yukarı üç anzu falan vardı. Bunlar akbabaların üç katı büyüklüğünde, her biri aslan başlı, iblis dünyasına özgü kuşlardı. Acıktıklarında hiç tereddüt etmeden bir atı ya da ineği mideye indirebilirlerdi. Domuz yemeye de bayılırlardı. Menülerinde genelde iblisler yer almazdı fakat bir anzu yeterince acıkmışsa fânilere saklanmaları tavsiye edilirdi.

Anzu yumurtaları toplanmaları zor ve kanlı bir iş olduğu için piyasada oldukça değerliydi. Şayet avcılar, içinde bir sürü yumurta bulunan bir yuva bulur ve anne anzu onları parçalamadan önce yumurtaları alıp kaçmayı başarabilirlerse, elde ettikleri kârla bir yıl ya da daha uzun süre yaşayabilirlerdi.

Ekmekleri fırına atarken bedenime yayılan sıcacık büyüün etkisini hissettim. Arkama döndüğümde dağılmış gümüş rengi saçları ve çıplak gövdesiyle mutfığa giren Orion'ı gördüm. Şimdi bile ona her baktığımda nefesim kesiliyordu.

Orion'ın bakışları vücudumda gezindi ve beğeni dolu mırıltıları kulaklarımı doldurdu. "En sevdiğim yeşil ipekli sabahlığını giymişsin. Beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun?"

Elimi karnıma koyduğumda içimdeki ufaklığın varlığını hatırlatırcasına minicik elleriyle karnıma vurduğunu hissettim. "Zaten zar zor hareket ediyorum. Kimseyi baştan çıkarmaya çalıştığım yok."

Parlak kırmızı yumurta kabuklarını görünce tek kaşını kaldırdı. "Anzu yumurtasını nereden buldun?"

"Lydia olarak da bilinen Lucifer Bölgesi Düşesi'nin bizzat kendisinden hediye olarak geldiler."

Orion elini saçlarının arasından geçirdi. "Bu da bir sonraki Konsey toplantısı için bizden bir şey istediği anlamına geliyor."

Tek kaşımı kaldırdım. "Shalem Meydanı için ekstra fon haricinde seni istiyor."

"Elbette." Yeşil sabahlığımı omzumdan hafifçe sıyırdı ve çıplak tenime öpücükler kondurmaya başladı. Temas ettiği her nokta ısınıp karıncalanıyordu. "Ama bana sahip olmasına olanak yok. Dünyadaki tüm anzu yumurtaları karşılığında bile böyle bir şey olamaz."

Elimle ensesini kavradım. "Nico açlıktan ölmeden önce kahvaltı hazırlayayım, aşkım." Küçük adam açlığa pek dayanamıyordu.

Orion saatine bakıp kaşlarını çattı. "Daha önce hiç dokuza kadar uyumamıştı."

Birden kalbim hızlandı. Saat dokuz mu olmuştu? Nico normalde en geç yedide uyanmış olurdu. Bu sabah hâlâ uyuduğunu gördüğümde ona hiç dokunmamam gerektiğini düşünmüştüm.

Bir yumurtayı daha kırıp karışıma bir parça krema eklerken Orion'ın üst kata çıktığını duydum.

"Rowan!" Çok geçmeden Orion'ın sessizliği delerek sarayda gürleyen ve taş merdivenlerde yankılanan haykırışını işittim. "Nico nerede?"

Bu soru üzerine öylece donakaldım ve kalbim çılgınca çarpmaya başladı.

Kocaman karnımla ne kadar hızlı koşabilirsem o kadar hızla geniş taş basamakları tırmanarak Nico'nun odasına çıktım. Orion oğlumuzun kızıl battaniyesini sıkı sıkı kavramış, odanın ortasında öylece duruyordu.

Fakat Nico odada değildi.

Nefes alamıyordum. Aslında bu durumu çok da büyütmememiz gerekirdi. Neticede Nico henüz dört yaşındaydı ve muhtemelen bir yerlere saklanmıştı. Ama Orion da ben de aynı şeyi, yani Nico'nun dehşet veren yokluğunu hissediyorduk. Oğlumuzun büyü gücünü hissedemiyor, minik kalp atışlarını duyamıyorduk.

“Nico?” diye bağırdım, sonra da gözlerimle Nico'nun yatağını, kitaplığını ve oyuncaklarını taradım.

Mavi üniformalı askerler gergin bir vaziyette bizden gelecek emirleri bekleyerek salona doluşmaya başladılar.

Orion'ın gözleri gece kadar karanlıktı. “Onu hiçbir yerde hissedemiyorum.”

Sarayın dış cephesi son derece güçlü bariyerler ve bir sürü iblis asker tarafından korunuyordu. Etrafımızdaki dikenli bahçelerde dolaşan cehennem köpeklerinin o bilindik vahşiliklerinin yanı sıra büyümlü kalkanlar tarafından da korunuyorduk. Sarayın sınırlarına davetsiz bir misafir girmiş olsaydı, cehennem köpekleri bunu bize mutlaka bildirirdi.

Gözlerimi kapayıp iyice odaklandım. Orion'la birlikte, Nicodemus'la aramızda her nerede olursa olsun onu psişik olarak izlememize olanak tanıyan bir bağ paylaşıyorduk.

Bir an nefesim kesildi. Hiçbir şey hissedemiyordum.

Orion parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. “Tüm evi arayın!” diye bağırdı askerlere. Sonra daha alçak bir sesle, “Muhtemelen bir dolaba falan girmiştir,” dedi.

Biz de tüm ebeveynler gibi oğlumuzun yürümeye başlayacağı günü sabırsızlıkla beklemiş ama sonra yine tüm ebeveynler gibi yürümeye başladığında biraz durmasını dilemiştik. Nico her yere tırmanmak, her bir kilitli kapının ardında, dolap ve çekmecede ne olduğunu bilmek istiyordu. Sonsuz bir merakı ve enerjisi vardı.

Ve şimdi kayıplara karışmıştı.

“Ben dışarıdaki araziye kontrol edeceğim,” dedi Orion. Nico’nun battaniyesini alıp odadan odaya gittim, oğluma ismiyle seslenerek yanıt vermesini bekledim. Artık askerlerimiz de her yeri didik didik incelemeye başlamıştı.

Tüm çağrılarımızı sessizlikle karşılanıyordu ama oğlumun gittiğine bir türlü inanamıyordum. Bu mümkün değildi. Birine çok öfkeliydim ama kim olduğunu anlayamıyordum. Burada devriye gezmesi gereken askerlere mi? Nico’ya mı?

Kendime, diye düşündüm.

En sevdiği hayvan olan ahtapot resimleriyle süslenmiş yatak odasında, içimde giderek büyüyen bir telaşla her yeri altüst etmeye başladım; battaniyeleri etrafa savurdum, dolabı açtım. Pencere kapalı olduğundan ne buradan atlamış ne de kaçırılmış olabilirdi. Onu nasıl hiç kimse görmemiş olabilirdi?

Bitkin bir vaziyette küçük yatağına oturdum.

Büyünün yardımına ihtiyacımız vardı. Hemen telefonumu kaptım ve Dikenler Şehri’nin fâni kâhinlerinden en iyisi olan Isabeau’yu aradım. Onunla iletişim kurmanın sihirli yolları da vardı fakat Isabeau mesajlaşmayı tercih ederdi.

Ne var ki ben mesaj bekleyecek durumda değildim. Ona telefon ettim.

Telefon bir kez bile çalmadan cevap verdi. “Günaydın Majesteleri,” diye selamladı beni. “Nico, değil mi? Ortalıkta yok mu?”

“Öyle, teşekkür ederim.” Daha en başından ondan neler olup bittiğini öğreneceğimi anlayıp rahatlamıştım. “Onu bulamıyoruz. Oğlumu hiçbir yerde göremiyorum.”

“Çok tuhaf,” dedi kâhin. “Mühürleriniz ve sembolleriniz yerli yerinde. Kalkanlarda da sorun yok.”

“Evet, sanırım öyle...”

“Ama bu bir soru değildi ki.” Yetenekleri nedeniyle şaka yapmasını tolere edebiliyordum ama şu anda espri kaldırarak havada değildim.

“Her şey yerli yerindeyse Nico nerede?” diye sordum. “Büyüler nasıl aşıldı? Onu kim alıp götürdü ve bizden nasıl uzak tutuyor?”

“Çok fazla soru,” dedi kâhin yavaşça. “Çok az cevap. Nico bu düzlemde olsaydı bunu bilirdim. Bu düzlemi terk etmiş olsaydı, onu takip edemesem bile, bunu da bilirdim. Ardında bir iz bırakmış olurdu.”

Panik duygusu bir an bütün bedenime yayıldı. “Osborne’da mı? Fânilerle mi?”

Ben kâhinin yanıtını dinlerken Orion rengi atmış yüzüyle hızla odaya girdi. Omuz silkti ve teslim olduğunu belirtircesine iki elini de havaya kaldırdı.

“Sizden bazı şeyler saklama yeteneğine sahip olanlar var,” dedi Isabeau. “Benden bir şeyler saklayabilense çok az kişi var. Ama bunlardan hiçbirinin oğlunuza zarar vermesi için bir sebep yok ortada. İhtiyacınız olan kişi... Size yardım edebilecek kişi... Shalem Hanedanı’ndan bir düşes.”

Orion telefonu kendisine vermemi işaret etti.

“Lydia bu sabah bize anzu yumurtaları getirdi,” dedi kâhine. “Ben tesadüflere inanmam.” Isabeau’nun söylediklerini dinlerken başıyla onayladığını gördüm. “Onu bul. Anladın mı?” Telefonu bana geri verdi.

Elimde tuttuğum Nico’nun battaniyesine baktım. Aklıma hayal bile edilemeyecek kadar korkunç bir düşünce geldiğinde bir an midem bulandı. “Orion’la ikimizin, hatta kâhinin bile onu hissedememesi... Bu olamaz, değil mi?”

Bu korkunç düşünceyi zihnimde uzaklaştırmam gerekiyordu. Orion yalnızca başını iki yana sallamakla yetindi. Omzumun üzerinden askerlere baktığında gözleri mürekkep gibi siyah olmuştu.

Buz gibi bir ses tonuyla, “Lucifer Düşesi’ni bana getirin,” dedi.

Tahtlarımıza oturduk. Oysa ben tahtta oturmak istemiyor, dört bir yana koşup Nico için tüm şehri yerle bir etmek istiyordum. Fakat anladığım kadarıyla taht, kişinin içine korku salıp onu gerçeği söylemeye ikna edebilecek bir güç gösterisiydi. Tahtın kolçaklarını sıkıca kavrayıp ona baktım.

Shalem Hanedanı’ndan Lydia, yürümekten ziyade süzülüyormuş gibi bir zarafetle mermer salona girip karşımıza geçti. Alev alev yanan dövmeleri uzun, kırmızı elbisesinden görünüyordu. Bu kadar fevri bir karar alıp böyle bir şey yapabileceğine inanmak zordu. Yıllar önce, fâni olduğum zamanlarda, beni öldürmeye çalışmıştı. Fakat bu, şehre kabul edilme denemelerinin bir parçasıydı ve o zamandan beri aramız iyiydi.

“Tekrar hoş geldin, Lydia,” dedim.

“Yumurtalar hoşunuza gitmiştir umarım,” dedi.

“Burada yumurtalar hakkında konuşmak için toplanmadık,” dedi Orion ciddi bir ifadeyle. “Oğlumuzu arıyoruz. Sen de bu sabah buradaydın. Danıştığımız kâhin onun nerede olduğunu bilebileceğini söyledi.”

“Ben mi?” Lydia parmağını dudaklarına götürdü. “Ah. Benim oğlum da sürekli kaybolurdu ama nerede olduğunu bulmak çok kolay olurdu.”

Kocaman karnımın üzerinden eğildim. “Nasıl bulurdun peki?”

Lydia ellerini ağzına siper ederek bağırdı: “İncir tatlısı!” Sesi taş duvarlarda yankılandı.

Afallamış bir vaziyette ona baktım. Daha önce kendisini böylesine küçük düşürecek bir şey yaptığına hiç şahit olmamıştım. Fakat sonra onu hiçbir zaman bir anne olarak görmediğimi hatırladım.

Lydia kaşlarını çatarak bana döndü. “Üzerinden uzun zaman geçti. O zamanlar incir tatlısı en sevdiği şeydi. Oğlunuzun en sevdiği yemek nedir?”

“Pamuk şeker,” dedim.

Lydia ellerini tekrar ağzına götürdü. “Pamuk şekerler hep bitecek ama! Zavallı Nico’ya hiç kalmayacak. Pamuk şekerin neredeyse bittiğini öğrenecek mi bakalım?”

Nico o an salonun köşesindeki gölgelerin arasından belirir gibi oldu.

Yüzü gözyaşlarıyla lekelenmişti ve burnu akıyordu. Ağladığı belliydi. “Karnım aç, baba!”

Orion, Nico’yu kucağına alıp sımsıkı sarıldı. Nico kızarmış yüzüyle ona vadedilen pamuk şekerini aramaya başlamıştı bile. Orada pamuk şeker olmadığını fark ettiğinde açlıktan gözyaşlarına boğulacak gibi olsa da bize geri dönmüştü. Kendimi hiç bu kadar rahat ve mutlu hissetmemiştim.

Öyle ki gitmeden önce Lydia’ya sarıldım ve onu kocaman karnıma bastırdım.

Sonra da dönüp hâlâ pamuk şeker için ağlayan Nico’ya baktım. Nereye gitmişti?

O gün öğleden sonra Isabeau’yu ziyaret etmeye gittim. Bize Nico’nun başına gelenlerin asıl nedenini anlatabilecek biri varsa, o da bu fâni kâhin dostumuzdu. Bembeyaz saçları çiçekler

ve deniz kabuklarıyla bezeli Isabeau'yu küçük evinde bulduk. Bize çay yaptı.

Isabeau birkaç dakika boyunca Nico'nun yanında oturup ellerini tuttu, kendi bilincinin onunkiyle birleşmesine izin verdi ve dünyayı onun gözlerinden görmeye çalıştı. Sonunda başını salladı ve sandalyesinde hafifçe geriye yaslandı. "Ah, evet, sebep buymuş demek," diye bağırdı. "Tam olarak buymuş!" Nico'nun ellerini bırakıp ona gülümsedi. "O çok özel bir çocuk."

Yutkundum. "Neler olmuş tam olarak?"

"Hadi onlara gösterelim," dedi yaşlı kadın ve ayağa kalkıp oğlumuzu elini uzattı. Birlikte içi hayvan kafatasları ve kuru çiçeklerle dolu tuhaf, darmadağınık bir odaya gittiler. Odanın en uzak ucundaki duvarın yanına vardıklarında Nico döndü ve neşe dolu bir gülümsemeyle bize el salladı. Sonra yine birlikte doğruca duvarın içinden geçerek Arnavut kaldırımlı sokağa doğru yürümeye başladı.

Bir an midem korkuyla kasıldı ama hemen sonra aynı şekilde duvardan geçip geçerek döndüler.

"Bunu nasıl..." diye söze girdim ama cümlemi tamamlayamayacak kadar şaşkındım. Devasa karnımın rağmen eğilip oğlumu kendime doğru çektim.

Nico, "Ben bi' hayaletim!" diye neşeyle bağırdı. "Büyük, kocaman, kocaman bi' hayaletim!" Ne kadar kocaman olduğunu vurgulamak için ayaklarını yere vurdu.

Başımı kaldırıp Isabeau'ya baktım.

Isabeau omuz silkti. "Bunun ardındaki büyü gücü tam olarak açıklayamam ama Nicodemus duvarların ötesine geçebiliyor. Ya da görünüşe göre zeminler arasında geçiş yapabiliyor. Zindan gibi yerlere gidebiliyor."

"Siktir," diye mırıldandım.

"Siktir," diye yineledi Nico.

"Şşş, hayır bebeğim." Parmağımı dudağıma götürdüm. "Sinektir, dedim ben."

“Zeminler arasında nasıl geçiş yapabilir ki?” diye sordu Orion soğukkanlılıkla.

“Güçlü bir duygu bunu tetikleyebilir,” dedi Isabeau.

Nica bana, “Ben bir sinek hayaletim,” diye hatırlattı neşeyle.

Yavaşça ayağa kalktım. “O hâlde onu güvende tutmak için ne yapmamız gerekiyor?”

Isabeau ellerini ovuşturdu. “Burada, Belial’da onun yeteneklerini kullanmasına yardım edecek bazı kudretli cadılar var. Ama bu arada...” Bir ipe bağlı küçük bir bez çanta çıkardı. “Bunu bileğine sar. Porsuk ağacı yaprakları bunlar. Büyü gücünü kontrolden çıkmayacak kadar bastırmasına yardımcı olur.”

“Evet. Teşekkürler,” diye onayladı onu Orion.

Isabeau’nun talimatlarından oluşan liste ve ebeveynlere özgü yeni endişelerle yola çıktık. Duvarlardan geçebilen bir çocuk için bir ev nasıl güvenli hâle getirilebilirdi ki?

Yıllar evvel yakamı bir türlü bırakmayan korkunç bir rüya görürdüm. Yeşil gözlü, kumral, küçük bir çocuk. Dünyanın dört bir yanından, onun dünyasına doğru dörtlüyle koşuran ve önlerine çıkan herkesi katleden bir iblis ordusu çıkagelirdi. Eşim Orion’ın liderlik ettiği bir iblis ordusu.

O kadar gerçekçi bir rüyaydı ki yüreğime büyük bir korku salmıştı.

Aynı rüyayı bazen yine görüyordum. Fakat bu sefer fâni-lerin dünyasına korku salan kişi artık Kas oluyordu. Kâbuslar en beter hâlini aldığı anda o küçük çocuktan başka hiç kimsenin hayatta kalmadığını düşünüyor, etrafındaki herkes katledildiği sırada sığınacak kimsesi olmadığı için bakışlarında beliren dehşeti görüyordum. Ağlayarak uyanıyor, Orion’a sokuluyordum. İyi olduğundan emin olmak için mışıl mışıl uyuyan Nico’ya bakıyordum. Bazen onu gecede iki kez kontrol ediyordum.

Bir ebeveyn olarak, tüm kaygılarımın yok olduğu ve gönül rahatlığı içinde yaşadığım, mutluluk dolu bir dünyam olduğunu söylemek isterdim.

Fakat Nico ya da karnımda sürekli hıçkırıp duran bu bebek için endişelenmeden bir an bile duramıyordum.

Benim için dehşetin olmadığı bir sevgi biçimi yoktu. Kaybetme korkusunun olmadığı...

Yine de bu üç iblis benim her şeyimdi ve onların sıcaklığıyla yaşayabilmek için bu korkuyu içimde memnuniyetle taşırdım.

TEŞEKKÜRLER

Kitapla ilgili geri dönüşleri, bazı önemli olay örgüleri hakkında düşünmeme yardım ettikleri için Michael Omer ve Nick'e teşekkürlerimi sunarım.

Bu kitabın parıldamasına yardımcı olan muhteşem editörlerim Lauren ve Jean'e teşekkürler.

Yazarken bana vermiş oldukları manevi destek için Linsey Hall, K. F. Breene, May Sage ve Laura Thalassa'ya teşekkür ederim.

Kitabın ıslıl ıslıl parlamasına yardımcı olan harika okurlarıma ve C. N. Crawford Meclisi'ne yürekten teşekkürler.

